

BURMESE
CLASSIC
.com

လေးသည်တော်ရှင်ရသေ့နှင့်
ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုဝတ္ထုရှည်

ချစ်ဦးညို

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၇၉၀၅၀၇

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၅၄၀၈၀၈

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

■ (ပထမအကြိမ်)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဘောက်တိုဘာလ၊

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၊

အုပ်စု

■ ၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

■ ဦးဇင်းထွဋ်ဝင်း [၁၃၇၇၅]

(ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်)

အမှတ် ၄၆/၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊

ဂေါ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊

မျက်နှာပိုးနှင့်

■ ဂေါ်ခင်အေးမြင့်

အတွင်းပုံနှိပ်

(ရာပြည့်စော့ဖ်ဆက်)

၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်၊

အတွင်းပလင်

■ Quality

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

■ မောင်နေကြည်

ဝါအုပ်ချုပ်

■ ကိုမြင့်

တန်ဆိုး

■ ၁၅၀၀ ကျပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ရာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ကမ္ဘာကြီးဖျက်စီးလှမ်းပြီလော
- ၂။ ရာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၃။ လေသူရဲတပ်ဦး၏ သန်းခေါင်ယံခရီးသည်နှင့် ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုများ
- ၄။ ခေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ၂၀ ရာစုပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ
- ၅။ နတ်ရွယ်၏ ကမ္ဘာ့စာပေတစ်စောင်
- ၆။ ဟိန်းလတ်၏ တရုတ်အတွေးတရားအမူ
- ၇။ လေသူရဲတပ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ အနုပညာဆိုင်ရာဆောင်းပါးများ
- ၈။ ရာနယ်ကျော်မမလေး၏ မာလာဒီ
- ၉။ ပါရဂူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာပုဂ္ဂိုလ်များ
- ၁၀။ မင်းသွေး၏ စာ
- ၁၁။ ချစ်ဦးညို၏ စိန်တန်း
- ၁၂။ သူရဲတပ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ ကျွန်တော်ရတနာတုန့်သည်
- ၁၃။ ခေါင်၏ ဖတ်စာလောလုပ်ခဲ့သမျှ
- ၁၄။ ချစ်ဦးညို၏ အဝတ်အစား
- ၁၅။ သူရဲတပ်ဦး၏ တစ်နှစ်လျှောက်ပတ်အတွက်
- ၁၆။ ချစ်ဦးညို၏ စိတ္တဓာတ်ပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၇။ ရာနယ်ကျော်မမလေး၏ ချစ်ဦး
- ၁၈။ လောင်ဖိုင်မောင်၏ မင်္ဂလာအလင်
- ၁၉။ ခက်အုတ်တလေး(အောင်စေ)၏ ပြည်သူ့ချစ်တဲ့မျိုးဆက်သစ်
- ၂၀။ လေသူရဲတပ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ မှန်တိုင်းနှင့်သစ္စာ
- ၂၁။ ချစ်ဦးညို၏ မဟာသေဇာတ်
- ၂၂။ ဗိုလ်တေးမောင်၏ တွစ်
- ၂၃။ အထောက်အကူလှအောင်၏ မင်္ဂလာအလင်
- ၂၄။ ချစ်ဦးညို၏ ရွှေစိမ်းယာနှင့် အခြားပြဇာတ်များ
- ၂၅။ လူထုဦးလှနှင့် လူထုခေါ်အမည်တို့၏ ဆေးလိပ်နှင့် လူသား
- ၂၆။ လူထုဦးလှ၏ အတွေးတပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ
- ၂၇။ နတ်ရွယ်၏ ခက်လယ်လော
- ၂၈။ ချစ်ဦးညို၏ ရာသီဥတု
- ၂၉။ ဆုငွေ၏ ၄၅ တာ ၁၄ ခန်းရပ်နှင့် ၇ သိန်းသိန်း
- ၃၀။ နတ်ရွယ်၏ အဝတ်အစား
- ၃၁။ မင်းသွေး၏ အိမ်အလယ်
- ၃၂။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သောပါဏာနာ
- ၃၃။ အထောက်အကူလှအောင်၏ မဟာအလင်
- ၃၄။ တစ်တိုင်း၏ အညီအညွတ်စွာ
- ၃၅။ ပြည်သူ့တိုင်း၏ ဖု
- ၃၆။ ရာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၇။ ချစ်ဦးညို၏ လင်မယားနှစ်ယောက်

- ၃၈၁ ကြည်ညို၏ ငွေထိုးဝင့်လာပြန်မှာယူမှာ
- ၃၈၂ ချစ်စရာသို့၏ ချစ်သမီးအို
- ၄၀၁ ခွေငှာခေါင်း၏ အကားတိမ်ရင်တန်
- ၄၁၁ နတ်နွယ်၏ ခေတ္တကာကိတေမှု
- ၄၂၁ ပါရဂူ၏ ပင်ဆင်ပြည်သူ
- ၄၃၁ ခိုလှောင်အမောင်၏ ရော်ဘင်ဟု
- ၄၄၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ အညိုတို့ ဝတ္ထုပြားပြေ
- ၄၅၁ ကွေးနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နာရဲဘောင်ပျေး
- ၄၆၁ အထောက်တော်လှောင်၏ နာမိပညာပိုင်
- ၄၇၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ လေလွင့်ကြုံခဲ့စဉ်က
- ၄၈၁ ရွှေဘိုမိမိကြီး၏ နန်းတွင်းသူနဲ့ နန်းမမို့
- ၄၉၁ တင့်ဆန်း၏ ငမိုးရိပ်မ ငမိုးရိပ်သို့
- ၅၀၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ပါမီလွန်နှင့် ဝင်ကို
- ၅၁၁ တော်ဘုရားကလေး(ဘောင်လေး)၏ ရတနာပုံပေ ရတနာအိုရဲသို့
- ၅၂၁ နယ်ဥင်၏ ကိသာဂေါဟာမီနှင့် ဂွဉ်နီပါတ်တော်ဟု ထင်ရှားသောဝတ္ထုတို့များ
- ၅၃၁ နတ်နွယ်၏ ယင်းမှာသော လှမှာကတိ
- ၅၄၁ မောင်သန်းဆွေ(တောဝယ်)၏ ထီးရန် နန်းရန်
- ၅၅၁ ခင်ဖိုးချစ်နှင့် ချစ်ဦးညို၏ လောကဝတ်တံ ဘတ်နဲ့လောက
- ၅၆၁ တတ်တိုး၏ တစ်ခုပဲသား
- ၅၇၁ ပါရဂူ၏ ရာဇာဘိသိက်
- ၅၈၁ မောင်နီသု၏ လင်းယုန်တို့၏ဘောင်ပွဲ
- ၅၉၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ခွေဘိသားလင်း ပေါ်မှာ
- ၆၀၁ အထောက်တော်လှောင်၏ ရတနာက
- ၆၁၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ပြန်ဟပြည်လေကြောင်းတိုက်ပွဲ
- ၆၂၁ ချစ်ဦးညို၏ တစ္ဆေနှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ
- ၆၃၁ နတ်နွယ်၏ မှန်တိုင်းအန္တရာယ်
- ၆၄၁ မောင်နီသု၏ အိပ်မိမိမော
- ၆၅၁ အထောက်တော်လှောင်၏ လသာတုန်းပိုင်ငံ
- ၆၆၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ရတနာအိုရဲတက်သွက်များ
- ၆၇၁ ရွှေဘိုမိမိကြီး၏ သမုတို့ရဲသရဲ
- ၆၈၁ ချစ်ဦးညို၏ ရွှေတိုက်မီး
- ၆၉၁ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ လေးကြောင်းပညာ သိသင်စရာ
- ၇၀၁ တက်တိုး၏ ကမ္ဘာဆိုးမေကြီးများ
- ၇၁၁ မောင်နီသု၏ သီပခေခင်
- ၇၂၁ သောင်းဆိုက်၏ စစ်သမိုင်းတစ်လျှောက် ဘကြီးကျယ်ဆုံး၊ ဂန္ထဝင်တိုက်ပွဲများ
- ၇၃၁ သောင်းဆိုက်၏ ၂၀ ရာစု နိုင်ငံရေးပညာရှင်များ
- ၇၄၁ ခင်ဖိုးချစ်၏ ကိုင်း... ပြောလိုက်သော်လည်း သောင်းပြောင်းစေ့လား
- ၇၅၁ အထောက်တော်လှောင်၏ သမီးဝတားလင်
- ၇၆၁ မောင်သု၏ ကမ္ဘာဦးပွားနေတတ်ပုံပေါ်မှ ပုံရိပ်များ
- ၇၇၁ ပါရဂူ၏ ထေရကထာ
- ၇၈၁ နတ်နွယ်၏ ဖတ္တုပြားခေါ်သံ
- ချစ်ဦးညို၏ လေးသည့်စတင်ရှင်ရဲသုနှင့် ဂွဉ်ယင်စော့မှဝတ္ထုရှည်

လေးသည့်စတင် ရှင်ရဲသေ

“သမဏဂုတ္တိက ဆိုတာ သင်လား”
 “အဲဒါ ကျုပ်နာမည်ပဲ”
 “ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသပြာရစေမယ်၊ ရွှပ်ရွှပ်ချွံချွံကော လုပ်
 နိုင်ပါ့မလား”
 “ကျုပ်က ဝကားရှည်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော၊
 ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ပြော”
 “လုပ်ရမှာက လူသတ်ဖို့၊ ပေးမှာက အသပြာ တစ်ထောင်”
 “လူသတ်ပြီး စီးပွားရွာတာ ကျုပ်အလုပ်ပဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊
 အသပြာကို ကြိုပေးရမယ်”
 “အသပြာယူသွားပြီး အလုပ်မလုပ်ရင်ကော”
 “သမဏဂုတ္တိကမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီမျိုး မရှိခဲ့ဘူး၊ ယခုရင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မအပ်နဲ့၊ ခါပဲ”

“နေပါဦး... နေပါဦး... သမဏဂုတ္တိက”

တိတ္ထိတို့အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။ ထို့နောက်
အားလုံးသဘောတူလျက်... .

“ကိုင်း... ရော့... အသပြာ တစ်ထောင်”

“ဟုတ်ပြီ... ဘယ်တော့လုပ်ရမှာလဲ”

“အခုပဲ သွားလုပ်တော့၊ ဣသိဂီလီတောင်ရဲ့နံပါး တစ်နေရာကို
သွား”

“ပြီးတော့ကော”

“အဲဒီတောင်နံပါးမှာ အညှီရောင်ကျောက်လွှာရှိတယ်၊ ပိုပြီး
ညိုတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်လဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့သူကို သတ်ရမယ်၊ အပြီး
အပြတ်သုတ်သင်ရမှာနော်”

“အဲဒါက ကျွပ်အလုပ်ပါ၊ အသက် ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်း
တောင် မသိလိုက်ရတဲ့ သတ်ခြင်းနည်းမျိုးစုံ ကျွပ် တတ်တယ်”

“သင့်အစွမ်း ယုံပါတယ် သမဏဂုတ္တိက၊ သို့သော် အခု ရှင်းပစ်
ရမှာက ကျွပ်တို့ တိတ္ထိတွေအတွက် အရေးကြီးဆုံး... အဲ... အန္တရာယ်
အကြီးဆုံး ဖြစ်နေလို့ ပြောတာပါ”

“အဲဒါ သင်တို့ကိစ္စပဲ၊ ကျွပ် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွပ်သတ်ရမယ့်
သူဟာ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်စေဦး၊ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်စေဦး၊ ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်စေဦး၊ အီလူးတစ်ကောင်ဖြစ်စေဦး... အဲဒါတွေဟာ
ကျွပ်အတွက် ဘာမှအရေးမပါဘူး၊ ကျွပ် အခု အသပြာတစ်ထောင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ယူထားတယ်။ အဲဒါနဲ့ထိုက်တန်တဲ့အလုပ် ကျွပ်လုပ်တယ်၊ ခါပဲ”

“သမဏဂုတ္တိက... အခု သင်သတ်ရမှာက ဘုရင်လဲမဟုတ်
ဘူး၊ မိန်းမချောလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးငယ်လဲမဟုတ်ဘူး၊ အီလူး
တစ်ကောင်လဲမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

တိတ္ထိတို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်-
ယောက်စီ အလှည့်ယူ၍ ပြောကြသည်။

“အဲဒီသူက နတ်ပြည်သွားခဲ့ပြီး နတ်ပြည်မှာ ရဟန်းဂေါတမရဲ့
တပည့်တွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီသူက ငရဲပြည်သွားခဲ့ပြီး ငရဲပြည်မှာ ငါတို့ တိတ္ထိတွေရဲ့
တပည့်တွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

“သူ အဲဒီလိုလျှောက်ပြောလို့ ငါတို့မှာ တပည့်ပုဂံသတ် အခြွေအရံ
တွေ လျော့ပါးကုန်တယ်”

“လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရတွေလဲ ဆုတ်ယုတ်ကုန်တယ်”

ဒေါသအငွေ့အလွှဲတို့ဖြင့် မျက်စိများဖြူကာ၊ မျက်နှာများနီကာ
တံတွေးသီးမတတ် ပြောနေကြသော တိတ္ထိများကို သမဏဂုတ္တိကသည်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခါမာမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်
လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ကျွပ်ကို ခါတွေ ပြောမနေကြစမ်းနဲ့၊ ဣသိဂီလီတောင်နံပါး
အညှီရောင်ကျောက်လွှာ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ကျွပ် ရှင်း
ပစ်ရမယ့် ယဇ်ကောင် ဘယ်သူတုန်း၊ ခါပဲ ပြော”

တိတ္ထိများအားလုံး တစ်သံတည်း ဖြေလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၊ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ လက်နဲ့”

သမဏဂုတ္တိသည် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နည်းမျိုးစုံ သတ်ဖြတ်သုတ်-
သင်နည်းမျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သော်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်
ကို လုပ်ကြံဖို့ အရေးမှာမှ ထင်သလောက် လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု
ကြံတွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော် အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ
သူ့တပည့် လက်မရွံ့လူဆိုးများကိုပါ အကူအညီခေါ်ထားပြီး ကူသိင်္ဂါလီ
တောင်ခါးပန်းတစ်ဝိုက်မှာ အစုခွဲ၍ နေရာချလိုက်၏။ အကယ်၍ တန်ခိုး
ကြီးသော မထေရ်သည် သူ၏တန်ခိုးအာနုဘော်ကို အသုံးပြုပြီး တစ်နည်း-
နည်းဖြင့် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားပါက လွတ်မြောက်မသွားနိုင်ဘောင်
အထပ်ထပ် လူစုခွဲ၍ နေရာချထားခြင်းဖြစ်သည်။ သမဏဂုတ္တိက ကိုယ်တိုင်
ကမူ လက်ရွေးစင် လက်မရွံ့တပည့်များနှင့်အတူ မထေရ်ရှိနေရာ တောင်
နံပါး ကျောက်ညိုချပ်ကမ်းပါးယံဆီသို့ ဝိုင်းရံကြလေသည်။

သမဏဂုတ္တိက တွက်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကျောက်ညိုချပ်လွှာပေါ်၌ ထိုင်နေသော ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်
ကြီးကို တောင်ခိုး မြူငွေတို့အကြားမှာ အထင်အရှား တွေ့မြင်လိုက်ရ
သော်လည်း သူတို့လူစု ဝိုင်းအုံ့ခုံနဲ့အုပ်လိုက်ကြချိန်တွင်ကား မထေရ်
ပျောက်ကွယ်သွား၏။ တန်ခိုးဖြင့် ယုံကြည်တော်မူသော ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်
သည် ဤသို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်မှနှစ်ကြိမ်... သုံးလေးကြိမ် ငါးကြိမ် ခြောက်
ကြိမ်အထိ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ခြောက်ရက်လုံးလုံး လုပ်ကြံမှု အထမမြောက် ဖြစ်လာသောအခါ
သမဏဂုတ္တိကသည် အပြင်းအထန် အမျက်ဆူပွက်လာတော့သည်။
အသပြာတစ်ထောင်ယူ၍ အခစားလှူသတ်ပေးသော အလုပ်ဟူ၍ မထင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တော့ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မသတ်ရ မနေနိုင်တော့သည်
အထိ ဖြစ်လာသည်။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့သို့ တိုင်ခဲ့၏။

အရှင်မြတ်ကြီးအား ရှေးရှေးဘဝတစ်ခုမှာ ပြုခဲ့ဖူးသော အပရာ
ပရိယဝေဒနီယကသည် အခွင့်သာခဲ့လေပြီ။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကို ဆုံးမ
ခြင်း၊ ဝေဇယန္တာပြာဿဒ်ကို တုန်လှုပ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ခြင်း၊ သို့လျှင် စွမ်း
ပကားကြီးမားသော တန်ခိုးအာနုဘော်သည် တစ်ခုသော အကုသိုလ်ကံ၏
အာနိသင်ကြောင့် အားနည်း ပျောက်ကွယ်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

တစ်စုံတစ်ရာသော ကာလပတ်လုံး အခွင့်မရသဖြင့် ပြာမ်းအုပ်
သော မီးကျိုးစုနယ် ရှိခဲ့ရာမှ ယခုအခါကား ပြာမှုန်တို့ လွင့်သွားခဲ့ပြီ။
မီးကျိုးစုသည်၊ ရဲရဲညှိုးညှိုးတောက်ခဲ့ပြီ၊ အပရာပရိယဝေဒနီယကမှ လွတ်သူ
ဟူ၍ မရှိ။ မယားငယ်စကားကို နားဝင်လျက် အမိအဘတို့ကို သေစေလို
သည်ဖြစ်၍ လှည်းဖြင့် တောအရပ်သို့ ဆောင်ယူ၊ လူသူပြတ်သော တော
ခေါင်ခေါင်တွင် ခိုးသားဓားပြတို့ အဝိုင်းခံရလေဟန် ပရိယာယ်ပြု၊ ခိုးသား
ဓားပြတို့က ရိုက်နှက်ဘိသကဲ့သို့ အမိအဘတို့ကို ရိုက်နှက်၊ ထိုအခါ မျက်စိ
ကွယ်လုနီးပါး အမြင်အားနည်းကြသော မိဘတို့က အကယ်ပင် ခိုးသား
ဓားပြများဟု ထင်မှတ်ကာ...

“သားလေးရော... လွတ်အောင်ပြေး... လွတ်အောင်ပြေး။
တို့ကိုထားခဲ့... ” ဟု ဟစ်ပြေး ထိုအခါကျမှ သားမိုက်သည် ငါးမားပါပေါ့
ဟု နောင်တရကာ ဓားပြတို့ ပြေးလေဟန်ပြု၊ ဒဏ်ရာတွေကို ပြုစု၊ မိဘ
များကို အိမ်သို့ ပြန်လည်ဆောင်ယူ...။

ထိုမကောင်းမှုကံက တစွမ်းပြခဲ့ပြီ။ သားကောင်ကို မြင်သော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမဲလိုက်ခွေးသည် သားကောင်ပြေးရာ ပုန်းရာသို့ ထက်ကြပ်လိုက်ကာ၊ အရအမီ မင်းယုလိုက်ဝါးသကဲ့သို့ မကောင်းမှုကံသည် တစ်သံသရာလုံးလုံး အစဉ်ထက်ကြပ်လိုက်လာခဲ့ကာ၊ အခွင့်မသာရှိခဲ့ရာမှ ယခု ရဟန္တာမြတ်ကြီး ဘဝကျကာမှ အရအမီ မင်းယုလိုက်ပြီဖြစ်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ သမဏဂုတ္တိကကား ဣသိဂီလိတောင်တစ်ကြော၌ ပုံတင် မြည်တီးသည်အထိ တဟားဟား ရယ်မောဟစ်ကြွေးအောင်ပွဲခံလေသည်။

“သမဏဂုတ္တိက လက်ကနေ လွတ်မတဲ့လား။ ပျံတက်ပါဦးလား။ ကောင်းကင်ဆီကို။ ဟင်... ခြောက်ရက် ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငါ့ကို ဒုက္ခ ပေးခဲ့တဲ့ ရဟန်း... အခု ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။ ကိုင်း... ယူထားတဲ့ အသပြာတစ်ထောင်ထဲက ဟောဒီမှာ... အသပြာ တစ်ရာဖို့။”

မထေရ်မြတ်ကြီး၏အစိုးတို့သည် ကွဲအက်သွား၏။

လာလေရော နောက်တစ်အသပြာတစ်ရာဖို့၊ အစိုးတို့ကြွေမှု၊ လာလေရော လာလေရော စိတ်ရွံ့တိုင်း ထုရိုက်ထိုးနှက်ခြင်းတို့၏ အဆုံးဝယ်...။

“မှတ်ဟ၊... အသပြာတစ်ထောင်ဖို့ ပြည့်အောင် အရစ်ကျ အရစ်ကျနဲ့ စီရင်လိုက်တာ မှတ်ဟ...။”

အစိုးတို့သည် ဆန်ကျွေးဆန်ကွဲကဲ့သို့ ရှိချေပြီ။ သွေးတို့သည် မည်သည့်နေရာမှ ယိုစီးထွက်သွန်သည်ဟု မသိရအောင် အလူးလူး အလိမ်းလိမ်း ချင်းချင်းရဲခဲ့ပြီ။

“ကိုင်း... မှန်မှုန့်ညက်ညက်ကျေပြီး သေရောမဟုတ်လား။”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သမဏဂုတ္တိကနှင့် သူ့လူများက အရှင်မြတ်ကို ချံ့ပုတ်ထစ်ခဲ့ ထဲသို့ ပစ်ချကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကား အဆုံးစွန်သော ကာလသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိကာနီး၌ သတိရ၍ ကိုယ်တော်ကို ရှာန်တည်းဟူသော ကြိုးဖြင့် ရစ်စည်းခိုင်ခံ့စေလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ခဲ့လေသည်။

* * *

ဘာယုသင်္ခါရကို လွတ်ပါတော့အံ့ဟု... မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပြီးသောအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း တရားဟောပြီးနောက် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုး၊ ကောင်းကင်သို့ပျံတက် အထူးထူးအပြားပြားသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြကာ ဣသိဂီလိတောင်နံပေါ်၌ ညီသော အဆင်းရှိသည့် ကျောက်ဖျာပြင် ထက်မှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဖြူတော်မူခဲ့လေသည်။

“လက်ဝဲတော်ရံ၊ တန်ခိုးအရာ ဧတဒဂ်ရှင် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီ” ဟူသော သတင်းက ထက်ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားကာ နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည်၊ နဂါးပြည်၊ ဂဠုန် ပြည် စသည် အားလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။

လေးသည်တော် ခွင့်ရသေ့

၁၅

ရွှေရောင်ငွေရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်၊ နီလာရောင်တို့ဖြင့် ပြီးပြီးပြတ်နေကြသည်။ ထိုသို့များအကြား၌ ရွှေစာမရိသာနှင့် ယပ်များသည်လည်းကောင်း၊ အသွေးအရောင်ရုံသော တံခွန်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အလွတ်အနွဲ့ ကင့်အပျောင်း၊ ညွတ်ကိုင်း၊ လွပ်ယမ်းကာ ဝပ်တွေးပူဇော်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထူးတလှသော အခြင်းအရာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ယင်းကား သမိုင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် တစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်တို့၌ ပန်းမိုးဖြိုင့်ဖြိုင့် ရွာခြင်းဖြစ်လေသည်။ မစသော ထိုပရိသတ်တို့သည် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ပူဇော်ကြပြီးသည်၏အဆုံးတွင်မူ အင်္ဂါစွာပနုတော်မြင့် နောက်ဆုံး ပူဇော်ကြသည်။ ထို့နောက် ကြွင်းသော ဓာတ်တော်တို့ကို ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူချက်အတိုင်း ဝေဠုဂရုကျောင်းတော် တံခါးပုခံဦး၌ ခေတီတည်ကြသည်။

ခမ်းနားထူးကဲလှသော ထိုအခြင်းအရာသည် တရားသဘင်၌ တသသ ပြောစရာလည်း ဖြစ်လာသည်။

“ငါ့ရှင်တို့... အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးက ဘုရားရှင်ထံတော်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုခဲ့ဘဲအတွက် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို မရခဲ့ပေဘူး။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကတော့ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ဘဲအတွက် များစွာသော ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရရှိပေတယ်...”

မြတ်စွာဘုရား လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ကို ဘယ်သို့သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြသနည်းဟု မေးတော်မူသောအခါ ရဟန်းများကလည်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်းနှင့် ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရ သဘင်အကြောင်း ပြောဆို စည်းဝေးကြပါသည်ဟု

ကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်များနှင့် လူ့ပြည်မှ လူများတို့ ယူဆောင်လာကြသည့် နံ့သာ၊ ထင်၊ အနံ့အထံတို့ဖြင့် ကိုယ်ဆွမ်းကိုးကောင်ဖြင့်သော စန္ဒကူး ထင်းပုံတော်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ပင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ အလောင်းတော်အနီး၌ရပ်လျက် စန္ဒကူးထင်းပုံ၌ ရုပ်ကလာပ်တော်ချစေသည်။ လက်ဝဲတော်ရံ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးအား နောက်ဆုံးအဖြစ် ပူဇော်ကြသည့် ပရိသတ်ကား မကြုံစဖူးအောင်ပင် အထပ်ထပ် ပြည့်လှံလေသည်။

နတ်များ၏အကြား၌ လူများ၊ လူများ၏အကြား၌ နတ်များ၊ အစဉ်အားဖြင့်ပင် နတ်များ၏အကြား၌ ဘီလူးများ၊ ဘီလူးများအကြား၌ ဂန္ဓဝူဇနွယ်များ၊ ဂန္ဓဝူဇနွယ်များအကြား၌ နဂါးများ၊ နဂါးများအကြား၌ ဂဠုန်များ၊ ဂဠုန်များအကြား၌ ကိနုရာများ၊ ကိနုရာများအကြား၌ တည်ကြသည်။

ထိုသို့ ပရိသတ်တို့ ဆောင်ယူလာကြသည့် ထီးများမှာလည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူလေသည်။

“ရဟန်းတို့၊ မောဂ္ဂလာန်သည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် ငါ ဘုရား အထံတော်၌ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း ရခဲ့ဖူးပြီ”

တော်ပါလ စွဲမြင်ခြင်း

နံနက်ခင်း ညီလာခံမခမီ အချိန်မှာပင် ပုရောဟိတ်သည် ဗြဟ္မဒတ္တ မင်းထံ သီးသန့်အခစားဝင်လာ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နံနက်စော ပွဲတော်စာကို ကောင်းစွာ စားသုံးနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ညှိုးနွမ်းသော အသွင်ဖြင့် ရှိနေသည်။

ပုရောဟိတ်ကြီးက မင်းကြီး မရွှင်မလန်းရှိနေသည်ကို ခိုပ်မိပြီး သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်။

“ယမန်နေ့ညဉ့်က ကောင်းစွာ စက်တော်ခေါ် ပျော်ခဲ့ဟန် မရှိဘူး ထင်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဆရာပုရောဟိတ်၊ ကောင်းစွာ စက်တော်ခေါ် မပျော်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စက်တော်ခေါ်လို့ ရမလဲ၊ စက်ရာခန်းဆောင်နဲ့ တကွ တစ်နန်းတော်လုံးမှာရှိနေတဲ့ အလုံးစုံသော လက်နက်တို့ဟာ သူ့အလိုလိုနေရင်းနဲ့ အလွှဲတပြောင်ပြောင် အရောင်တွေ ထတောက်ကြတယ်၊ ဓားလှံလေးမြား လက်နက်များ အရောင်ဖြူခြင်းဟာ သတ္တန္တရဘေးရဲ့ ပြယုဂ်ပဲ မဟုတ်လား”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဤစကားကို ကြားရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သော ပုရောဟိတ်က မင်းကြီးမမြင်ဘောင် တစ်ချက်ပြုံးပြီးမှ လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် . .

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဓား လှံ လေး မြား စတဲ့ လက်နက်များ အလိုလို ပကတိဘားဖြင့် အရောင်အဝါ တောက်ပကွန်မြူကြခြင်းဟာ နန်းတော်မှာသာ မဟုတ်ပါ။ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော တရာဏသီ တစ်မြို့လုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်ပါတယ်”

“အို . . . တစ်မြို့လုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်သတဲ့လား၊ ဒါဆိုရင် အန္တရာယ်ဘေးဟာ ပိုပြီး ကြီးကျယ်တော့မှာလား . . . ဆရာပုရောဟိတ်”

“မိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့၊ အရှင်လက်နက်များ အရောင်ကွန်မြူကြခြင်းဟာ သတ္တန္တရ ကပ်ဘေးနဲ့သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအခြား ဘေးအန္တရာယ်များနဲ့သော်လည်းကောင်း မည်သို့မှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိပါဘူး”

“ဆရာပုရောဟိတ်၊ သင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လက်နက်ဆိုတာ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းတို့နဲ့ ဆက်စပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“သာမန်ဘားဖြင့်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သို့သော် ယမန်နေ့ညဉ့်ကတော့ ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသများနဲ့ ယှဉ်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဘယ်လို ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသလဲ”

“ရွှေနားဆင်တော်မူပါ၊ ယမန်နေ့ညဉ့် အလွန် မိုးသောက်ထကာလမှာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ဇနီးသည် ပုဏ္ဏားမရဲ့ ဆယ်လလွယ်ခဲ့ရသော ပဋိသန္ဓေမှ သားယောက်ျား ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော်မျိုး အိမ်မှာရှိတဲ့ လက်နက်များလည်း အရောင်အလွှဲများ တောက်ပလာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တဲ့အတွက် ကျွန်တော်မျိုးဟာ အပြင်ထွက်ပြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ နက္ခတ်တည်ခြင်း၊ ယှဉ်ခြင်းကို စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။”

“အင်း... သင့်သား ဖွားမြင်တဲ့အခိုက် လက်နက်တွေ အရောင် ထတောက်၊ သင်က ကောင်းကင်နက္ခတ်ကိုကြည့်တော့ ဘယ်လိုထူးခြား ချက် တွေ့သလဲ”

“လက်နက်များ အရောင်အဝါတောက်ပခြင်း မည်သည်မှာ ထိုစဉ်အခိုက် နက္ခတ်ဆိုးများ နဲ့ ယှဉ်ခဲ့ရင်တော့ အမှန်ပဲ။ လက်နက်ဘေးရန် သူပုန်သူကန် အန္တရာယ်ပေါ်မယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ သို့သော် ယခု အခြင်းအရာမှာတော့ နက္ခတ်ကောင်းများနဲ့ချည်း ယှဉ်နေတာဖြစ်လို့ ဆိုးကျိုးအပြစ် လုံးဝကင်းပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဆိုကျိုးအပြစ်ကင်းတယ်ဆိုတော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ဆက်စပ်တယ်လို့ သင် ဆိုသလား ဆရာပုရောဟိတ်”

“အမှန်ပဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ဆက်စပ်ပါတယ် အရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ပုဏ္ဏားမက ဖွားမြင်တဲ့ သားဟာ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ် မှာ ပြိုင်ဖက်လေးသမားတကာတို့ ထက်မြတ်သော တုမက်ကင်းတဲ့ လေးသမားစင်စစ်ဖြစ်မယ့်နိမိတ်ပါ အရှင်မင်းမြတ်”

“တုမက်ကင်းတဲ့ လေးသမား၊ သင့်ရဲ့သားဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ထီးနန်းနဲ့တကွ ဗာရာဏသီရဲ့အန္တရာယ်ကို မဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ဘူး လို့ သင် ဆိုသလား ဆရာပုရောဟိတ်”

“ကျွန်တော်မျိုး တစ်သက်တာလုံး ဆည်းပူးတတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ဝေဒလေးပုံနဲ့တကွ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အရှင်အပေါ် လေးမြတ်သစ္စာရှိမှု အလုံးစုံတို့အပေါ်မှာ ရပ်တည်ပြီး မှန်သောစကား ရဲရဲဆိုပါတယ် အရှင်။”

ကျွန်တော်မျိုးရဲ့သားဟာ လေးသမားတကာတို့ထက် မြတ်ထော လေးသမား အဖြစ် ဘာနဘော်ကြီးမားသူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ထိုဘာနဘော်အစွမ်းအား ဖြင့် အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေရဲ့တကွ ဗာရာဏသီကို ယခင်က ထက် တင့်တယ်စေသူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“အို... သည်လိုတဲ့လား။ သင့်ပညာ၊ သင့်သီလကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်၏။ သင်ရဲ့သားကိုသာ ကောင်းစွာ ပြုစုပျိုးထောင်ပေတော့။ အရွယ်ရောက်သောကာလမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြသပေတော့။ ညစ်နွမ်းနေခဲ့ တဲ့ နံနက်ခင်းကို ကျက်သရေမကလာရှိအောင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သင့်ရဲ့သား နှိုးနှိုးအဖြစ် အသပြာတစ်ထောင် ချီးမြှင့်လိုက်တယ်”

“ဘုန်းတော်ကြောင့်ပါ အရှင်မင်းမြတ်”
ပုရောဟိတ်သည် ညီလာခံအပြီး ခံအိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ အနီးပုခက်တွင်းမှ တစ်ချက်သား မပြည့်သေးသည့် ကလေးငယ်၏ ခေါင်းရင်းတွင် ထိုင်လျက် ရေရွတ်၏။

“ဖွားမြင်သောခဏ လက်နက်များ အရောင်အဝါတောက်ပ ကွန့်မြူးခြင်းရဲ့အဖြစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဇောတိ၊ အလင်း၊ တောက်ပခြင်း အနက်စွဲနဲ့ ငါ့ရဲ့သားကို ဇောတိပါလလို့ အမည်မဲ့ညှလိုက်တယ်”

အွင့်ကုဉ်း ဇောတိပါလ

ဇောတိပါလသည် တောင့်တ ကြောင့်ကြမှုခပ်သိမ်း ကင်းလေး လျက်ပင် တစ်စတစ်စ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဗြဟ္မဏမျိုးနွယ်၏ မြတ်သောအသရေကို ရရှိဆက်ခံထားသူ

ဖြစ်သည့်အခါ အခပ်သိမ်း ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည့်အလျောက်
ဇောတိပါလသည် တရာဏသီ၏ အထက်လွှာအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာပင်
အခြားလူလင်ဖျံများထက် ပို၍ ဂုဏ်သတင်းကြီးသူ ဖြစ်နေသည်။

ဖွားမြင်ချိန်တွင် လက်နက်များ အရောင်တောက်ပခြင်း၊ ဖွားမြင်
ပြီးစမှာပင် ဂြဟုဒတ္တမင်း၏ နို့ဖိုးအသပြာ တစ်ထောင်ကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဟု
သော အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကလည်း ဇောတိပါလကို ပို၍ ကြီးကျယ်စေ
ခဲ့သည်။

သို့သော် ဖခင် ပုရောဟိတ်ကြီးသည် သားဖြစ်သူအား ထိုမျှဖြင့်
ရပ်တန့်မနေစေဘဲ ယောက်ျားကောင်းတို့ အရည်အသွေးဖြင့် ပြည့်စုံကံလုံ
ကောင် တစ်ဆင့်တိုးမြှင့်ပေးရန် နားလည်သူဖြစ်လေသည်။

“သားမောင် . . . အမိအဖတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့အတူ တာဝန်ဝတ္တရား
တစ်ရပ်လည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါကတော့ ချစ်စွာသောသားကို အဝေးအရပ်
သို့ ပို့လွှတ်ပညာသင်စေခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ မိမိ ဇာတိဒေသနဲ့ မိဘအာဝါသ
ကနေ ခွဲခွာပြီး အဝေးဒေသမှာ ပညာသင်ယူခြင်းဆိုတာ လူလင်ဖျံ သား
ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်”

ဇောတိပါလက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

“အဝေးအရပ်မှာ ပညာဆည်းပူးခြင်းအားဖြင့် မလိုလားအပ်
သော ဇာတိပညာဂုဏ်မှာနဲ့ ထောင်လွှားခြင်းကို ထိန်းချုပ်ရာရောက်တယ်။
အခြားတစ်ပါးသော သူစိမ်းများနဲ့ အတူတကွ နေကြရလို့ လူ့သဘာဝ
သဘောကိုလဲ ပိုမို ကျယ်ပြန့်စွာ မြင်သိလာစေတယ်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
မှုနဲ့တကွ ဝဟိဒ္ဓရဲ့ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရတာဖြစ်တဲ့အတွက်
လောကသဘာဝကိုလဲ ပိုမို လေးနက်စွာ မြင်တွေ့ပြီး လျှောက်ပတ်သော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နလုံးသွင်းမှု ရင့်ကျက်ရရှိစေတယ်။ အမိအဖ ဇာတိဒေသကို ခွဲခွာရတဲ့
အတွက် အမိအဖကျေးဇူးတရားနဲ့ ဇာတိဒေသ ချစ်ခင်မှုကိုလဲ ပိုမို နက်ရှိုင်း
စွာ ခံစားလာစေတယ်။ အစရှိကုန်သော အကျိုးကျေးဇူးများ ဖြစ်ထွန်းလာ
ဖို့အရေး သားမောင်ဟာ အဝေးဒေသ တက္ကသိုလ်ကို သွားပြီး ပညာ
သင်ယူရလိမ့်မယ်”

“သားမောင်အတွက် အဲဒီအခွင့်အရေးရဖို့ အသက်အရွယ်
ချိန်ခါသင့်ပြီဆိုတာ သား သိပါတယ် မခမည်းတော်ဘုရား”

ဇောတိပါလက တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ဆိုသည်။ မိခင် ပုဏ္ဏားမ
ကြီးကား အမေတို့၏ ကြီးမားသော သံယောဇဉ်မေတ္တာဖြင့် မျက်ရည်များ
ဝဲလျက်ရှိသည့်အကြားကပင် ခွင့်ပြုလေသည်။

တက္ကသိုလ်သို့ ဇောတိပါလ ထွက်ခွာမည့်နေ့ မိဘများကို ရှိခိုး
ကန်တော့အပြီးတွင် ဖခင် ပုရောဟိတ်ကြီးက ဆုပေးရင်း အလေးအနက်
စကားတစ်ခွန်းဆို၏။

“သား . . . ဒီသားပါမောက္ခထံက အငှာရသ အတတ်များ သင်ယူ
တဲ့အခါ လေးအတတ်ကို အထူးပြုစမ်း”

ဇောတိပါလက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ဒီသာပါမောက္ခအုပ်ချုပ်သော တက္ကသိုလ်သမိုင်းတွင် ယခင် အစဉ်အဆက် တစ်ခါမှ မကြာမှီသော အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက် လာ၏။

ဧည့်လှ၊ ခဲတင်း၊ ပုဆိန် စသည့် လက်နက်ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာ များတွင် လေးအတတ်သည် အခက်ခဲဆုံးနှင့် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်လေ သည်။ အခြားသော လက်နက်အတတ်များကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့ကြ ပြီးသော တက္ကသိုလ် တပည့်တို့သည် လေးအတတ်အဆင့်သို့ ရောက် လျှင် အနည်းနှင့်အများ အခက်အခဲကြုံကြရသည်။ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်မှုတို့ဖြင့် မနားတမ်းဖြည့်ဆည်းရသည်။

သို့သော် လေးအတတ်ဟူသည်ကား၊ လေးကိုင်း၊ လေးညှို့၊ မြား တည်းဟူသော အရာသုံးခုကို ကျွမ်းကျင်ရုံမျှဖြင့် မပြည့်စုံနိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်၏။ အဝေးသို့ ပစ်လွှတ်သော လက်နက်ဖြစ်သည့်အလျောက် မိမိ၏ ညှို့မှ ထွက်ပျံသွားသော မြားတံဖြတ်သန်းသွားရမည့် အကွာအဝေး၊

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေးသည်တော် ရွှင်ရသေ့

၂၃

လေတိုက်နှုန်း၊ အနိမ့်အမြင့်တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းစိမ့်ရ၏။ စင်စစ်မူ လေးကိုင်း ကို ကိုင်ဆွဲ၊ လေးညှို့ကို ငင်ဆွဲ၊ မြားတံတပ်ဆင်ရသည့် အဆင့်သည်ပင် လျှင် ခက်ခဲနက်နဲမှုနှင့် စွမ်းရည်များက ရှိနှင့်နေပြီဖြစ်၏။ မာကြောသော လေးကိုင်းနှင့် ပျော့ပျောင်းသော ညှို့ကို ပေါင်းဆုံနေခြင်းကပင်လျှင် လျှို့ဝှက်သော အနုပညာဖြစ်နေလေသည်။ သေးငယ်ချွန်မြသော မြားတံ ကလေးကို လေအထုထဲသို့ ဖောက်ခွဲပျံသန်းစေရသည့် ဖြစ်စဉ်မှာလည်း ဗဟိုဝှင်၊ စိန်ခေါ်မှုများ အပြည့်ရှိနေသောအဆင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လေးအတတ်ကျွမ်းကျင်ပေါက်မြောက်သော တက္က သိုလ်တပည့် စာသင်သားဆို၍ မရှိသလောက်ရှားခဲ့သည်။ ရှိခဲ့ဖူးသူတို့ မှာလည်း လပေါင်းများစွာ အပြင်းအထန်ကြိုးစားအားထုတ်လေ့ကျင့်ခဲ့ ကြရသူများဖြစ်၏။ ယခုကား...

‘ခုနစ်ရက်ဖြင့် လေးအတတ်ကို ကမ်းတုန်ရုံမက တစ်ဖက်ကမ်း ခတ်အထိ တတ်မြောက်သွားသော လူလင်တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လေပြီ။ ထိုသူကား... ဇောတိပါလ။’

x x x

ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် တက္ကသိုလ်ခန်းမဆောင်၏ထိပ် တွင် နေရာယူထိုင်လိုက်၏။ တပည့်ငါးရာတို့သည်လည်း အသီးသီး နေရာ ယူကြသည်။ ထိပ်ဆုံးတွင် ဇောတိပါလ ထိုင်သည်။

လက်အုပ်ချီနေကြသော တပည့်များကို ဆရာကြီး ပြောသည်။ ‘တပည့်တို့... ငါ အိုမင်းပြီ။ စာပေအနုပညာများကို သင်ကြား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပို့ချဖို့ တတ်စွမ်းနိုင်သေးပေမယ့် လက်ရုံးအတတ်ကို သင်ကြားပို့ချဖို့အတွက် တော့ ငါ့ရဲ့ ဇရာဒုဗ္ဗလက ခွင့်မပြုတော့ဘူး။”

တပည့်များ တိတ်ဆိတ်စွာ နားခွင့်နေကြသည်။

“ခါကြောင့် တပည့်တို့ကို ငါ့ကိုယ်စား လက်ရုံးအတတ် သင်ကြား ပေးဖို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲ ငါ လွှဲအပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူက တော့... ”

ရှေ့ဆုံးတွင်ထိုင်နေသော ဇောတိပါလ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ဆရာကြီးက လက်ဝါးတင်လိုက်ပြီး...

“ဇောတိပါလ ဖြစ်တယ်”

အကြောင်းစုံသိထားကြသော တပည့်လူလင်များ ဝမ်းသာအားရ လှုပ်လှုပ်ရွှံ့ရွှံ့ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဆရာကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ဇောတိပါလကို ငါက တာဝန်နဲ့ရာထူးကိုသာ ပေးအပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်များကို ပေးအပ်ရဦးမှာဖြစ်တယ်”

ဆရာကြီးက... မျက်ရိပ်ပြလိုက်သောအခါ ခန်းမဆောင်၏ အတွင်းခန်းတံခါးရွက်ပွင့်လာပြီး အမှုလုပ်ခြောက်ယောက် ထွက်လာကြ သည်။ သူတို့တစ်ဦးစီလက်တွင် ကတ္တီပါမြင့် အုပ်လွှမ်းသော အရာများ ပါလာ၏။ ဆရာကြီးက ထိုကတ္တီပါအဝတ်များကို ဖွင့်စေပြီး...

“ခက်ခဲနက်နဲလှတဲ့ လေးအတတ်ကို ခုနစ်ရက်မျှနဲ့ အပြီးတိုင် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူဆိုတာ တက္ကသိုလ်ရဲ့သမိုင်းမှာ မရှိခဲ့ဘူး။ မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဇောတိပါလရဲ့ စွမ်းရည်ထူးကို နှိုးမြှောက်တဲ့အနေနဲ့... ဆရာကြီး ဂုဏ်ပြုပေးအပ်မယ့်အရာများကတော့ တစ်... ခါ ဆရာကြီးကိုင်တဲ့ သန်လျက်၊ နှစ်... အစပ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့

ဆိတ်ချို့လေး၊ သုံး... အစပ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ မြားတောင့်ဘူး၊ လေး... ဆရာကြီးသုံးတဲ့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ၊ ငါး... ဆရာကြီးသုံးတဲ့ သင်တိုင်၊ ခြောက်... ဆရာကြီးသုံးတဲ့ သင်းကျစ်၊ ဇောတိပါလ... ဒီပစ္စည်းတွေကို ဆက်ခံယူပေတော့... ငါ့တပည့်”

ဂုဏ်ပြုဟစ်ကြွေးသံများ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ၊ လက်ခုပ်သံ များ ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်သွားသည်။ ဆရာကြီးက အတန်ငယ် စောင့်ဆိုင်း ပြီးမှ လက်မြှောက်ပြလိုက်၏။ အသံများ တိခန့် ပြတ်သွားသည်။

“ဇောတိပါလ... ဟောဒီတက္ကသိုလ် အတည်လုလင်ငါးရာတို့ ကို မင်းက... ငါ့ကိုယ်စား... ဆရာစောင့်အဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်သင်ကြား ပို့ချပေးဖို့ ငါ အတိအလင်း လွှဲအပ်လိုက်ပြီ”

“ဇောတိပါလ... တစ်ခုခုပြောပါ...” ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဇောတိပါလသည် ထိုင်နေရာမှရပ်လျက် ဆရာကြီးအား လက်အုပ်ချီထားရင်း စကားပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင် လွှဲအပ်သောတာဝန်ကို ကျွန်ုပ် ပခုံးစွမ်း ရှိရှိသမျှနဲ့ ထမ်းရွက်ပါမယ်။ ဆရာသခင် ချီးမြှင့်တဲ့ ဟောဒီ သန်လျက်၊ ဆိတ်ချို့လေး၊ မြားတောင့်၊ ချပ်ဝန်ဆာ၊ သင်တိုင်နဲ့ သင်းကျစ်တို့ကိုလဲ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာ လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီဆုလာဘ်များဟာ စင်စစ်တော့ ဆုလာဘ်မည်ကာ မတ္တမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဂုဏ်ကျေးဇူးများကို အမြဲမပြတ် ဘောက်မေ့န့လုံးသွင်းနေစေမယ့် အရာဝတ္ထုများလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတင် မကပါဘူး။ ဒီအရာများကို ကိုင်တွယ်တပ်ဆင်အသုံးပြုပြီး လောကအတွက် အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားစေမယ့်အလုပ်များ ကျွန်ုပ် အသက်ထက်ဆုံး စွမ်းအားရှိသမျှနဲ့ လုပ်ဆောင်သယံဇာတသွားပါမယ်လို့ ဒီနေရာကနေ အဓိဋ္ဌာန်

မြို့လှိုက်ပါတယ်”

ဟစ်ကြွေးသံများက ခန်းမဆောင်နံရံများနှင့် အခိုးကို ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲစေမတတ်၊ လျှံထွက်သွားကြလေသည်။

x x x

သုံးနှစ်တာသော ကာလတို့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဇောတိပါလသည် တက္ကသိုလ်တွင် ဒီသာပါမောက္ခကိုယ်စားလှလင်ငါးရာတို့ကို သင်ကြားပို့ချပေးရင်းမြှင့်ပင် ကိုယ်တိုင်၏ စွမ်းရည်သည်လည်း ပို၍ပို၍ မြင့်မားကျွမ်းကျင်လာခဲ့၏။ သုံးနှစ် ရောက်သောအခါ စားလှည်းပင် တက္ကသိုလ်ကို ခွဲခွာ၍ နေရပ်အသီးသီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဇောတိပါလလည်း တရားရာအသီးသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

လက်အုပ်ချီချီခိုးနှုတ်ဆက်နေသော ဇောတိပါလကိုကြည့်၍ မိခင် ပုဏ္ဏေးမကြီး မျက်ရည်ဝဲနေစဉ် ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးကမူ မယွင်းသော ဣန္ဒြေဖြင့် မေးလိုက်၏။

“သား... ဇောတိပါလ... တက္ကသိုလ်မှာ ငါ့သား အတတ်ကုံလုံ ပြည့်စုံစွာ သင်ယူပြီးခဲ့ပြီလား”

“သင်ယူပြီးခဲ့ပါပြီ ခမည်းတော်”

“အကြွင်းမဲ့ အပြီးတိုင် သင်ယူတတ်မြောက်ပြီလား သား”

“ပညာတို့ မည်သည်မှာ ကုန်စင်ပြီးမြောက်သည် မရှိပါ ခမည်းတော်။ ဝါကြောင့် ဆက်လက်သင်ယူဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး ပြည်စုံမှုနဲ့ သားတော် တတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဆိုရပါမယ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏေးမကြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ခေါင်းညိတ်နေစဉ် ဇောတိပါလ ဆက်ပြော၏။

“သို့သော် ဒီလောကမှာ အသစ်အသစ်သော ဗျူဟာ ထပ်မံမပေါ်ထွက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးရှိဆဲ ဗျူဟာနည်းစနစ်များအရ နောက်ထပ် သင်ယူစရာမရှိတော့ဘောင် သားအကုန်အစင် အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ ခမည်းတော်”

“အင်း... အဲဒီအတတ်က ဘာလဲ ပြောစမ်း သား”

“လေးအတတ်ပါ ခမည်းတော်”

ပုဏ္ဏေးမကြီးသည် သားဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ အနီးရှိ ပုဏ္ဏေးမကြီးက မျက်ရည်များသုတ်ကာ ကတုန်ကယင် ဝမ်းသာအားရပြော၏။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... မအေလုပ်သူကလဲ အတိအကျမှာလိုက်တယ်။ သားလုပ်သူကလဲ အတိအကျလိုက်နာတယ်။ ဟုတ်ကြပါပေ... ဒီသားအဖ မအေကြီးကို ကြိုမပြောကြဘူးပေါ့လေ။ ဝါသားအဖ ကြိုတင်ပြီးလုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား...”

ဇောတိပါလသည် မိခင်ကြီးအား ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။ ပုဏ္ဏေးမကြီးကား “ငါ့သားလေး... ငါ့သားလေး” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း ပြုံးရင်း မျက်ရည်များ မစဲစတမ်း ရှိနေတော့သည်။

နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ရန် အခေါ်အပင့်ရောက်နှင့်နေသော အိမ်တော်အမှုလုပ်သူ တံခါးဝမှာပင် ခုံရပ်ရင်း မခေါ်မပင့်နိုင်သေးဘဲ သူပါ မျက်ရည်များ ဝဲနေလေသည်။

x x x

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အရှင်မင်းမြတ်... ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့သား လောတိပါလဟာ တက္ကသိုလ်က အတတ်သင်ကုလုံပြည့်စုံလို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါပြီ”

“လောတိပါလ... အင်း... သူ့ကို ကိုယ်တော် ကောင်းကောင်း သိရခဲ့တာပေါ့။ သင့်သား အခုရှိနေသလား”

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ ခစားနေသူဟာ လောတိပါလပါ အရှင်”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည် လောတိပါလသည် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“လောတိပါလ... မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ထံမှာ ခစားရမယ်”

“အရာအထူးဌာနန္တရရဲ့ ရိက္ခာကို သိစေတော်မူပါ အရှင်”

ပုံဏ္ဍေးကြီး အတိအလင်းပင် မေးလျှောက်လိုက်သည်။

“ရာထူးဌာနန္တရအရ ဘွဲ့မည်ရည်ကို ကျွန်ုပ် နောက်မှ သတ်မှတ်မယ်။ ရိက္ခာကိုတော့ ယခုပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အခစားဝင်ရမယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော အသပြာ ယူစေ”

ညီလာခံဆောင်အတွင်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွား၏။

အခွင့်ထူးခံ လောတိပါလ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

လောတိပါလ လေ့စွမ်းပြခြင်း

လောတိပါလ နန်းတော်ဝင် ခစားပြီး ရက်မကြာမီမှာပင် ကဲ့ရဲ့ခြံစောင်းမြောင်းစကားများ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင် တစ်ထောင်တော့ ယူနေတာပဲ။ ဘာအစွမ်းအစမှလဲ မမြင်ရပါလား”

“မမြင်ရဆို လောတိပါလမှာ အစွမ်းအစဆိုလို့ ဘာမှမှမရှိတာ”

“ဟင်... ဒါနဲ့များ အခွင့်ထူးခံပြီး အသပြာတစ်ထောင် ယူသေး”

“တစ်ထောင်တန်တဲ့ အတတ်မရှိရင်လဲ တစ်ရာတန် အတတ်လောက်တော့ ပြသင့်တာပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ... ”

“ရှု... တိုးတိုးပြောကွယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်က မြှောက်စားထားတာနော်”

“အင်း... တို့ အရှင်မင်းကြီးလဲ လူပေါက်ပန်းကိုမှ အထင်ကြီး”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တော် မူနေရွာတာကိုးကွယ်”

မင်းနားတစ်ထောင်ဖြစ်လေရာ ထိုကဲ့ရဲ့စကားများက ဗြဟ္မဒတ္တ မင်းကြီးနားသို့ ပေါက်ကြားခဲ့၏။ မင်းကြီးက ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ခေါ်၍ ထိုအကြောင်း မိန့်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သား ဇောတိပါလကို ပြန်ပြောသည်။

ဇောတိပါလသည် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် . . .

“ဖခင် . . . ဒီကနေ့ကစပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ သားရဲ့ အစွမ်းကို ပြပါမယ်”

“ခုနစ်ရက် ဘာကြောင့်ခွာရသလဲ ငါ့သား။ ယနေ့ နက်မြန်ပဲ ပြလိုက်ပါတော့လား”

“တရာဏသီ တိုင်းနိုင်ငံတစ်ဝန်းမှာရှိနေတဲ့ လေးသည်တော် အကျော်အမော်တွေအားလုံးကို စုဝေးနိုင်ဖို့ ခုနစ်ရက် အချိန်ပေးတာပါ ဖခင်”

* * *

လေးသည်တော် အကျော်အမော်များ စုဝေးမိကြပြီ။

စုစုပေါင်း ခြောက်သောင်း။

တရာဏသီ၌ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသည်ဖြစ်၍ လှည်းနေလေ့ အောင်း မြင်းလောင်းမကျန် စုဝေးလာရောက်ကြရာ မင်းရင်ပြင်၌ ပရိသတ် တိုးမပေါက်ဘောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးက အထူးပြုလုပ် စီမံထားသော ပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်ကာ ဇောတိပါလကို ရှေ့တော်သွင်းစေ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သတ်မှတ်ထားသော သမီးကြောင်းအတိုင်း ဇောတိပါလ ထွက်လာ၏။

ပရိသတ်အားလုံး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ မင်းကြီးလည်း မျက်နှာညှိသွားသည်။ ဇောတိပါလသည် ပုဆိုးထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းကာ သည်အတိုင်း ပကတိရုပ်ဖြင့် ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးက မျှော်လင့်ထားကြသည်ကား ဇောတိပါလသည် စစ်ပွဲ ဝင်ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ အစုံအလင်ဝတ်ဆင်လျက် ဧရာမ လေးကြီးကို ကိုင်စွဲ လာလိမ့်မည် . . . ဟူ၍။

ခြောက်သောင်းသော လေးသည်တော်တို့ကား မဲ့ခွဲ၍ ပြေးကြပြီး “ဟေး . . . လေးအတတ်ပြမယ့်သူက လေး မပါလာဘူး။ ယူမလာဘူး။ ငါတို့ဆီက လေးကို ငှားရမ်းမလို့နေတုရဲ့။ ကိုယ့်လူတို့ ကိုယ့်လေးမြားကို ဇောတိပါလငှားရင် မပေးကြစတမ်း” ဟု ရေရွတ်ကြလေသည်။

မင်းကြီးသည် မျက်နှာတော် အိုလျက်ပင် မသက်မသာ စကားကို ဆိုရလေသည်။

“ဇောတိပါလ . . . လေးအတတ်ကို ပြတော့”

ဇောတိပါလက လက်အုပ်ချီရင် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လျက် သူ့တပည့် အမှုလုပ်များကို အချက်ပြလိုက်၏။ အမှုလုပ်များက ဇောတိပါလကို ဝန်းရံကာ တင်းတိမ်တစ်ခု ကာရံလိုက်ကြသည်။ ပရိသတ်ကား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

မကြာမီမှာပင် တင်းတိမ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြ၏။

ဇောတိပါလကို မြင်ကြရပြီ။

ဒီသာပါမောက္ခကြီး ပေးလိုက်သော သင်တိုင်း ရင်ကျပ် ချုပ်ဝတ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ဆိတ်ချီလေးကြီးကို ကိုင်လျက် မြားတောင် ကျည်တောက်ကို စလွယ်သိုင်းလျက်...။

မြေကိုခွဲ၍ ထွက်လာသော နဂါးလူလင်အလား။

ပရိသတ်ကြီး၏ ဟစ်ကြွေးသံ၊ လက်ပန်းပေါက်ခတ်သံများက မင်းရင်ပြင်ကို သိမ့်သိမ့်တုန်စေတော့သည်။ “ဇောတိပါလ... ဇောတိပါလ” ဟူသော ကြွေးကြော်သံများက ညီညာဖြဖြ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

မင်းကြီး၏ ညှိနေသောမျက်နှာလည်း ချက်ချင်းဝင်းပသွား၏။

“အမောင် ဇောတိပါလ... လေးအတတ်ကို ပြပေတော့”

အမိန့်သံသည်လည်း တက်ကြွရွှင်လန်းနေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြောင့် ယခု စုဝေးရောက်ရှိနေကြတဲ့ လေးသည်- တော် ခြောက်သောင်းတို့အနက်က အကွဏဝေမိ၊ ဝါလဝေမိ၊ သရဝေမိ၊ သဒ္ဒဝေမိ... အတတ်ရှိသော လေးသမား လေးယောက်တို့ကို ဦးစွာ ဆင့်ခေါ်တော်မူပါ အရှင်”

ဤသို့ဖြင့် မင်းရင်ပြင်အလယ် သတ်မှတ်ထားသော ဗဟိုချက် နေရာ၌ ဇောတိပါလ နေရာယူလိုက်ပြီးနောက် အရပ်လေးမျက်နှာ၏ ထောင့်လေးထောင့်တို့၌မူ...။

လျှပ်တစ်ပြက်တွင် အချက်များစွာပစ်နိုင်သော အကွဏဝေမိ အကျော်အမော်လေးသမား။

သားမြီးဖျားကိုပင် ထိမှန်စွဲဝင်ပစ်နိုင်သော ဝါလဝေမိ အကျော်- အမော် လေးသမား။

မြားကို မြားချင်းထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်သော သရဝေမိ အကျော်- အမော် လေးသမား။

အသံကြားရုံမျှဖြင့် ထိုအရာကို ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်သော သဒ္ဒဝေမိ လေးသမား... ထို လေးသမား လေးယောက်တို့ကို နေရာ ယူစေသည်။

ဇောတိပါလက အသံကိုမြှင့်၍ ပြောလိုက်၏။

“လေးသည်တော် အကျော်အမော်ကြီး လေးဦးတို့ရဲ့နောက်မှာ မြားကမ်းပေးမယ့် အကူတစ်ယောက်တစ်ယောက်စီ ရှိပါစေ၊ ပြီးတော့ လေးသည်တော်ကြီးတွေ တစ်ယောက်စီကို မြားစင်းရေ သုံးသောင်း ပေး ပါစေ”

ဇောတိပါလသည် ဆိတ်ချီလေးကြီး၏ ညှို့တွင် မငင်သေးဘဲ ဝရဇိန်အဖျား စိန်သွားတပ်သော မြားတစ်စင်းကို ကိုင်လျက်...။

“လေးသည်တော်ကြီးတို့... သင်တို့ရဲ့မြားတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ဖြိုင်တည်း ပစ်ကြပါ၊ သင်တို့ လေးညှို့က လာမယ့်မြားတွေကို ကျွန်ုပ် က ဟောဒီမြားတစ်စင်းတည်းနဲ့ တားဆီးပြပါမယ်”

ပရိသတ်ကြီးမှာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထောင့်လေးထောင့် ရှိ လေးသည်တော်ကြီးများက ပြန်ပြောကြ၏။

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘောက်မဲ့ သေကြောင်းကြုံရသလဲ”

“ဇောတိပါလ အရွက်လွန်ပြီး ခွားသွားပြီလား”

“ငါတို့လေးယောက် မြားအစင်း သုံးသောင်းစီ အားလုံးပေါင်း တော့ မြားအစင်းရေ တစ်သိန်းနှစ်သောင်း။ သင်က မြားတစ်စင်းတည်း နဲ့၊ ဟုတ်လား... ဟား... ဟား... ဟား”

“ဒီလို တစ်ဖက်သတ်ပွဲမျိုး ငါတော့ မပစ်ဘူးဟေ့”

ဇောတိပါလက တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“သင်တို့ ကြောက်နေသလား။ ယောက်ျားအစွမ်း မရှိဘူးလား”
လေးသည်တော်ကြီး လေးယောက်တို့ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား
ကြသည်။

ထို့နောက် အားလုံးပင် ပြိုင်တူ ညှိ၍ မြားတပ်လိုက်ကြသည်။
မင်းရင်ပြင်လေအထု ဟင်းလင်းပြင်သည် အသောင်းအသိန်း
သော မြားတပ်တို့၏ ပျံသန်းမှုကြောင့် တရွှံ့ရွှံ့ တရွင်းရွင်း...။

ဇောတိပါလ လေညှို့တွင် မြားတပ်ငင်လိုက်၏။ ဝရဇိန်အဖျား
စိန်သွားတပ်မြားတံ ပျံထွက်သွားသည်။

တောမိအိမ်ကို ပွတ်တိုင်ဖြင့် ခြံရံဘိသကဲ့သို့ ဇောတိပါလ၏
မြားသွားသည် ထိုအသောင်းအသိန်းသော မြားတို့အနက်မှ တစ်စင်းသော
မြားသွားကို ထိမှန်သွား၏။ မြားသွားတစ်ခုကို မြားသွားတစ်ခုဖြင့်၊ မြားမြီး
တစ်ခုကို မြားမြီးတစ်ခုဖြင့်၊ မြားရိုးတစ်စင်းကို မြားရိုးတစ်စင်းဖြင့်၊ မြားလွှာ
တစ်ခုကို မြားလွှာတစ်ခုဖြင့် အဆင့်ဆင့် အဆက်ဆက် ထိခတ်စေကာ
မြားတိုက်ကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာစေ၏။

လေးသည်တော်ကြီး လေးဦးတို့၏မြားများ ကုန်လေပြီ။

ဇောတိပါလ၏ တစ်စင်းတည်းသော မြားဖြင့် ထိခတ်စွဲမှီ ဖြစ်
ပေါ်လာသော မြားတိုက်ကြီးကား ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုနယ်၊ စုလစ်မွန်းချွန်
များဖြင့် စွဲတည်နေ၏။ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော မြားတို့၏ ဗဟိုချက်ကား
ဇောတိပါလ၏ ဝရဇိန်အဖျားတပ် မြားတစ်စင်းသာ။

ထိုမြားတိုက်ပြာသာဒ်ကြီးကို မပျက်မယွင်း မထိခိုက်စေဘဲ
ဇောတိပါလသည် တက်ယုံ ခုန်ကျော်၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး ရှေ့မှောက်
လက်အုပ်ချီ ခစားလိုက်လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မင်းရင်ပြင်ကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်လေပြီ။ ကောင်းကင်၌ ပစ်မြှောက်
သော ပဝါ၊ တဘက်တို့ ဖွေးဖွေးလှုပ်လေပြီ။ အကယ်၍သာ ရင်ပြင်
မဟုတ်လေဘဲ နန်းတော်တွင်းမှာသာ ကျင်းပပါက ပရိသတ်ထု၏ ဟစ်-
လွှေးသံကြီးကြောင့် နန်းတော်ကြီး ပွင့်ထွက် ကျိုးကျေသွားမည် မုချပင်...။

“ဇောတိပါလ . . . သင် အခုအစွမ်းပြခဲ့တဲ့အတတ်ကို ဘယ်လို
ခေါ်သလဲ”

ဗြဟ္မဝတ္ထမင်း၏မေးပုံမှာ မသိသည်ကို သိလိုခြင်းလည်း ပါဝင်
၏။ လက်တွေ့စွမ်းရည်ကို စကားလက်ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေလိုသော
သဘောလည်း ပါဝင်၏။

“မြားကိုကွယ်သော ဆီးတားခြင်းအတတ်ပညာပါ အရှင်”

ဇောတိပါလက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားခြင်း အလျဉ်းကင်းသောဟန်
ဖြင့် ဖြေသည်။ ဗြဟ္မဝတ္ထမင်းမှာ ထိုနိုးစင်းသော အဖြေစကားကို ကျေနပ်
ပုံ မပေါ်။ ထို့ကြောင့် . . .

“လေးအတတ် မြားအတတ်အကြောင်း ဝိတ္တာရဆိုတဲ့ စာများ
မရှိဘူးလား၊ ဇောတိပါလရယ်။ ကိုယ်တော် ကြားချင်လိုက်ပါဘိ . . . ။
အင်း . . . ဟောဒီမှမတ်ဗိုလ်ပါအများလဲ ဝဟုသုတဓမ္မကြေစေအောင်ပေါ့”
ဇောတိပါလ နားလည်လိုက်ပြီ။ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားစကားမျိုး

သုတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေးသည်တော် ရှင်ရသေ့

၃၇

ဘုရင်မင်းမြတ် နာကြားလို ဂုဏ်ယူလိုသည်ဆန္ဒ ရှိနေပြီ။

ပရုံးသား၊ ရင်အုပ်သားကြီးများ မောက်ကြွလာသည်အထိ
ဇောတိပါလက အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ရိုက် ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“တစ်ထောင်ဗိုလ်နိုင်၊ ဖက်မပြိုင်သည်၊ စိန်တိုင်ရွှေရုံး၊ လွှားလုံး
ဝယ်၊ ပယ်ကုံးနဲ့ ကြောင့်ကြ၊ မြားရေးကြီးငယ်၊ လေးသွယ်ဆယ့်နှစ်၊ ဆွဲကာ
ပစ်သည်၊ ခုနှစ်လကွဏာဌ၊ လေးအရာဝယ်၊ အသာစာရဏ၊ ငါနှင့်ငါသား၊
နှိုင်းစရာသည်၊ ပမာဖက်မရခဲ၊ အကွဏဝေစီခေါ်၊ ရွယ်တိုင်းဆက်ဆက်၊
လျှပ်တစ်ပြက်ကို၊ အချက်တစ်ရာကျော်၏၊ လွှဲမချော်သည်၊ လက်တော်-
ရေးဘိတိုင်း . . . ”

ဇောတိပါလက စာရွတ်သံကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ပရိသတ်
၏အသံများ တဝေါဝေါ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ဗြဟ္မဝတ္ထမင်းကား
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် . . .

“နားဆင်တော်မူပါဦး အရှင် . . . အတုမဲ့နှိုင်းသည်၊ လူတိုင်း
လုပ်ပြည့်စွာ၊ အလျင်ရှေးဖျား၊ ပစ်သည်မြားကို၊ နောက်မြားမှန်နိုင်စွာနှင့်၊
ကွယ်ရာဝေးရပ်ခြား၊ အသံကိုမှန်း၊ လေးကိုဖမ်း၍၊ သံဖမ်းပစ်နိုင်ငြား၏၊
ဤလေးပါးသည် ကျော်ကြားလူတို့ဘောင်၊ ထင်ရှားအံ့ဖွယ်၊ လေးရေးငယ်
ကို ဘုန်းကြွယ်ပြီးစီးအောင်သား၊ ထိုမှနောင်သည့် ယခေါင့်ကာလဝယ်၊
မဖြစ်လေကောင်း၊ မကြုံတောင်းသည်၊ စောင်းတန်းမြားလှုပ်နွယ်နှင့်၊ မြား
ကြိုးသွယ်သည့် အံ့ဖွယ်မြားမိုးသွန်၊ မြားတံတိုင်းခတ်၊ မြားပြာသန်သည်
မဏ္ဍပ်မြားရေကန်သို့ ကြာချပ်ဟန်သည်၊ သဏ္ဌာန်တူမခြား၊ ဆင်စွယ်
ဝန်းယှက်၊ မကန်ကွက်သည်၊ မြားစက်ပစ်တစ်ပါး . . . ဖြစ်ပါတယ် အရှင်
မင်းမြတ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အားရတော်မူလိုက်လေခြင်း... လောတိပါလရယ်”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်း ထိုမျှသာဆို၍ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အားလုံးကုန်သောသူတို့လည်း မျက်တောင်မခတ် အသက်မရှူဟု ထင်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ လောတိပါလ၏ စာရွတ်သံကို အရအမီ ကြားနာချင်ကြသောကြောင့်ပင်။

“မြားကိုမြားနှင့်၊ ဆီးတားဟန်ကာဘိ၊ မြားကိုမြားချင်း၊ မြားတစ်စင်းနှင့်၊ မကြွင်းကျန်အောင်၊ ဆယ့်နှစ်လီသည်၊ လျှင်လျှင်လွန်ဆန်းထူး၊ လေးရေးအကျော်၊ အကြီးခေါ်ကို လေးတော်ကမ်းသို့ကူး၊ ကျေးဇူးထင်ပေါ်၊ ဓမ္မကျော်အောင်၊ လေးသည်တော် ကျွန်ုပ် အဟုတ်ပင် အစွမ်းပြပါဦးမည် အရှင်မင်းမြတ်...”

လောတိပါလ လေးသည်တော်သူရဲကောင်း လောတိပါလ... ဟူသော ဟစ်ကြွေးညာသံတို့ကား မစဲစတမ်း၊ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းက လက်မြှောက်ပြလိုက်တော့မှ အသံများ တစ်စတစ်စ ဝဲသွားသည်။

“လောတိပါလ... အခြားတစ်ပါးသော လေးအတတ်များကို ရွှစားပါရစေဦး”

“အရှင်... ထောင့်လေးထောင့်မှာရှိကြတဲ့ လေးသည်တော် လေးယောက်တို့ဟာ ကျွန်တော်မျိုးကို ထိမှန်အောင် မပစ်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ ယခုအခါ ကျွန်တော်မျိုးက တစ်စင်းတည်းသောမြားနဲ့ ထိုသူ လေးယောက်တို့ကို ပစ်ပြပါမယ်”

“ပစ်ပြပါ... ပစ်ပြပါ”ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် လေးအစွမ်းပြပွဲ ကြီးကြပ်သော အမတ်တစ်ဦးက ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ပစ်ပြလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လေးသမားကြီး လေးယောက်စလုံး ထွက်ပြေးသွားကြပြီ”

ဝါးခနဲ ရယ်သံကြီးက ဘုန်းခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ လောတိပါလက ပြုံးလျက်...

“ဒါဆိုရင်လဲ ထောင့်လေးထောင့်မှာ ငှက်ပျောပင်လေးပင် စိုက်ပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ငှက်ပျောလေးပင် တည်စိုက်ပြီးနောက် လောတိပါလသည် ဝရဲခိုအများ စဉ်းသွားတတ်သော မြား၌ ရဲရဲနီသော ပိုးချည်ကို ဖွဲ့နှောင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပထမ ငှက်ပျောပင်သို့ ထိုမြားကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပိုးချည်နီအမြီးဖြင့် မြားတံသည် ပထမငှက်ပျောပင်ကို ထွင်းဖောက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဒုတိယငှက်ပျောပင်၊ ထို့နောက် တတိယငှက်ပျောပင်၊ ထို့နောက် စတုတ္ထငှက်ပျောပင်တို့ကို ဆက်ကာဆက်ကာ ထွင်းဖောက်သွားပြီး ပထမဆုံးငှက်ပျောပင်ကို ထပ်မံထွင်းဖောက်ကာ မြားတံသည် လောတိပါလလက်ထဲသို့ ပြန်ဆိုက်လေသည်။ ငှက်ပျောလေးပင်စလုံး ပိုးချည်နီဖြင့် သီလျက်သား...

ဩဘာဟစ်ကြွေးသံများဖြင့် မြေပြင်လည်းတုန်၊ ဘောင်ကင်လည်းတုန် မတတ်ရှိလေတော့သည်။

“လောတိပါလ... အခု ပြသွားတဲ့အတတ်ကကော ဘာခေါ်သလဲ”

“စက်ဝန်းပစ်အတတ်ပါ အရှင်”

“နောက်တစ်မျိုး ပြနိုင်ဦးမလား လောတိပါလ”

“ရွှစားတော်မူကြပါရော”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လောတိပါလင်၊ လေးစွမ်းပြကွက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။
မြားကို နွယ်သဏ္ဌာန်ထင်စေအောင် ပစ်သောအတတ်။
မြားကို ကြိုးသဏ္ဌာန် ထင်စေအောင် ပစ်သောအတတ်။
မြားကို မြားချင်းထွင်းဖောက်ထုတ်ခတ်။

မြားအစင်းပေါင်း အရာအထောင်လွတ်၍ မြားပြဿာန် တည်-
ဆောက်၊ မြားမဏ္ဍာပုံ၊ မြားစောင်းတန်း၊ မြားတံတိုင်း၊ မြားရေကန်၊ မြား
ကြာပွင့်၊ မြားမိုးရွာ . . .

ထိုဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော မြားစွမ်းအတတ်တို့ ပြီးသည့်အခါ
ခုနစ်ပါးကုန်သော မြားစွမ်းအတတ်တို့ကို ဆက်၍ ပြသပြန်သည်။
ခုနစ်ပါးကုန်သော ကြိုးစွာကုန်သော ပစ်ဖွယ်အပေါင်းတို့ကို ပစ်
၍ ကွဲထွက်စေသည်ကား . . .

အထူ လက်ရှစ်သစ်ရှိသော ရေတန်သဖန်းပျဉ်ချပ်၊
အထူ လက်လေးသစ်ရှိသော ပီတောက်ပျဉ်ချပ်၊
အထူ လက်နှစ်သစ်ရှိသော ကြေးနီပြား၊
အထူ လက်တစ်သစ်ရှိသော သံပြား၊
တစ်စပ်တည်းသော ပျဉ်ချပ်ရေ တစ်ရာ။

ကောက်ရိုးလှည်း၊ သဲလှည်း၊ ပျဉ်လှည်းများကို ရှေ့မှ ထွင်း-
ဖောက်ထုတ်ခတ်စေလျက် နောက်မှ မြားတံထွက်၊ နောက်မှ ထွင်းဖောက်
ထုတ်ခတ်စေလျက် ရှေ့မှ မြားတံထွက်။

ရေပြင်ထု လေးဥသဘာ။ မြေပြင်ထု ရှစ်ဥသဘာ ထိုးဖောက်။

ထိုနောက် အထူအထည်ကြီးမားခြင်းမှ သေးမျှင်ပါးလွှာခြင်း
ပစ်မှတ်သို့ ပြောင်းပြန်ပုံကား . . .

ရတနာပုံစာအုပ်တို့ကို

ခရမ်းသီးချည်ထားသော သားမြီးဖျားကို တစ်ဥသဘာအကွာမှ
ပစ်လွှတ်ရာ၊ သားမြီးနှစ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကွဲသွားလေသည်။ (တစ်ဥသဘာ-
အတောင်တစ်ရာလေးဆယ်/တာနှစ်ဆယ်)

နောက်ဆုံးပြကွက်ကား ရှိရှိသမျှဟူသော မြားအစင်းရေ အရာ
အထောင် အသောင်း အသိန်းတို့ကို တစ်ချက်လျှင် တစ်စင်းချင်း အဆက်-
မပြတ်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းကင်ယံ၌ မြားပြာသာဒ်ကြီး ပေါ်ပေါက်စေ
၏။ ထိုမြားပြာသာဒ်ကြီးကို တစ်စင်းတည်းသောမြားနှင့် ခွင်းလိုက်ရာ
မြားပြာသာဒ်မြို့လျက်၊ မြားအားလုံး တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်စုတစ်ဝေး
ကျရောက်ကာ မြားပုံကြီးဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်ဝယ် အနောက်အရပ်ဆီ၌ နေလုံးနီနီသည် နစ်မြုပ်စ
ပြုပေပြီ။

x x x

“အမောင် လောတိပါလ . . . နေဝင်ပြီး တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးလို့
အလင်းကွယ် အမှောင်ဖုံးတော့မယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်အခါ မသင့်မြတ်
ဘူး။ စင်စစ် သင့်ကို ကျွန်ုပ် သေနာပတိချုပ်အရာ အပ်နှင်းလိုတယ်။
သေနာပတိချုပ်အရာခံယူ ချီးမြှောက်ပွဲကို နက်ဖြန်မှပဲ ကျင်းပကြမယ်။
အသင် ဆံ၊ မုတ်ဆိတ် ပြုပြင်၊ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး နန်းတော်ဝင်ခဲ့ပါ”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းမှာ ရာဇဏှမြေကိုပင် မနည်း ဆောက်တည်နေ
ရ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တို့ကို

ဇောတိပါလ မည်သို့မျှ စကားမဆိုဆုံး အမှုလုပ်ကျွေးကျွန်များ
က သူ့ကိုယ်ထက်မှ ချုပ်ဝတ်များ ချွတ်ပေးနေသည်ကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ
ခံယူနေသည်။ ထိုနေ့အဖို့ ရရှိသော ချီးကျူးတစ်သိန်းထုပ်ကိုလည်း လှည့်
မကြည့်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျွေးကုန်သော ဥစ္စာတို့ကိုလည်း ဥစ္စာရှင်များထံသို့
သာ ပြန်လည်ခွဲဝေခိုင်းလိုက်သည်။

ဇောတိပါလသည် မြားစွမ်း လေးစွမ်းကို အတုမယူ၊ အတုမဲ့ ပြ
ခဲ့သော လေးသည်တော်ကြီး မဟုတ်တော့သကဲ့သို့ ပကတိ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဘဝကောင်းအလည် ဘဝဆင်သိသို့

ကောင်းအိုးပေး ကြေညာသံများ ဆုလာဘ်ရတနာများထားလုံး
ကို ကျောခိုင်းလျက် ဇောတိပါလသည် နောက်ပါတပည့် အခြံအရံများ
နှင့် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ ရေအိုးဆိပ်တစ်ခုတွင် နေရာယူကြပြီးနောက်
ဆံပုတ်ဆိတ်ကို ပြုပြင်သန့်စင်နေသည်။ ထို့နောက် မြစ်ထဲတွင် ရေအိုးကာ
တဖိုထိုက် အဖိုတန်ဝတ်စုံသစ်ကို ဆင်မြန်း၍ စံအိမ်တော်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

စံအိမ်တွင် ညဇာထမင်းပွဲကြီးက အသင့်စောင့်နေသည်။
ဘောင်ပွဲရ လေးသည်တော် ဘုရင့်စစ်သူကြီး မဟာသေနာပတိ၏ မဟာ
ဘောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်လေရာ ညဇာထမင်းပွဲမှာ ကြီးကျယ်လှ
ချေသည်။ အထူးတူးသော ဘောဇဉ်တို့ကို စိမ့်ထားလိုက်ပုံမှာ မိသားစု
တစ်ရာ သုံးရက် စားသောက်သည်အထိ ဖြစ်၏။

ဇောတိပါလသည် အကောင်းဆုံး အစားအစာများကို စားသောက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လျက် ပန်တော့သည်တို့ တင်ဆက်ဖော်ပြသော အတီးအမှုတ် အကအခုန်များကို ခဏတာမျှ ရှုစားနားဆင်သည်။ တေးချင်းနှင့် အကများအားလုံးပင် လေးသည်တော်လှစွမ်းကောင်း၏ အမိန့်များကို ချီတက်ပြုဖွဲ့ဆိုထားကြသည်။ ပန်တော့သည်တို့ အစီအစဉ်မပြီးခင်မှာပင် ဇောတိပါလသည် စက်ရာဆောင်ဝင်ခဲ့လေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ ကောင်းစွာ စားသောက်ထားသဖြင့် အိပ်စက်အနားယူတော့မည်ဖြစ်၏။

ပန်းပေါင်းရနံ့တို့ဖြင့် ထုံသင်းနေသော စက်ရာခန်း၊ ညောင်စောင်းခုတ်ထက် လှဲလျောင်းလိုက်သည်နှင့် ဇောတိပါလ အိပ်မောကျသွား၏။ ညဉ့်နက်ယံကာလပတ်လုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့ပြီးနောက် မိုးသောက်ယံတွင် နိုးလာ၏။ ဇောတိပါလသည် အိပ်ရာထက်မှာပင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ ခွေထိုင်ရင်း မိမိ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်မိလေသည်။

အတုခဲသော အုရင်လေးသည်တော် စစ်သူကြီး မဟာသေနာပတိရာထူး...

အသိန်းအသန်း အကုသေသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ...

ရာပေါင်းများစွာသော အခြွေအရံအလုပ်အကျွေးများ...

တရာဇာသီပြည်အလုံး ယုံနဲ့သော အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု...

လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလိုလား အတောင့်တအပ်ဆုံးသော အရာများကို မိမိပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ပြီ။ နောက်ထပ် လိုချင်တောင့်တစရာ မရှိတော့လောက်အောင် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့်ဘဝပေတည်း... သို့သော်...

ယမန်နေ့ကပင် မိမိ၏ လေးမြားစွမ်းရည်ကို ပြသခဲ့ပြီး အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကာ... ယနေ့ အိပ်စက်ပြီး နိုးထလာသော မိုး-

သောက်ယံကာလ၌ အိပ်ရာထက် ဖွဲ့ခွေထိုင်နေသော မိမိသည် 'ဗလာနတ္ထိ'အဖြစ်ကို ခံစားနေရ၏။ မည်သို့ဖြစ်လေသနည်း။ မိမိ၌ ပျော်ရွှင်မှု မရှိတော့ပြီလော။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုဘုံဝယ် မိမိသည် အထီးကျန် ခံစားနေရ၏။ အစခပ်သိမ်း ပြည့်စုံပါလျက် ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ခံစားနေရ၏...

မည်သို့ဖြစ်လေသနည်း... ဇောတိပါလသည် အတွေးအခေါ်တို့ကို အချုပ်အနှောင်မဖြူဘဲ လွတ်လပ်စွာ ကျက်စားခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ငါ...ဟာ... လေးသည်တော်။ နှစ်ယောက်အတူမရှိတဲ့ လေးသည်တော်။ ငါ့ရဲ့ လေးအတတ်ကြောင့် ငါဟာ ဒီလိုဘဝမျိုး ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ လေးအတတ်... ငါ့ရဲ့ လေးအတတ်... အို...

အရာခပ်သိမ်းဟာ... စလယ်ဆုံး သုံးပါးသော အရာတို့မှာ ကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံအပ်သည်။ ငါ့ရဲ့ လေးအတတ်ကကော...

သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း... က အစ ဒီလေးအတတ်ကို အကြောင်းပြုရရှိလာတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုဆိုတာကလည်း ကိလေသာအာရုံတို့ကို ပွားများစေခြင်း။ အင်း... ကိလေသာအာရုံ အလယ်း ဒီကိလေသာအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို ခံစားရင်းနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများမှာ မေ့လျော့ပြီး နောက်ဆုံးတော့ အပါယ်ပဋိသန္ဓေမှာ ဆုံး... အလိုလေး...

သူ့အသက်သတ်ခြင်း အစ၊ ကိလေသာ အလယ်၊ အပါယ်အဆုံး... ဇောတိပါလသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောပေါင်းများစွာတို့ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားကာ အားလုံးပင် ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ငြိမ့်သတ္တဘုရင်က ငါ့ကို စစ်သူကြီးအရာပေးပြီး မြှောက်စား၊
ဒီရာထူးငှာနန္ဒရနဲ့အတူ သုံးမကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ၊ ပြီးတော့
လန်းမယား... သမီး သား... အခြွေအရံအလုပ်အကျွေးတွေက တစ်စ
တစ်စ တိုးပွားများပြား... ကိလေသာအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို မပြီးနိုင်
မမီးနိုင် သုံးဆောင်ခံစားရင်းနဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံညွှတ်တွင်းမှာ နစ်... ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ဖို့မေ့လျော့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများနဲ့ ဝေသထက်
ဝေ... ..

ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂဉာဏ်သည် ဇောတိပါလ၏ သန္တာန်တွင်း
၌ ကောင်းစွာ ဖြစ်တည်လေပြီ... ..

ဇောတိပါလသည် အိပ်ရာထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေရာမှ ခုတင်
အောက်သို့ ခြေချရပ်လိုက်၏။ ထိုကွန်ရိယာပုတ် အပြောင်းမှာပင် အသိ
တရားသည်လည်း လုံးဝ ပြောင်းလဲသွား၏။

“ငါ... ယခုပဲ အိမ်ကထွက်မယ်၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း
တောသို့ဝင်မယ်။ ရသေ့ရဟန်းပြုမယ်”

တရာဏသီပြည်၏ စံအိမ်တော်ထက်မှ မည်သူမျှမသိရအောင်
တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ခွာကာ သုံးယူနေဝေးသော သီးတော
သို့ ဇောတိပါလ ဝင်ချိန်ဝယ် အရှေ့အရပ်မှ အရုဏ်ပျိုလေသည်။

သိကြားမင်းနှင့် ဝိသုကြာ... ..

လောကကို မပြတ်စောင့်ကြည့်နေသော ဒေဝရာဇာသိကြားမင်း
သည် ဇောတိပါလ၏အဖြစ်ကို မြင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိသုကြာနတ်သား
ကို ခေါ်၍ တာဝန်ပေး၏။

“ဝိသုကြာ... ဇောတိပါလဟာ ယခုပဲ တောအရပ် ဝင်ခဲ့ပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး များစွာသော ရသေ့ရဟန်းတို့ စုဝေးရာ အရပ်
ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မယ်၊ ဂေါဇာဝရဖြစ်ကမ်းပါ။ သီးတောမှာ ကျောင်းအရာမ
ဖန်ဆင်းပြီး ရသေ့ရဟန်းတို့ရဲ့ ပရိက္ခရာအပြည့်အစုံကိုပါ စီရင်ပါ”

ဝိသုကြာနတ်သားသည် သိကြားမင်းဆိုသည်အတိုင်း ဖန်ဆင်း
၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇောတိပါလလည်း တစ်ဖဝါးလှမ်းရှုလောက် အကွာ
အဝေးသို့ ရောက်ရှိကာ ကျောင်းသစ်မီးကို တွေ့လေသည်။

တိတ်ဆိတ်အေးမြသော သီးတောအတွင်းမှ ကျောင်းသစ်မီးတွင်
တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရ။ သို့သော် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းအတွင်း၌
ပရိက္ခရာအပြည့်အစုံကို မြင်လိုက်ရသည့် ခဏမှာပင် ဇောတိပါလသည်
ကျောင်းစွာ သိလိုက်၏။

“ငါ တောထွက်သောတစ်နေ့ကို သိကြားမင်း သိတယ်။ ငါ့ရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ပြီ”

လူဝတ်ပုဆိုးတန်ဆာတို့ကို စွန့်ပယ်ကာ နီညိုမောင်းလျှော်တေ
သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံလိုက်၏။ ထို့နောက် သစ်နက်ရေကို ပခုံးတစ်ဖက်၌
တင်သည်။ ဆံကျစ်ဝန်းကို ဖွဲ့သည်။ ပရိက္ခရာဖြင့် ပြည့်သော ထမ်းပိုးကို
ပခုံး၌ ထမ်းသည်။ ဟောင်ဌေးကို စွဲကိုင်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းမှ
ထွက်၍ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ စကြံသွားသည်။

“အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့် ငါဟာ ရသေ့ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်
အဗ္ဗတ္တသန္တာန်မှာ ရသေ့ရဟန်းတို့ရဲ့ အကျင့်သီလတည်စေမှု ဖြစ်မယ်။
လျှော်တေဝတ်ရုံ၊ သစ်နက်ရေတင်ရုံ၊ ဆံကျစ်ဝန်းဖွဲ့ရုံ၊ ထမ်းပိုးတောင်ဌေး၊
စွဲကိုင်ရုံမျှနဲ့ ရသေ့ရဟန်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အခုပဲ ကသိုလ်ကုသိုလ်
ပြုတော့မယ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စွဲပြီသော ယုံကြည်ချက်၊ ခိုင်မာသည့် သန့်ဌာန်၊ မကျော့ပေါ့သော ခွဲလွဲလပ်မီယတို့ကို အရင်းမြူလျက် ကသိုဏ်းပရိတ်မှ အပြေ၍ ဆင်ခြင်ပွားများ အားထုတ်လေရာ...

ခုနစ်ရက်ခြောက်သောနေ့မှာပင် ရှစ်ပါးသော သမာပတ်၊ ငါးပါးသော အဘိညာဉ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့လေပြီ။ ဆွမ်းခံဝတ်ဖြင့် တောသစ်သီး၊ တောပင်မြစ်အာဟာရကိုသာ မှီတပြည့်စုံစေကာ တစ်ပါးတည်း တရားဖြင့် ဖွဲ့လျော်သော ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို ဆတ်ဆတ် မှီခို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေပြီ။

ထိုကာလများ၌ တရားဏသိ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိခင်၊ မခင်၊ ချစ်ကွမ်းဝင်သော အဖိုးအဆွေ ခင်ပွန်း၊ အခြွေအရံ ကျေးကျွန်သင်းပင်းတို့ကား ဇောတိပါလ ဟောကသုံးသွားသောကြောင့် ငိုမစေရုံဖြေကြသိပင်။

ရသေ့ရဟန်းပြုကြခြင်း

ဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့၏ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝသည် များမကြာမီမှာပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ တောသို့ဝင်သော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ကျောင်းသစ်မသို့ ရောက်ခဲ့ရာမှ ဇောတိပါလကို ကောင်းစွာ သိသဖြစ်သဖြင့် တရားဏသိသို့ ပြန်သွားပြီး မိဘများအား အသိပေးလိုက်၏။ ဇောတိပါလ၏ မိဘများမှတစ်ဆင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးပါ သိသွား၏။

သို့ဖြစ်ပင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့်တကွ ဇောတိပါလ၏ မိဘနှစ်ပါး အပါအဝင် လေးသည်တော်ကြီးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသော ပရိသတ်များစွာတို့သည် ဂေါဇာဝဇီဖြစ်ကမ်းဘေးမှ သီးတောကျောင်းသစ်မီးသို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရောက်လာကြလေသည်။

ရှင်ရသေ့သည်လည်း ပရိသတ်တို့ကို ငြင်းဆန်ခြင်းမပြု၊ ကောင်းစွာပင် လက်ခံသိမ်းပိုက်လိုက်၏။ မိဘနှစ်ပါး ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် တရားဏသိ ပရိသတ်တို့မှာကား လေးသည်တော်ဘဝက မြင်ခဲ့ရသော ဇောတိပါလကို ရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် ဘုံသြမဆုံး ကြည်ညိုမဆုံး ဖြစ်သွားကြသည်။

အကြောင်းမူကား ဇောတိပါလရှင်ရသေ့သည် မြစ်ကမ်းပါးအနီး ကောင်းကင်ထက်မှာ ဖွဲ့ငွေ့စံနေရင်း တရားဓမ္မ ဟောကြားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သီးတောသို့ လိုက်လာကြသော ဗြဟ္မဒတ်မင်း၊ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ပရိသတ်တို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက် မည်သို့ရှိလေသည် မသိ။ လေးသည်တော်ကြီးကို တရားဏသိသို့ မရအရ ပြန်ခေါ်ကြမည့် ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိနိုင်၏။ သို့သော် အကျိုးသက်ရောက်မှုကား ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးသော ပရိသတ်တို့သည် ရှင်ရသေ့၏ တရားဓမ္မ အဆုံးအမ၌ တည်ကာ ရသေ့ရဟန်းပြုလိုက်ကြ၏။ ဂေါဇာဝဇီဖြစ်ကမ်း သီးတောကား ရသေ့ရဟန်းများဖြင့် ပြည့်နှက်သွားလေသည်။

တိုင်းပြည်ဒေသတစ်ခုခု၏ မြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာရာတွင် ရှင်ရသေ့တစ်ပါးပါး သီတင်းသုံးနေထိုင်ခြင်းဟူသော အဖြစ်သည် စင်စစ်အားဖြင့် ဘာမျှဆန်းကြယ်သောအရာမဟုတ်ဘဲ သို့သော် ယခု ဇောတိပါလရသေ့ ဂေါဇာဝဇီဖြစ်ကမ်းပါး ကျောင်းသစ်မီး၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်သည့်အဖြစ်ကား ဇမ္ဗူဒိပ်တွင် မကြုံဖူး ထူးကဲသော အရာဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဘုရင်လေးသည်တော်တည်းဟူသော ရာထူးမှာ ဌာနန္တရကို လည်းကောင်း၊ အကုဋေသော ဥစ္စာရွှေငွေ ရတနာတို့ကို လည်းကောင်း၊ အမိအဖနှင့်တကွသော အဆွေအမျိုး၊ အခြွေအရံအသင်းအပင်းတို့ကို လည်းကောင်း။

လောကီစည်းစိမ်အားဖြင့် ဆတတ်ထမ်းဖို့ တိုး၍ တိုး၍ ကြယ်ဝ မြင့်မားလာဖို့သာရှိသော အသက်အရွယ်၊ ရာထူးဌာနန္တရ အရည်အသွေး၊ အသိုက်အဝန်းရှိသမျှအားလုံးကို စွန့်ပယ်ချထားခဲ့ကာ ဝဋ်သုဉ်းပေးမှ အလွတ် ရုန်းထွက်သည် နေကုမ္ပဏီရမီ အထွတ်တပ်ခဲ့သည်အဖြစ်။

ဂေါဓာဝရိမြစ်အနီး သီးတောကျောင်းသစ်မ်း၌ ရသေ့ရဟန်း ပြုခဲ့သော ဇောတိပါလရှင်ရသေ့၏ သတင်းကား၊ ထို့ကြောင့်ပင် မကြံစဖူး ထူးကဲသော အရာဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရသေ့ရဟန်းဘဝ ဖြင့် ကသိုဏ်းပရိတ်ကိုပြု၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ရွှေပျော့၊ အရွှေပျော့၊ တတိယပျော့၊ စတုတ္ထပျော့၊ အာကာသာနဉ္စာယတနပျော့၊ ဝိညာဏဉ္စာယတနပျော့၊ အာကိဉ္စာယတနပျော့နှင့် နေဝသညာ နာသညာယတနပျော့တည်းဟူသော သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံ ထမြောက်ခဲ့ပြန်၏။ ထိုမျှသာမက...

ဇောတိပါလရှင်ရသေ့ထံသို့ ပြုဟူသတ်မင်းကြီးနှင့်တကွ တရားကသီပြည်သူပြည်သားများ၊ ရှင်ရသေ့၏ အမိအဖနှင့်တကွသော ဆွေမျိုးတပည့်တပန်းများက လာရောက်ပူဇော်ရင်း အားလုံးပင် ရသေ့ရဟန်း ပြုခဲ့ကြပုံ၊ ထိုရသေ့ရဟန်းအပေါင်းတို့သည်လည်း ဂေါဓာဝရိမြစ်ကမ်းမှာ ပင် ကျောင်းသစ်မ်းဆောက်၍ နေထိုင်ကြပုံ... သတင်းထူးသည်လည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ထို့နောင်တွင်ကား အခြားအခြားသော တိုင်းပြည်များမှ မင်းများ သည်လည်း တိုင်းသားပြည်သူတို့နှင့်တကွ လာရောက်ကာ ဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့ထံ၌ ရသေ့ရဟန်းပြုကြပြန်၏။ သို့ဖြင့် ဂေါဓာဝရိမြစ် သီးတော ကျောင်းကို ဝဟိပြုလျက် များစွာကုန်သော ကျောင်းသစ်မ်းများ၊ ရသေ့တို့ ၏ တရားစည်းဝေးပွဲများ ပရိသတ်တို့ ရွှေ့မှောက် အသိန်းအသန်း ကောင်းကင်ထက်မှနေ၍ တရားဒေသနာ ဟောကြားသော ဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့၏ တရားပွဲများသည် ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

တပည့်ကြီး နှစ်ပါး

ဇောတိပါလရှင်ရသေ့၏ အဆုံးအမ၌ တည်လျက် သမာပတ် ရှစ်ပါးဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့ကာ များ၏အပြီးသို့ ရောက်ကြသော လက်ရင်း တပည့် ရသေ့ ခုနစ်ပါး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုရသေ့တို့ကား သာလိဿရ ရသေ့၊ မေဏ္ဍိဿရ ရသေ့၊ ဟဋ္ဌတရသေ့၊ ကာဠဒေဝီလရသေ့၊ ကိသဝစ္စ ရသေ့၊ အနုသိဿရသေ့နှင့် နာရဒရသေ့တို့ ဖြစ်လေသည်။

ထိုရသေ့ခုနစ်ပါးတို့၏ နောက်ထပ် တပည့်သာဝကများက ထပ်မံတိုးပွားလာပြန်သောအခါ ဂေါဓာဝရိမြစ်၊ သီးတောကျောင်း ပရိဝုတ် သည် ကျဉ်းကျပ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဇောတိပါလရှင်ရသေ့သည် တပည့် ရသေ့များအား နေရာဒေသအသီးသီးသို့ ခွဲဝေစေလွှတ်ရတော့သည်။

"သာလိဿရရသေ့... ဂေါဓာဝရိမြစ်ကမ်း၌ ဒီသီးတောကျောင်း မှာ နေရာထိုင်ခင်း မလုံမလောက်ရှိနေပြီ။ ဘကြောင့် သင့်ရဲ့ တပည့်ရသေ့ များကိုပါ ဆောင်ကြဉ်းပြီး မလွှဲကမ်းနိုင်၊ လမ္မရုဏ္ဏကနိဂုံးကို အမြဲပြု

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နေထိုင်ပါ”

ဤနည်းတူပင် မေတ္တိဿရသေ့ကို သုရဋ္ဌဇနပုဒ်၊ သာတောဒက မြစ်ကမ်းပါးဒေသသို့လည်းကောင်း၊

ပဗ္ဗတရသေ့ကို အဋ္ဌနတောင်သို့ လည်းကောင်း၊

ကာဠဒေဝီလရသေ့ကို ဒက္ခိဏပထ၊ အဝန္တီတိုင်း ယနသေလ တောင်သို့လည်းကောင်း စေလွှတ်ရလေသည်။

နာရဒရသေ့က မဇ္ဈိမဒေသ၊ အဋ္ဌနဂီရိတောင် ကွန်ယက်တွင် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

အနုသီဿရသေ့ကမူ ဆရာရသေ့ထံပါးတွင်သာ လုပ်ကျွေး ပြုစုနေပါရစေဟု ခွင့်ပန်၍ လောတိပါလရသေ့ထံ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့၏။ တပည့် ရသေ့နန်းပါးကိုတွင် တစ်မူထူးခြားသူကား... ကိသဝဋ္ဌ ရှင်ရသေ့ ဖြစ်၏။ ကိသဝဋ္ဌရသေ့သည် ဆရာရသေ့ထံပါးတွင်လည်း မနေ၊ ဆရာ ရသေ့ စေလွှတ်ခြင်းမပြုမီမှာပင် ခွင့်တောင်းခဲ့၏။

“ဒဏ္ဍကိမင်းရဲ့နိုင်ငံ ကုမ္ဘဝတိမြို့မှာ နေပါရစေ ဘုရား”

“ကုမ္ဘဝတိမြို့မှာနေထိုင်ဖို့ သင့်မှာ အမှီသဟာရှိရဲ့လား ကိသဝဋ္ဌ”

“ဒဏ္ဍကိမင်းရဲ့ စစ်သူကြီးဟာ တပည့်တော်အတွက် အမှီသဟာ ပါ ဘုရား”

လောတိပါလရသေ့က ခွင့်ပြုလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကိသဝဋ္ဌရသေ့သည် ကုမ္ဘဝတိမြို့ ဥယျာဉ်တစ်ခုတွင် ကျောင်းသစ်မီးဆောက်လုပ်ကာ သီတင်းသုံးခဲ့လေသည်။

ကိသဝဋ္ဌရသေ့ကို အကြောင်းခံလျက် လွန်စွာ တုန်လှုပ်ဖွယ် ဖြစ်သော အကြောင်းခြင်းရာတို့ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဆိုခြင်းကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လောတိပါလရှင်ရသေ့ကလည်း ထုတ်ဖော်၍ မိန့်မြွက်ခြင်းမရှိ။ မည်သူမျှ လည်း ကြိုတင်သိမြင်နိုင်စွမ်း မရှိကြချေ။ တကယ့်တကယ်တွင်ကား...

ပြစ်မှားကြသူများ

ကိသဝဋ္ဌရသေ့ သီတင်းသုံးနေထိုင်သည့် ကုမ္ဘဝတိမြို့သည် ဤ ကမ္ဘာလောကမြေအပြင်ဝယ် ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုကို ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်း မရှိသော အလွန်ဆိုးဝါးသည့် ဒေသတစ်ခုဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်စိုးစံသော ဒဏ္ဍကိမင်းနှင့်တကွ ကုမ္ဘဝတိ ထီးနန်းအရပ်တွင် ရှိနေကြသော ပုရောဟိတ် များမတ်ဗိုလ်ပါအားလုံးတို့သည် ကုသိုလ်ကို ကုသိုလ်မှန်းမသိ၊ အကုသိုလ် ကို အကုသိုလ်မှန်းမသိသော အပ္ပဋ္ဌိပတ္တိမောဟ ဖုံးလွှမ်းနေသူများ ဖြစ် သည်။ ထို့ထက်မူ ကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်ဟု စွဲမှတ်၊ အကုသိုလ်ကို ကုသိုလ် ဟု စွဲမှတ်သော လွဲမှားဖောက်ပြန်စွာ သိသည့် ဝိပ္ပဋ္ဌိပတ္တိမောဟစရိုက် အတိပြီးသူများလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကုမ္ဘဝတိ၏ နှုန်းစံများသည် တလွဲတချော်ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုသို့ လွဲချော်မှားယွင်းဖောက်ပြန်မှုများကို တည်မတ်ဆုံးမပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိ။ ထိုသို့ မှားယွင်းဖောက်ပြန်သော အသိ၊ အယူရှိနေကြသူများတွင် ခြွင်းချက်ဆို၍ ရွားရွားပါးပါး တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထိုသူမှာ ကိသဝဋ္ဌ ရသေ့နှင့် ကျွမ်းဝင်သော စစ်သူကြီး ဖြစ်သည်။ စစ်သူကြီးကိုပင် အကြောင်း ခံ၍ ကိသဝဋ္ဌရသေ့သည် ကုမ္ဘဝတိမြို့၏ ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင် ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကုမ္ဘဝတိအတွက် ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်သည် ဒဏ္ဍကိ မင်းမှပင် အစပြုခဲ့သည်။ ကုမ္ဘဝတိတွင် အလွန်ချောမောလှပသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပြည်တန်ဆာမတစ်ဦးရှိ၏။ သူမသည် မိမိ၏အလှ၊ မိမိ၏အဆိုအက အနုပညာစွမ်းရည်များဖြင့် မင်း မှူးမတ် သူငွေ၊ သူကြွယ်တို့ထံမှာ လုပ်- ကျေးပြုစရာတွင် လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် ကုမ္ပဏီပြည်ကို တန်ဆာ ဆင်သူ ပြည်တန်ဆာမဟူသော အမည်နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရရှိပိုင်ဆိုင် ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍာကီမင်း၏ အထူးမြှောက်စား အရေးပေးမှု ကို ခံယူရသူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်နေ့သောအခါ ဒဏ္ဍာကီမင်းသည် စိတ်အခန့်မသင့် စရာတစ်ခုကို အကြောင်းပြုလျက် ပြည်တန်ဆာမကို အရာမှ နုတ်ပယ် လိုက်၏။ ပြည်တန်ဆာမကိုဆင်သော ဂုဏ်ကိစ္စဆင်သော ပြည်တန်ဆာမ ဟူသည်မှာ တော်ရုံတန်ခိုးရုံ အလှ၊ အယဉ်၊ အနုပညာအစွမ်းဖြင့် ဖြစ်နိုင် သည်မဟုတ်ချေ။ ပြည်တန်ဆာမသည် မင်းမိန့်ဖြင့် သူမအား အရာမှ နုတ်ပယ်ခြင်းခံလိုက်ရသောအခါ ကြီးစွာ အမျက်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် မင်းမိန့်ဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ဒေါသအမျက်ကို ဖောက်ခွဲစရာမရှိလှလည်း မရှိ။ မည်သူ့ကိုမျှ ပြစ်တင်စွပ်စွဲနိုင်ခွင့်မရှိ။

ပြည်တန်ဆာမသည် ရှက်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းများဖြင့် ကုမ္ပဏီမြို့တွင်း ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားရင်း မြို့ဥယျာဉ်သို့ ရောက် လာ၏။ ထိုနေရာကား ကိသဝဏ္ဏရသေ့ သီတင်းသုံးသောနေရာ ဖြစ်ချေ သည်။

ကုမ္ပဏီမြို့၏ ထုံးစံမလေ့အရ ဥယျာဉ်ဆိုသည်မှာ လူအပေါင်း တို့ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ ကာမဂုဏ်အမျိုးမျိုး ခံစားရာ ဝိမာန်သဖွယ် ဖြစ်သည်။ ပြည်တန်ဆာမသည် ဥယျာဉ်သို့ ရံဖန်ရံခါ ရောက်ဖူးသည်။ သို့သော် ကိသဝဏ္ဏရသေ့ကိုကား တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

စိတ်ချင်ပေါက်လျက် 'ဒေါသထွက်နေသော ပြည်တန်ဆာမ သည် ကိသဝဏ္ဏရသေ့ကို သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ...'

"ဒါ... ဘာလဲ... ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ။ ခေါင်းပေါင်း မစည်း၊ ခါးကြပ်မဝတ်၊ သင်တိုင်းမရုံ၊ ပုဆိုး မဝတ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး... ဆံကျစ်ဝန်းဖွဲ့လို့၊ ဝတ်ရုံထားတာလဲ နီနီအဆင်းရှိတဲ့ လျှော်တေနဲ့။ သူ့ အနားမှာ အိုးခွက်ချိတ်တဲ့ ထမ်းပိုးကိုထောင်လို့၊ တောင်ဝှေးကို ချထား လို့၊ ဘယ်လိုအသွင်သဏ္ဌာန်ကြီးလဲ"

ရှက်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း အခံခံနေသော ပြည်တန်ဆာမ သည် ကိသဝဏ္ဏရသေ့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းမှာပင် အထူးအဆန်း ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် အံ့သြသွား၏။ ထို့နောက် အံ့သြမှုမှသည် စက်ဆုပ် စွံရွာမှုသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

"ကြည့်ရတာ ကျက်သရေမဲ့လိုက်တာ၊ ဒါဟာ သူယုတ်ပဲ"

လျှော်တေသင်္ကန်းနှင့် ပရိက္ခရာတို့သည် တရားဓမ္မကို သိမြင် သူတို့အတွက် ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်၍ သူ့ကို နှိုးဆော်သောအရာများ ဖြစ် သော်လည်း ပြည်တန်ဆာမကဲ့သို့သော ဖောက်ပြန်လွဲမှားသူမျိုးအတွက် ကား ကျက်သရေမဲ့သော အဆင်တန်ဆာများ ဖြစ်သွားကြသည်။

"ငါ့လိုမိန်းမကို ဒဏ္ဍာကီမင်းက ပြည်တန်ဆာအရာက နုတ်ပယ် လိုက်လို့ ငါ့မှာ အရှက်တကွဲ၊ အကန့်နည်းဖြစ်လာရတဲ့ ဒီနေ့မှာလဲ ဒီဥယျာဉ် ထဲမှာ သူယုတ်နဲ့ တွေ့ရလေခြင်း... ထို့..."

ပြည်တန်ဆာမ၏ဒေါသသည် သူ့အလိုလိုပင် ပို၍ ပေါက်ကွဲ လာ၏။ သူမသည် အသင့်ဆောင်လာသော ဝန်ပူကိုထုတ်၍ တား၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ဒန်ပူတားသည် ဟူသည်မှာ တမာကိုင်း အစရှိသော အသင့်ပြုလုပ်ပြီးသား သွားတိုက်တံနှင့် သွား၊ လျှာ၊ ခံတွင်းကို ဆေးကြော သန့်စင်ခြင်းဖြစ်၏။ စာရေးသူ)

“သူယုတ်ဆိုတော့ သူယုတ်နဲ့ တန်တာဖြစ်စေရမယ်ပေါ့”

ပြည့်တန်ဆာမသည် ဒန်ပူတားပြီးနောက် ချွဲသလိပ် တံတွေးများ ဟတ်လျက် ကိသဝဋ္ဌရသေ့၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ထွေးချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စားပြီးသား (အသုံးပြုပြီးသား) ဒန်ပူဖတ်စကိုလည်း ရှင်ရသေ့ ၏ ဆံကျစ်ကြား၌ ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်၏။

“မှတ်ထား... ကျက်သရေမဲ့တဲ့ သူယုတ်”

ပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဥယျာဉ်အတွင်း ရှိ ရေကန်တွင် ခေါင်းလျှော်ရေချိုး၍ ထွက်သွားလေသည်။ ဤအဖြစ်- အပျက်ကို မည်သည့် ကုမ္ဘာတော်သားမျှ မသိမမြင်လိုက်ကြ။ ကိသဝဋ္ဌ ရှင်ရသေ့မူကား သည်းခံခြင်းကို မယွင်းမပျက် ဆုပ်ကိုင်လျက် ဤဖြစ်ရပ် အကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှလည်း မပြော၊ မည်သို့မျှလည်း မတုံ့ပြန်ခဲ့။

ရက်သတ္တပတ်အကြာတွင် ဒဏ္ဍာကီမင်းသည် ပြည့်တန်ဆာမကို တမ်းတအောက်မေ့ကာ ခေါ်ယူတောင်းပန်၍ မူလအရာ၌ ပြန်လည် ခန့်အပ်လိုက်လေသည်။

ပြည့်တန်ဆာမသည် မိုက်မဲလှစွာပင် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် ၏။

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ သူယုတ်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကို အညစ်အကြေးတွေ သွန်းလောင်းခဲ့လို့ ငါဟာ ဌာနန္တရစည်းစိမ်းဥစ္စာကို ပြန်ရပေတာပဲ။ ငါ လုပ်ရပ် မှန်လိုက်လေခြင်း...”

ရှေ့နောက်တွေးဆ ချင့်ချိန်ခြင်းကင်း၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ် တတ်သော ဒဏ္ဍာကီမင်းသည် များမကြာမီမှာပင် သူ၏ပုရောဟိတ်ကို ရာထူးမှ ချပစ်လိုက်ပြန်၏။ စင်စစ်မူ ရာထူးမှ ချလောက်စရာ မည်မည်ရရ အပြစ်ဟူ၍ မရှိချေ။ ဒဏ္ဍာကီမင်းအနေဖြင့် စကားတစ်ခွန်း အပြုအမူ အစ်ခုအတွက် သူ့စိတ်နှင့် မတွေ့လေတိုင်း ထိုသို့ပင် ပြုတတ်လေသည်။ ပုရောဟိတ်ကလည်း သူ၏ဘုရင်အကြောင်းကို သိထားသူဖြစ်သဖြင့် များစွာ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိလှပေ။

သို့သော် မိမိအရာချခဲ့ထားရစဉ်ကာလအတွင်း မိမိနေရာသို့ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား ဒဏ္ဍာကီမင်းက အစားခန့်ထားလိုက် မည်ကိုကား ဖိုးရိမ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်သည် ရာထူး အမြန် ပြန်ရရေးအတွက် နည်းလမ်းရှာလေသည်။ ထိုနည်းလမ်းကို ပုရောဟိတ် အလွယ်တကူပင် တွေ့သွား၏။

ယင်းကား သူ့နှယ်ပင် မကြာသေးမီကမှ အရာချပြီး ခံခဲ့ရပြီး နောက် ပြန်လည် ခန့်အပ်ခံထားရသော ပြည်တန်ဆာမထံ သွားရောက် တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ပုရောဟိတ်ကြီး.. ကျွန်မဆီ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကြိုသိတယ်”

ပြည်တန်ဆာမက ဆီး၍ ပြော၏။

“ကြိုသိထားတယ်ဆိုရင်လဲ နည်းလမ်းကောင်းလေးသာ ညွှန်ပေး တော့ မယ်မင်း”

“အချစ်ခံထားရတဲ့ ရာထူးမှာ အမြန်မြန်ရရေး မဟုတ်လား ပုရောဟိတ်ကြီး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. သင် ဘယ်လိုများ ဘုရင်ကို ချဉ်းကပ် လိုက်သလဲ”

ပြည်တန်ဆာမက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“ဘုရင်ကို ချဉ်းကပ်စရာ မလိုဘူး ပုရောဟိတ်ကြီး။ အင်မတန် လွယ်ပါတယ်။ မင်းဥယျာဉ်တော်ထဲကို သွားလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ သူယုတ် တစ်ယောက်ကို တွေ့လိမ့်မယ်။ အရှာရမခက်ပါဘူး။ အများသူငါနဲ့ သိသိ သာသာ ကွဲပြားခြားနားနေတဲ့ အဲဒီသူယုတ်ရဲ့သဏ္ဌာန်က ရှည်လျား၊ ရွှပ်- ထွေးလှတဲ့ဆံပင်တွေကို ဆံကျစ်ဝန်းဖွဲ့ထားတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန် ကျက်သရေကင်းမဲ့တဲ့ သွားနှစ်ရောင်အဝတ်ကို ခြုံထားတယ်”

“အဲဒီသူယုတ်ဟာက ရာထူးမြန်ရအောင် ဆေးဝါးအစီအရပ်တွေ ပေးသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ပုရောဟိတ်ကြီး။ အဲဒီသူယုတ်လား လုပ်ပေးနိုင်

မှာ၊ လုပ်ရမှာက ပုရောဟိတ်ကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ကျွပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပုရောဟိတ်ကြီး ဝန်ပူစား (သွားတိုက်) လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ခွဲခန်းသလိပ်ဟတ်ပြီး အဲဒီသူယုတ်ရဲ့ ဆံကျစ်ကြားကို ထွေးချလိုက်၊ စား ပြီးသား ဝန်ပူဖတ်ကိုလဲ သူယုတ်မာရဲ့ခေါင်းပေါ် တင်ခဲ့”

“ပြီးတော့ကော”

“ဝါပဲလေ.. ပုရောဟိတ်ကြီး။ အညစ်အကြေးကို သူယုတ် အပေါ် သွန်လောင်းချလိုက်တာနဲ့ အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီ။ ကျွန်မလဲ ဒီ နည်းနဲ့ ဘုရင်ရဲ့ ပြန်လည်မြှောက်စားခြင်းကို မြန်ရခဲ့တာပဲ”

“သိပ်လွယ်တဲ့ နည်းပါလား”

“သိပ်လွယ်ရုံတင်မကဘူး။ သိပ်လဲ ထိရောက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟင်း.. ဟင်း.. ပျော်စရာလဲ ကောင်းတယ်။ ပုရောဟိတ်ကြီး ရာထူး မြန်ရရင်သာ ကျွန်မကို.. ဟင်း.. ဟင်း”

“ကို့.. စိတ်သာချနေပါ။ မယ်မင်းကျေးဇူးကို မြန်ဆပ်ပါမယ်။ ကိုင်း.. အခုပဲ မင်းဥယျာဉ်တော်ကို သွားလိုက်တော့မယ်”

* * *

ပုရောဟိတ်သည် ဥယျာဉ်သို့သွားပြီး ပြည်တန်ဆာမ နည်းပေး လမ်းညွှန်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ကံသဝဋ္ဌရှင်ရသေ့၏ ဆံကျစ်ပေါ်သို့ ဝန်ပူ စားထားသော အညစ်အကြေးများကို ထွေးချကာ၊ ဝန်ပူဖတ်ကို ဦးခေါင်း ပေါ် ထိုးထည့်ထားခဲ့လေသည်။ စိတ်လွယ်သော ဝဏ္ဏကီမင်းသည်လည်း

များမကြာမီမှာပင် ပုရောဟိတ်ကို ရာထူး၌ ပြန်လည်ခန့်အပ်လိုက်၏။
ပုရောဟိတ်ကား ဝမ်းသာ၍မဆုံး။

ထိုအချိန်တွင် ဒဏ္ဍကီမင်း အုပ်စိုးရာ ကုမ္ဘာတိမြို့၏ အစွန်
အဖျား ပစ္စန္နရပ်ဒေသ၌ သူပုန်သူကန်တို့ ထကြွသောင်းကျန်းလာကြ၏။
ဒဏ္ဍကီမင်းလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကာ စစ်အင်္ဂါ
လေးပါးဖြင့် ချီတက်နှိမ်နှင်းရန် စီစဉ်လေသည်။

ရာထူး ပူပူနွေးနွေးပြန်ရထားသော ပုရောဟိတ်သည် ဘုရင်၏
ခိုးမြှောက်မှုကို ရသာခိုက် ယူလိုက်ဦးမည်ဟု ကြံကာ စစ်ထွက်မည့်နေ့
မှာပင် ဘုရင့်ထံ အခစားဝင်ခဲ့သည်။

“ပုရောဟိတ်ကြီး . . . ကျွန်ုပ်၏စစ်ထွက်ခါနီးမှာ ဘာအရေးပေါ်
လာသလဲ”

“အင်မင်းမြတ်ရဲ့ စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်မျိုး ဟတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ အောင်နိုင်ရေးအစီအမံများ လုပ်
ပေးပါရစေ”

“အစီအမံ ဟုတ်လား။ သင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ပုရောဟိတ်ကြီး”

“အကောင်းဆုံး၊ အထိရောက်ဆုံး၊ အသေချာဆုံး နည်းလမ်း
တစ်ခု ရှိပါသေးတယ် အရှင်”

“ဟုတ်လား . . . ဆိုစမ်းပါဦး”

“စစ်ရေးဖြစ်စေ၊ နန်းတွင်းရေးဖြစ်စေ၊ မိမိရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ဖြစ်စေ အောင်မြင်မှုရလိုလျှင် တန်ခိုးကြီး ဒေဝတာများ၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ
များကို ပူဇော်ပသကြရတယ် မဟုတ်ပါလား အရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်ုပ်တို့ အဲဒါအတွက် စစ်နတ်ဒေဝတာ

များကို ပူဇော်ပသခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“အလားတူစွာပဲ ပြောင်းပြန်သက်ရောက်စေတဲ့နည်း ရှိပါတယ်
အရှင်”

“ပြောင်းပြန်သက်ရောက်စေတဲ့နည်း၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“တန်ခိုးကြီးသူများကို ပူဇော်သလို သူယုတ်များကိုလဲ နှိပ်နယ်
ညှဉ်းပန်းပေးရပါတယ်။ အင်မတန်ထိရောက်တဲ့ နည်းပါ”

“ပုရောဟိတ်ကြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတင်စမ်း”

“အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သူယုတ်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။
သူ့ထံသွားပြီး . . . ”

ပုရောဟိတ်က အကြောင်းစုံ အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်၏။
အဆင်ခြင်နည်းပြီး ကောင်း ဆိုး မှား မှန် မခွဲတတ်သော ဒဏ္ဍကီမင်းလည်း
အားရဝမ်းသာစွာပင် လက်ခံလိုက်၏။

“နေဦး . . . သူပုန်သူကန်တွေကို နှိမ်နှင်းစစ်ထိုးရာမှာ ဖြစ်တယ်။
တပ်တော်ရဲမက်များအားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်ငဲ့ အောင်ပွဲခံရအောင် ရန်သူ
ဓားလှံမြှားဘေးက ကင်းဝေးအောင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း မလုပ်ဘူး။
အားလုံး လုပ်စေရမယ် . . . အခုချက်ချင်းပဲ တပ်တော်တွင် အမိန့်ပြန်
လိုက်စမ်း . . . ဥယျာဉ်တော်ထဲကိုသွားမယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်လုပ်သလို
အားလုံးလိုက်လုပ်ကြရမယ် . . . လို့”

ဒဏ္ဍကီမင်းနှင့်တကွ သူ၏တပ်ဗိုလ် တပ်မင်းရဲမက်များအားလုံး
ပင် ကိုသဝဏ္ဏရှင်ရသေ့၏ ဆံကျင်ပေါ်သို့ ဒန်ပူအညစ်အကြေးများ ထွေး
ချခဲ့ခြင်း၊ ဒန်ပူမတ်ကို ထိုးထည့်ခြင်းကို တမျှတပါး လုပ်ကြလေတော့
သည်။ အချို့ကမူ “ဟဲ့ . . . သူယုတ်မာ”ဟု အားပါးတရ ငေါက်ငမ်းသွား

ကြသေးသည်။

ဦးလိပ်ခါးမကအပေါင်းတို့ ထိုသို့ တပျော်တပစ် ပြုနေကြရာတွင် တစ်ဦးသော့ပျံ့လဲကား ခြင်းချက်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကား စစ်သူကြီးပင်။

စစ်သူကြီးသည် ကိသဝဏ္ဏရသေ့၏အသွင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မည်သို့မျှ သူလက် မမြင်နိုင်။ သူတော်စင်သာဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒဏ္ဍကိမင်းနှင့် သူ့ဦးလိပ်ခါးမကများလုပ်ကြသလို သူ လိုက်မလုပ်ပေ။

မင်းနှင့်ဦးလိပ်ခါးမကတို့ စိတ်နှိုးတိုင်း ပြုမှုကြပြီးနောက် စစ်သူကြီးသည် ကြေကွဲတုန်လှုပ်စွာ ကိသဝဏ္ဏရသေ့အနီး သွင်းကပ်၍ အညစ်အကြေးများ ခန့်ပုဖတ်များကို ဖယ်ရှားပေးပြီး ကောင်းစွာ ရေဖျိုးသန့်စင်ပေး၏။ ထို့နောက် ရှိခိုးလျက် ထိခိုက်ဆုံးနစ်စွာ ပြောလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... သူတို့အားလုံး ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ အမှားကြီးကို ကုသလွန်ခဲ့ကြပါပြီ။ ဒဏ္ဍကိမင်းဟာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘုရင်မှာ ပိုပြီး အပြစ်ကြီးပါပြီ ဘုရား”

ကိသဝဏ္ဏရသေ့သည် တစ်ဇွေတစ်စေ့မျှ မပျက်ကွင်းသော ခန္တီတရားကို လက်ကိုင်ပြုလွှတ် တည်ငြိမ်စွာဆို၏။

“စစ်သူကြီး... ကျွန်ုပ် သူတို့အားလုံးကို ဦးစဉ်ဖွဲ့ အမျက်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ် အပြစ်မယူပါ”

“သို့သော် သူတို့ အယ်လိုဖြစ်ကြမှာပါလဲ အရှင်ဘုရား”

“စစ်သူကြီး... ကျွန်ုပ် အပြစ်မယူသော်လည်း သမ္မာဒေဝနတ် အပေါင်းတို့ကတော့ မြင်းစွာ အမျက်ထွက်ခဲ့ကြပြီ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့က ဧည့် ခုနစ်ရက်ပြောက်နေမှာ ဟောဒီကုမ္ဘာဝတီပြည် အလုံး ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်း

လိမ့်မယ်။ သင့်အနေနဲ့ သားမယား ဆွေမျိုးစုကိုသာ ယူဆောင်ပြီး လွတ်ရာ ပြေးပေးတော့ စစ်သူကြီး”

စစ်သူကြီးသည် ကြီးစွာ တုန်လှုပ်ကာ ထိုအကြောင်းကို စစ်ချီအံ့ဆဲ ဒဏ္ဍကိမင်းထံ လျှောက်တင်လေသည်။ ဒဏ္ဍကိမင်းက တုံ့ပြန်လိုက်၏။

“သူယုတ်ရဲ့ စကားကို သင်ယူရင် သင်လဲ သူယုတ်ပဲ”

စစ်သူကြီးသည် စစ်ချီရာသို့ မလိုက်ပါတော့ဘဲ စံအိမ်သို့ ပြန်သွား၏။ ထို့နောက် သားမယားဆွေမျိုးများကို ဆောင်ကြဉ်းကာ အခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

* * *

ဂေါ်ဇာဝန်မြစ်ကမ်းပါး၊ သီးတောကျောင်းသစ်မီး၌ သီတင်းသုံးသော သရဘင်္ဂဆရာရသေ့သည် တပည့်ဖြစ်သူ ကိသဝဏ္ဏ၏ မြစ်ဖန်အလုံးစုံကို ဉာဏ်မှတ်စိဖြင့် မြင်သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့မျိုးနစ်ပါးကို ဒေါ်ကာ...

“သင်တို့ ကုမ္ဘာဝတီပြည်ကို သွားကြ၊ မင်းဥယျာဉ်တွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကိသဝဏ္ဏရသေ့ကို ညောင်စောင်းထမ်းစင်ထက်တင်ပြီး ကောင်းကင်ခရီးနဲ့ ဆောင်ယူခဲ့ကြ” ဟု မိန့်လေသည်။

* * *

ဒဏ္ဍာကီမင်းသည် ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်မှ သူပုန်တို့ကို ကောင်းစွာ အောင်မြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူပုန်းများကို ခေါ်ဆောင်ကာ ကုမ္ဘဝတီ သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အလွယ်တကူပင် စစ်ထိုးအောင်ခဲ့သဖြင့် 'သူယုတ်မာ'ကို နှိမ်နင်းညှဉ်းပန်းခဲ့ရသောအမှု၏ ရလဒ်မှာ တကယ်ပင် အောင်ပွဲဖြစ်လေ သည်ဟူ၍ ဂုဏ်ယူဟစ်ကြွေးနေသည်။

နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်ညမှာပင် အောင်ပွဲ အထိမ်း- အမှတ် သေသောက်ပွဲ ကြီးစွာ ဆင်ယင်ကြရန် ဒဏ္ဍာကီမင်းက အမိန့်ထုတ် လိုက်၏။ အောင်ပွဲဖြင့် ဖြူတူးတက်ကြွနေသော ဗိုလ်ရဲမက်များ ပုရော- ဟိတ်နှင့်တကွ နန်းတွင်းအမှုထမ်းများအားလုံး သေသောက်ပွဲကို ဆင်နွှဲ ကြလေသည်။ ထိုခဏမှာပင် . . .

မိုးကြီး သည်းထန်စွာ စတင်၍ သွန်း၏။

မိုးရေ အလျဉ်းစဲလတ်သော် သံဖြူမိုးတို့ တဝေါဝေါကျ၏။

သံဖြူမိုးမစဲခင်မှာပင် နတ်ပန်းမိုး ဖြောဖြောကျ၏။

ဒဏ္ဍာကီမင်းနှင့် သူလူများကား ဘုရင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနု- ဘော်ကြောင့် ဤသို့ ထူးဆန်းစွာ မိုးများရွာကျခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကြွေး- ကြော်နေကြလေသည်။

နတ်ပန်းမိုး . . . ပြီးနောက် . . . ပဲမိုး . . .

ထို့နောက် အသပြာမိုး . . .

ထို့နောက် နတ်ဝတ်တန်ဆာမိုး . . .

ကုမ္ဘဝတီတစ်ပြည်လုံး ဘုတ်ဘော်သောင်းတင်း ကျက်ကျက်ညံ သွား၏။ အသပြာများကို ကောက်ယူခံယူကြရာမှာ ရွှေရောင် ငွေရောင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တောက်ပပြီးပြက်သော နတ်ဝတ်တန်ဆာများကို အလှအယက်ခံကြပြန် သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား . . . စား၊ လှ၊ မြား၊ ပုဆိန်၊ ရဲတင်း၊ လှ၊ ဆောက်၊ အထူးထူးအပြားပြားသော ချွန်မြထက်လှလက်နက်များ တရွိုးရွိုး တဝေါဝေါ ကျဆင်းလာကြတော့သည်။ မွတ်မွတ်လည်ပတ်လျက်ရှိသော လွှဲပိုင်းပြားကြီးတစ်ခုက ဦးစွာ ဒဏ္ဍာကီမင်း၏ လည်သို့ ကျရောက်ကာ အပိုင်းပိုင်း အမြွှာမြွှာ ဖြတ်တောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ ခန္ဓာ အနှံ့ ခဏချင်းအတွင်းမှာပင် လူတို့၏ ကိုယ်အင်္ဂါ ခြေလက် တို့သည်လည်း အပိုင်းပိုင်းဖြတ်သွားကြသည်။ ပြည်တန်ဆာမင်းလည်မျှ တွင် ပုဆိန်တစ်တင်း စိုက်ဝင်လျက် ပုရောဟိတ်၏ကျောပြင်မှ ဝမ်းဗိုက် သို့ တိုးလျှံပေါက် ဖောက်ထွက်သွားသည်က လုံ့လနှင့် ဓားအစင်းစင်း . . . မိုးကားကျဆဲ မီးကိန်းခဲမိုး . . . ထို့နောက် တောင်ထွတ်တောင်ပိုင်တောင်ခဲ များ . . . ထို့နောက် . . . သဲမိုး . . .

ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ကုမ္ဘဝတီသေတစ်ခုလုံးသည် နောက်ဆုံး သွန်ကျလာသော သဲအထုကြီး၏အောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွား သော သတင်းသည် အလုံးစုံသော ဓမ္မဒိပ်သို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ခဏ္ဍကိမင်း၏ တိုင်းနိုင်ငံအလုံး ပျက်စီးသွားပြီး ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းကို တစ်ခုလုံး နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသောသတင်းကို တခြားတိုင်းပြည်၏ ဘုရင်များထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသော ဘုရင်သုံးပါးရှိ၏။ သူတို့ကား ကာလိဟ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိဗ္ဗရထမင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ထိုဘုရင်သုံးပါး တွေ့မိကြပုံကား ရှေးရှေး အတိတေက ဓာရာ-ဏသီပြည်၌ ကလာစုအမည်ရှိသော မင်းသည် ခန္တိဝေဒီ ခွင်ရသေ့ကို မြစ်မှားခဲ့သဖြင့် မြေပြင်နှစ်ခြာ ကွဲကွား မြေထဲသို့ ကျခဲ့မေးကြောင်း၊ ထိုအပြင် နာဠိကေရအမည်ရှိ မင်းသည်လည်း ခွင်ရသေ့တို့ကို ခွေးနှင့်တိုက်သတ်ခဲ့သဖြင့် မြေဖျံခံခဲ့ရမေးကြောင်း၊ ထိုအပြင် သဟဿဓာဟု အလွန်အမည်ရှိသော မင်းသည်လည်း အင်္ဂါရသရသေ့ကို မြစ်မှားခဲ့သဖြင့် မြေဖျံခံခဲ့ရကြောင်း ကြားသိခဲ့ကြရသည်။ ယခုလည်း ခဏ္ဍကိမင်းသည် ကိသဝဋ္ဌရသေ့ကို မြစ်မှားသဖြင့် တိုင်းပြည်နှင့်တကွ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်မည့်ရှေး အတိတေက မြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟု ကြားဖူးထားသော မင်း

သုံးပါးနှင့် ယခု ခဏ္ဍကိမင်းတို့ပေါင်း လေးပါးတို့သည် ထိုသို့ ကြောက်မက်စွာ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ယခုအခါ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဌာန ဘယ်ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိနေကြပါသနည်း...။

ဤအချက်ကို ကာလိဟ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်းနှင့် ဘိဗ္ဗရထမင်းတို့ အလွန်အမင်း သိလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြ၏။ ဤအချက်ကို သိနိုင်သူ မြေနိုင်သပ္ပာလည်း ဆရာသရဏာ ခွင်ရသေ့မှတစ်ပါး အခြားသူမရှိ...။ ဟု မင်းသုံးပါးတို့ နတွေးကြကြသည်။ ထူးခြားသည်ကား ထိုသို့သော အတွေးအကြံသည် မင်းသုံးပါးတို့ အချင်းချင်းဆက်သွယ်တိုင်ပင် ညှိနှိုင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ပေ။ မိမိတိုင်းပြည် မိမိထီးနန်းတွင် အသီးသီး အသက နေထိုင်စိုးစံရင်း တစ်ဦးစီ၌ တည်စွာ တွေးကြမိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သရဏာခွင်ရသေ့တစ်ပါးသာလျှင် ဤပြဿနာမေးခွန်းကို ရှင်းလင်းမြေဆိုနိုင်ပေမည်ဟု ယုံကြည်ကြပြီးနောက် မင်းသုံးပါးတို့သည် မိမိတိုင်းပြည်မှ အသီးသီး အသက ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ ဦးတည်ရာ အရပ်ကား သရဏာခွင်ရသေ့ထံသို့ ဖြစ်သည်။ ဂေါဓာဝရမြစ်ကမ်းပါးတွင် အခြံအနံတပ်များကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့သော မင်းသုံးပါးတို့ တွေ့ဆုံကြသည်။ ထိုအခါမှသာလျှင် မိမိတို့အားလုံး အတွေးအကြံ ဆန္ဒချင်းတူနေကြပုံကို အချင်းချင်း တဘုံတဩ အမြန်အလွန် သိသွားကြ၏။

“ကွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးစီချီ အတွေးချင်း ဆန္ဒချင်းက ထပ်တူဖြစ်နေကြတယ်။ ကွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဆရာရသေ့ကလဲ တစ်ပါးတည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သည်တော့...။ ဒီနေရာမှာဆိုကြပြီး ရွှေဆက်လို့ ဆရာရသေ့ထံ သွားရောက်ကြမယ်ဝမ်းပာတော့ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ ခွဲခြား

သွားလို့ မသင့်တော်ပေဘူး၊ ဂါကြောင့်..."

ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိမ္မရထမင်း သုံးပါးစလုံး ရထား တစ်စီးတည်းပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။ ပြည်ထောင်မင်း သုံးပါးတို့... တစ်စီးတည်းသော ရထားပေါ်တွင် အတူတကွ စီးနင်း လိုက်ပါခြင်းတည်းဟူသော အဖြစ်သည်လည်း မကြုံစဖူး ထူးခြားလှသည် ဖြစ်၍ သုံးပြည်ထောင်စလုံးမှ တပ်အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်နေကြလေသည်။

x x x

အဝရာစာနှင့် မနုဿရာဇာ

ထိုအချိန်မှာပင် သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ ပဏ္ဍာကမ္မလာထက်၌ စံရင်း ခုနစ်ချက်ရှိသော ပြဿနာကို စဉ်းစားတွေးကြံနေ၏။ ပြဿနာတို့ ၏ အဖြေကိုကား အနက်မထင်ခဲ့။ ဤတွင် သိကြားမင်းသည် 'ပြဿနာ များ၏အဖြေများကို ဖြေဆိုနိုင်သူမှာ လောက၌ သရဘင်္ဂဆရာရသေ့မှ တစ်ပါး အခြားမရှိပြီ' ဟု ဆင်ခြင်မိ၏။ လူ့ပြည်လောကသို့ ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ရှုလိုက်သောအခါတွင်လည်း ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်းနှင့် ဘိမ္မရထမင်း သုံးပါးတို့ ရထားတစ်စီးတည်းပေါ်မှာ အတူတကွ စီးနင်းကာ သရဘင်္ဂ ရသေ့ထံ ဦးတည်သွားနေကြကြောင်း သိကြားမင်း မြင်လိုက်သည်။ "မင်း သုံးပါးတို့ ပြဿနာကိုလည်း ငါပင် မေးလျှောက်မည်" ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သိကြားမင်းသည် နတ်ပရိသတ်ခြံရံလျက် နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်ခဲ့လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုသို့ သိကြားမင်း နတ်ပြည်မှဆင်းသက်သောနေ့၊ မင်းသုံးပါး တို့ ဂေါဇာဝရီမြစ်အနီး ရောက်ရှိသောနေ့မှာပင်... ဒဏ္ဍကီမင်း၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံခဲ့ရသော ကိသဝ္ဗရသေ့သည် အနိစ္စရောက်ခဲ့၏။

သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည် တပည့်ဖြစ်သူ ကိသဝ္ဗရသေ့ အနိစ္စ ရောက်သည်ကို သိရှိသောအခါ တပည့်ရသေ့အပေါင်းကို စုရုံးစေလျက် ဈာပနကိစ္စအဝဝကို စီမံခန့်ခွဲလေသည်။ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ အတွက် နေရာဒေသ ငါးဌာနတို့၌ မဏ္ဍပ်များဆောက်ကြ၏။ အထောင် မကသော ရသေ့တို့သည်လည်း တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရောက်ရှိ စုရုံးကြ ကာ စန္ဒကူးထင်းပုံကြီး ပြုလုပ်၍ သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် သုသာန် ထက်ဝန်းကျင်ရှိ ယူဇနာမျှသော အရပ်ဒေသတို့၌ နတ်ပန်းပိုးများ ဖြည်း-ဖြည်း ရွာသွန်းလေသည်။ ကိသဝ္ဗရသေ့၏ဈာပနကား ကြီးကျယ်စည်ကား လှတော့သည်။

ဈာပနကိစ္စ ပြုဖွယ်များ ပြီးစီးသည့်နောက် သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့ သည် တပည့်ရသေ့အပေါင်း ခြံရံလျက် ကျောင်းသင်္ခမ်းပရိဝုဏ်ဝယ် စံမြန်း နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မင်းသုံးပါးတို့ ရထားလည်း ဂေါဇာဝရီ မြစ်ကမ်း အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်၍ တပ်စွဲစခန်းချလိုက်ကြ၏။

မင်းသုံးပါးတို့၏ တပ်များမှ ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ လူသံ၊ တီးမှုတ်သံ များက ရှင်ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆီသို့ လွင့်ဝဲရောက်ရှိလာကြသည်။ သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည် တပည့်ကြီးတစ်ပါးကို ခေါ်ယူလိုက်၏။

"အနုသိဿရသေ့... အခုကြားရတဲ့အသံတွေ ဘာအကြောင်း ထွက်ပေါ်ရတယ်၊ ဘယ်သူတွေဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့်နဲ့ ရောက်ရှိနေတယ် ဆိုတာ သွားပြီး စုံစမ်းချေပါ"

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အနုသိဿရသေ့သည် သောက်ရေအိုးကိုယူပြီး မြစ်ကမ်းဆီ
ထွက်လာခဲ့၏။ လူသူမနီး၊ တောကြီးခေါင်ခေါင် မြစ်ကမ်းသောင် တစ်-
လျှောက် တပ်စွဲထားသော ဝိုလ်ပါများအလယ်မှ မင်းသုံးပါးကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။ အနုသိဿရသေ့သည် သောက်ရေအိုးကို ဆောင်လျက်ပင်
မေးလိုက်၏။

“ပြီးပြန်တဲ့အဝတ်တန်ဆာ၊ လက်နက်ကိရိယာများနဲ့ ရထား
တစ်စီးတည်းအပေါ်မှာ အတူတကွ စီးနင်းကြတဲ့ အသင် ခါယကာတို့
ဘယ်သူများဖြစ်ကြပါသလဲ”

မင်းသုံးပါးစလုံး ရထားထက်မှဆင်းကြပြီး လက်အုပ်ချီကြသည်။
အသွက်လက်ဆုံးသော အဋ္ဌကမင်းက အဖြေပေး၏။

“အရှင်ဘုရား... ဟောဝါက ဘိမ္မရထမင်းပါ ဘုရား၊ သူက
ကာလီမင်းပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ အဋ္ဌကမင်းပါ ဘုရား...
တပည့်တော်များ ဒီဒေသကို ရောက်ရှိလာရခြင်းက အရှင်ဘုရားတို့ကို
ဖူးမြင်ဖို့ တစ်ချက်၊ ဆရာအရှင် သရဘင်္ဂရသေ့ထံမှာ ပြဿနာများ မေး
လျှောက်လိုသည်တစ်ချက်ကြောင့် ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်
ဘုရား...”

“ကောင်းလှပြီ... သင်တို့ဟာ လာသင့်လာအပ်သော အရပ်
ဒေသကို လာရောက်ကြခြင်းပေပဲ။ သင်တို့ ရေစိုးသုတ်သင် သန့်စင်ပြီး
ကျောင်းသစ်ကို ဝင်ကြပါ။ ရှင်ရသေ့အပေါင်းကို ရှိခိုးပါ။ ဆရာအရှင်
သရဘင်္ဂမြတ်ထံ ဦးခိုက်ရိုက်ခိုးရှိခိုးပြီး သင်တို့ရဲ့ပြဿနာကို မေးလျှောက်
ကြပါ”

အနုသိဿရသေ့သည် ထမ်းထားဆဲဖြစ်သော သောက်ရေအိုးမှ

ရေပေါက်များကိုသုတ်လျက် ကောင်းကင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ထူးကဲသော
အဖြစ်တို့ တွေ့မြင်လေပြီ။ ဧရာဝတီဆင်ထက်တွင် စီးနင်း၍ ကောင်း-
ကင်မှ ဆင်းသက်လာသော သိကြားမင်းနှင့် နတ်အခြွေအရံများစွာတို့ကို
အနုသိဿရသေ့ တွေ့သောအခါ... .

“ဘာနောက်ကြီးတဲ့ အသင်နတ်မင်းရဲ့ အမည်နာမအသွင်ကို
သိပါရစေ”

သိကြားမင်းက လက်အုပ်ချီလျက် လျှောက်သည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို ဒေဝရာဇသိကြားမင်းဟု သိ
ကြပါတယ်။ ရှင်ရသေ့အပေါင်းတို့အား ဖူးမြင်ဖို့ ဆင်းသက်လာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... သိကြားမင်း၊ သင်နဲ့တကွ နတ်အခြွေအရံများ
နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြပါ”

အနုသိဿရသေ့သည် ကျောင်းသစ်မီးသီးပြန်သွားကာ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်ကို ဆရာသရဘင်္ဂရသေ့ထံ လျှောက်ထားလေသည်။

မကြာမီမှာပင် မဏ္ဍပ်၏ အမြင့်မြတ်ဆုံး အထွတ်နေရာတွင်
စံမြန်းသော သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့နှင့် တပည့်ရသေ့အပေါင်းတို့သည် လည်း-
ကောင်း၊ မင်းသုံးပါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ သိကြားမင်းနှင့် ပရိသတ်တို့
သည်လည်းကောင်း သင့်လျော်လျှောက်ပတ်သော နေရာများတွင် စွဲမြဲ
တည်ရှိကြပြီဖြစ်၏။

သိကြားမင်းက နေရာမှာရပ်လျက် လက်အုပ်ချီကာ စတင်
လျှောက်လေသည်။

“အညီအညွတ် စည်းဝေးကြသော ကြီးစွာသောတန်ခိုးရှိသော
ငါးပါးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော အရှင်ရသေ့ သူတောင်း

သူမြတ်တို့အား တပည့်တော် သိကြားမင်း လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။
အရှင်ဘုရားတို့သည် လူ့ပြည်လောက၌ မြင့်မြတ်သော အရှင်များဖြစ်ကြ
သည့်အတွက် ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ တပည့်တော် ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား..”

ထိုသို့ လျှောက်ကာ သိကြားမင်းသည် အပြစ်ခြောက်ပါးလွတ်
မှာအရပ်ဟု သတ်မှတ်ကာ.. လေကြွေ.. လေအောက်အရပ်၌ တည်
လေသည်။

ထိုအခါ အနုသိဿရသေန..

“သိကြားနတ်မင်း.. ရသေ့ရဟန်းပြုခဲ့တာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော
ကျွန်ုပ်တို့ ရသေ့များရဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ ယခု လေညှာအရပ်ကနေပြီး လေ-
ကြွေ.. သင့်ထံ လွင့်ပါးရောက်ရှိပေတယ်။ ရသေ့တို့ရဲ့ ကိုယ်နဲ့က သင်
တို့အတွက် ဆိုးရွားပေလိမ့်မယ်။ သင့်နေရာကနေ အခြား သင့်တော်ရာ
သို့ သင်မဲသင့်ပေတယ် သိကြားမင်း” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းက မူလအရပ်မှာပင် အစွဲအမြဲတည်ကာ
လျှောက်လေသည်။

“အရှင်ဘုရား.. အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ကိုယ်နဲ့ဟာ လေညှာအရပ်
မှ တပည့်တော်တို့ထံသို့ လွင့်ပါးလာကြပါစေ၊ အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်
တို့ရဲ့ရနံ့ဟာ သိလန့်ပြည်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်တဲ့အတွက် တပည့်တော်
တို့အဖို့မှာ ဆိုးရွားခြင်းမဖြစ်ပါ။ စက်ဆုပ်ဖွယ် အလျဉ်းမဖြစ်ပါ။ စင်စစ်..
သိကဲ့အပ်တဲ့ ပန်းပွင့်တို့ရဲ့ ကြိုင်လှိုင်ဖွေးပျံ့သော ပန်းဆိုင်ရနံ့အလားပင်
ဖြစ်ပါပေတယ် ဘုရား..”

အနုသိဿရသေ့လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံလိုက်၏။
သိကြားမင်းက ဆက်လက်လျှောက်ထားလေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အရှင်ဘုရား.. တပည့်တော်မှာ ထင်မြင်လာတဲ့ ပစ္စာပြဿနာ
များနဲ့ ယခု ရောက်ရှိလာကြတဲ့ မင်းလေးပါးတို့ရဲ့ ပစ္စာပြဿနာများ
မေးလျှောက်လိုပါတယ်။ အဘယ်သူ ဖြေဆိုမည်ကို သိလိုပါတယ် ဘုရား”

တပည့်ရသေ့အပေါင်းတို့နှင့်တကွသော အနုသိဿရသေ့၏
အဖြေသည် တစ်ဦးတည်းထွက်ပေါ်လာ၏။

“တစ်ချိန်က ကောင်းကင်ထက်မှာ ဖွဲ့အပ်တဲ့ မြားပြဿာန်ကို
တစ်စင်းတည်းသောမြားနဲ့ ဖြိုခွင်းကျဆင်းစေခဲ့သူ၊ ယခုအခါ အလုံးစုံ
ခြိုးခြံသောအကျင့်ရှိသူ၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမတတ်သူ ဆရာအရှင်ရသေ့မြတ်
ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှိပါတယ်”

ရသေ့အပေါင်းက အနုသိဿရသေ့ကို တာဝန်ပေးကြသည်။

“အနုသိဿရသေ့.. သင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆရာအရှင်ရသေ့ထံ
ချဉ်းကပ်ပြီး သိကြားမင်းမေးမယ့် ပစ္စာပြဿနာများ မေးခွင့်ပြုရန်၊ ဖြေ
ကြားပေးပါရန် ခွင့်ပန်စကား လျှောက်ထားပါ”

အနုသိဿရသေ့လည်း လက်ခံ၍ သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့အား ရှိခိုး
လျှောက်ထားလေသည်။

“ဆရာ အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ပစ္စာပြဿနာများကို ဖြေကြားပေး
တော်မူမီ တပည့်ရသေ့အပေါင်းက တောင်းပန်ကြပါပြီ ဘုရား..”

သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့သည် နက်ရှိုင်းလှစွာသော ဣန္ဒြေဖြင့် မိန့်၏။

“အနုသိဿ.. ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ တမလွန်လောကကို ကျွန်ုပ်
သိတယ်။ ထို့ကြောင့် မေးလျှောက်ဖို့ အခွင့်ပေးတယ်။ မေးလျှောက်ပါစေ”

၏

အခွင့်ရသည်နှင့် သိကြားမင်းသည် ပုစ္ဆာကို စတင် မေးလျှောက်

“စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမဖြစ်ရဘောင် အဘယ်တရားကို ပယ်ရပါမည်
လဲ အရှင်ဘုရား။ ထိုပယ်အပ်တဲ့တရားကို သိလိုပါတယ်။ အရှင်ရသေ့
ကောင်းတို့က ဘယ်လိုပယ်ခြင်းတို့ ချီးမွမ်းကြပါသလဲဘုရား။ ဤလောက
မှာ အဘယ်သို့သော ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို သည်းခံရပါမလဲဘုရား။”

သရဘင်္ဂရသေ့မြတ် ဖြေတော်မူ၏။

“နတ်တို့သနင်း... နာကြားမှတ်ယူပါလေ။ အမှတ်ထွက်ခြင်း
ကို ပယ်ခြင်းအားဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မလာဘူး။ ရသေ့ကောင်းတို့
ချီးမွမ်းကြတဲ့အရာကတော့ ကျေးဇူးချေခြင်းတည်းဟူသော အကုသိုလ်
ပယ်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ ဤလောကမှာ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး
ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ရဲ့ ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို သည်းခံရတယ်။
ဒီလို သည်းခံခြင်းကို မြတ်သောသည်းခံခြင်းလို့ ရှေ့သူကောင်းတို့ အစဉ်-

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေးသည်တော် ရှင်ရသေ့

၇၅

အဆက် မိန့်ဆိုကြတယ်”

အမေးသုံးခုကို ဆရာရသေ့သည် အဖြေသုံးခုဖြင့် ရှင်းလင်း
တိကျစွာ ဖြေဆိုလိုက်သည်။

သိကြားမင်းက ထပ်မံ မေးလျှောက်ပြန်သည်။

“အရှင်ဘုရား... ကိုယ်နှင့်တန်းတူဖြစ်သောသူရဲ့စကား။ ကိုယ်
ထက်သာလွန်မြင့်မြတ်သူရဲ့ စကား။ ထိုစကားတို့ကို သည်းခံလိုကတော့
တတ်နိုင်ကောင်းတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ထက် ယုတ်နိမ့်သောသူရဲ့
စကားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သည်းခံနိုင်ရာပါသလဲ အရှင်ဘုရား။”

“နတ်တို့သနင်း... နာကြားမှတ်ယူပါလေ။ ဤလောကမှာ
ကိုယ်ထက်သာလွန်မြင့်မြတ်သူရဲ့စကားကို ကြောက်ခြင်းအားဖြင့် သည်းခံ
ပါ။ ကိုယ်နဲ့တန်းတူဖြစ်သူရဲ့စကားကို ချုပ်ချယ်ခြင်း၌ အပြစ်မြင်ခြင်းဆို
တဲ့ အမြင်အသိနဲ့ သည်းခံပါ။ ကိုယ့်ထက် ယုတ်နိမ့်သူရဲ့စကားကိုတော့
အရေးအရာမယူခြင်း၊ အမှတ်မထားခြင်းနဲ့ သည်းခံပါ။ ဒီလို သည်းခံခြင်း
ကို မြတ်သောသည်းခံခြင်းလို့ ရှေးသူဟောင်းသူကောင်းတို့ မိန့်ဆိုကြတယ်”

ဤအဖြစ်ပေါ်တွင် အခြေတည်၍ သိကြားမင်း ဆက်မေးပြန်
သည်။

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားရဲ့ ပထမအဖြေမှာ အယုတ်၊
အလတ်၊ အမြတ်မရွေး၊ ခပ်သိမ်းသူတို့ရဲ့ ကြမ်းကြုတ်စွာ ဟောဆိုသော
စကားကို သည်းခံရမယ်လို့ မိန့်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို သည်းခံခြင်းဟာ မြတ်
သောသည်းခံခြင်းလို့လဲ မိန့်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ယခု ဒုတိယအဖြေမှာတော့
ကိုယ်ထက်ယုတ်နိမ့်သူရဲ့စကားကို အရေးမယူခြင်း၊ အမှတ်မထားခြင်းနဲ့
သည်းခံရမယ်။ ဒီလို သည်းခံခြင်းကို မြတ်သောသည်းခံခြင်းဖြစ်တယ်လို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆိုပြန်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့အဖို့မှာ အဖြေနှစ်ခုဟာ ရှေးစကားနဲ့ နောက်စကား မညီညွတ်လို့ ထင်မြင်မိပါတယ် ဘုရား”

“နတ်တို့သနင်း... ရှေးစကားအဖို့မှာ သတ္တဝါတို့ဟာ မြင်ရုံမျှနဲ့ သူတို့ရဲ့ အယုတ် အလတ် အမြတ်ကို သိနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူဘူး။ ဒါကြောင့် အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေးလို့ ကျွန်ုပ် ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ နောက် စကားအဖို့ကတော့ သည်းခံနိုင်သောအစွမ်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ် ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ် တယ်။ ရှေးစကား နောက်စကား မညီညွတ်ခြင်း မဟုတ်လေဘူး။

“နတ်တို့သနင်း... သတ္တဝါတို့၏ ထိုင်မှု၊ ရပ်မှု၊ သွားမှု၊ လျောင်း မှု ဆိုတဲ့ ကုရိယာပုတ်လေးမျိုးကို ကြည့်ပြီး ဤသူကား ကိုယ့်ထက်မြတ် သော၊ တန်းတူသူ၊ ယုတ်သူလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ။ ယုတ်မာတဲ့ သူတွေဟာ သူတော်ကောင်းအသွင်ကိုယုံပြီး သွားလာလှုပ်ရှားတတ်ကြ တယ်။ ထို့ကြောင့် အယုတ် အလတ် အမြတ် ခပ်သိမ်းသူတို့ရဲ့ ကြမ်းတမ်း သောစကားကို သည်းခံရာ၏လို့ ကျွန်ုပ် ဆိုခြင်းဖြစ်တယ်”

ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ခွဲခြားပြဆိုလိုက်သောအဖြေကို သိကြား မင်း ယုံမှားကင်းစွာ နားလည်သွား၏။ သို့ဖြင့် မေးခွန်းကို ဆက်ရန် ပြင် လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ပရိသတ်ရှေ့ပိုင်း၌ အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်ကို သိကြားမင်း သိလိုက်သည်။ ထိုနေရာကား ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်းနှင့် ဘိဗ္ဗရထမင်းတို့ ထိုင်နေရာဖြစ်၏။ ထိုမနုဿရာဇာများ သည်လည်း သူတို့သိလိုသော ပြဿနာပုစ္ဆာများကို မေးလျှောက်ရန် လာ ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့မေးလျှောက်ဖို့ အခွင့်မရကြသေးဘဲ မိမိကချည်း အလှည့်ယူနေသဖြင့် သူတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေသည်။ သို့သော် သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကိုကား ဆက်မေးဖြစ်အောင် မေးသည်။

“အရှင်ဘုရား... သည်းခံခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဟောတော် မူပါ ဘုရား”

“နတ်တို့သနင်း... သည်းခံခြင်းရဲ့ အာနုဘော်ကြောင့် ခပ်သိမ်း သော ရန်အပေါင်းတို့ ငြိမ်းတယ်။ ဒီလိုရန်ငြိမ်းခြင်းရဲ့အကျိုးကို သည်းခံ ခြင်းရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းသာ ခံစားရရှိတယ်။ ရန်ငြိမ်းခြင်းအကျိုးကို ပြည်ရှင်မင်း အစရှိတဲ့ သူတွေနဲ့ သူတို့နဲ့ သူရဲ့ များစွာကုန်သော စစ်သည် တို့ မရကြဘူး”

ဤအဖြေအားဖြင့် မင်းသုံးပါးတို့၏ အမေးအလှည့်သို့ ဆက်စပ် သွား၏။ သိကြားမင်းလည်း သူ၏အလှည့်ကို ရပ်သိမ်းလျက်၊ မင်းသုံးပါး တို့အတွက် သူကပင်လျှင် ကိုယ်စားပြုကာ မေးခွန်းများကို ဆက်မေးလိုက် သည်။

“အရှင်ဘုရား... ကောင်းစွာဖြေဆိုတော်မူတဲ့စကားကို တပည့် တော် ရရှိဝမ်းမြောက်ရပါပြီ။ ယခုအခါ အခြားတစ်ပါးသော ပြဿနာများ ကိုသာ မေးခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ဖြေဆိုတော်မူပါ။ ဒဏ္ဍကီမင်း၊ နာဠိကာရော မင်း၊ ကာမာရမင်း၊ အဇ္ဈနမင်းတည်းဟူသော မင်းလေးပါးတို့ရဲ့ အဖြစ်- သနစ်ဟာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြပါပြီ။ ထိုမင်းလေးပါးတို့ရဲ့ အလွန်ကြီးမားသော မကောင်းမှုကြောင့် သူတို့ ဘယ်သို့ လားရာရှိကြပါသလဲ ဘုရား။ ရသေ့ သူတော်မြတ်တို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကြတဲ့ ထိုမင်းလေးပါးတို့ ယခုအခါ ဘယ်အရပ်မှာ ဖြစ်နေကြပါသလဲ ဘုရား”

“နတ်တို့သနင်း... နာကြားမှတ်သားပါလေ။ ဝစ္ဆရသေ့ကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တံတွေးဝန်ပုဇွန်တို့နဲ့ သွန်းလောင်းခဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍကီမင်းဟာ တစ်တိုင်းပြည် လုံးနဲ့တကွ အခြံအရံနဲ့တကွ ဖျက်စီးခဲ့ပြီး ယခုစာခါ ကုက္ကုမည်တဲ့ ပြာပူ ငရဲမှာ ခံနေရတယ်။ ဒဏ္ဍကီမင်းခံ့ကိုယ်ဝေါ်မှာ မီးပေါက်မီးပွားများ တဖွားဖွားကျနေတယ်။

“နတ်တို့သနင်း... နာဠိကောရမင်းကတော့ အပြစ်မရှိသော ရဟန်းများ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို ကောင်းစွာဟောကြား သော ရဟန်းများ ကိလေသာငြိမ်းစေသော ရဟန်းများကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲတဲ့အပြစ်ကြောင့် ငရဲခွေးတို့ ဝိုင်းတုံ့ကိုက်ခဲခြင်းကို အစဉ်မပြတ် ခံနေရတယ်။

“နတ်တို့သနင်း... အင်္ဂါရသရသေ့ကို ညှဉ်းဆဲတဲ့ အလှူနမင်း ကတော့ လှံတံကျင့်များအတိပြီးတဲ့ ငရဲမှာ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ခြေထိုး ဖြော်လျက် ကျရောက်တယ်။

“နတ်တို့သနင်း... ခန္တီဝါဒရသေ့ကို အပိုင်ပိုင်ဖြတ်တောက်တဲ့ အပြစ်ကို ကန္တလွန်ခဲ့သော ကာလာဝုမင်းကတော့ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ဘေးအပေါင်းတို့ရှိတဲ့ အဝိစိငရဲမှာ ခံနေရတယ်။

“နတ်တို့သနင်း... အဝိငရဲများ၊ အဝိငရဲများထက် ပိုမိုထိတ် လန့်စရာ ငရဲများအကြောင်းကို ကြားသိတဲ့ ပညာရှိသောသူများကတော့ တရားကို ကျင့်ကြံပြီး နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရပေတယ်”

ကာလိင်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်းနှင့် ဘိဗ္ဗရထမင်းတို့သည် မိမိတို့ သိလို သောအဖြေကို သိလိုက်ကြပြီဖြစ်၍ ကျေနပ်သွားကြ၏။ ထိတ်လန့်ခြင်း လျှင် ယှဉ်လျှက်ရှိသော သံဝေဂအရိပ်အယောင်တို့ကို မင်းသုံးပါးတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့နေရပေသည်။

သိကြားမင်းသည် ထိုအခါမှ မိမိကိုယ်တိုင်မေးလိုသော ပြဿနာ ပစ္စာစကားများဘက် ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“အရှင်ဘုရား... ကောင်းစွာ ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူခဲ့သည် များကို ကြားနာမှတ်ယူ ဝမ်းမြောက်ရပါပြီ ဘုရား။ ထို့ကြောင့် အခြား တစ်ပါးသော ပြဿနာပစ္စာများကို ဆက်လက်မေးလျှောက်ခွင့် ပြုတော်မူ ပါ ဘုရား”

သရဘာရသေ့မြတ်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ခွင့်ပြုလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... ဘယ်သို့သော သဘောရှိသူကို သီလရှိသူလို့ ဆိုရပါသလဲ၊ ဘယ်သို့သော သဘောရှိသူကို သူတော်ကောင်းလို့ ဆိုပါ သလဲ၊ ဘယ်သို့သော သဘောရှိသူကို ဘုန်းကျက်သရေ မကင်းမကွာ တွန်းပသူလို့ ဆိုပါသလဲ ဘုရား”

“နတ်တို့သနင်း... မှတ်သားနာယူပါလေ။ လောကမှာ အကြင် သူသည် ကိုယ်ဖြင့်၊ နှုတ်ဖြင့်၊ စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ စောင့်ရွှောက်တယ်။ မကောင်းမှုတစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြု၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မျှ မုသားမဆို ထိုသို့သော သဘောရှိသူကို သီလရှိသူလို့ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့ ဆိုတယ်။

“အကြင်သူသည် နက်နဲသောပြဿနာကို စိတ်ဖြင့် ကြံသည်ရှိ သော ဖြေဆိုသောငှာ တတ်စွမ်းနိုင်တတ်၊ အစီးအပွားကို လွန်သော ရွန့် ရင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့အမှု မပြုဘူး။ အခါအခွင့်ရောက်သော စီးပွားဖြစ်ခြင်း အကြောင်းကို မယိုယွင်းသေးဘူး၊ ထိုသို့သော သဘောရှိသူလို့ ပညာရှိ တို့ ဆိုတယ်။

“အကြင်သူဟာ သူ့ကျေးဇူးကို သိသည့်အလျောက် တုံ့ဆပ်

တယ်။ မြို့မြဲတည်ကြည်တယ်။ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်တယ်။ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့ အဆွေခင်ပွန်းရဲ့အမှုကို တလေးတစား ကူညီဆောင်-
ရွက်တယ်။ ထိုသို့သော သဘောရှိသူကို သူတော်ကောင်းလို့ ဆိုတယ်။

“အကြင်သူဟာ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နဲ့ ပြည့်စုံ
တယ်။ သဒ္ဓါသက်ဝင်ခြင်းရှိတယ်။ ချစ်ဖွယ်သော နူးညံ့စကားဆိုတယ်။
ဒါန သီလတို့နဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတယ်။ ထိုသို့သော သဘော
ရှိသူတို့ ဘုန်းကျက်သရေ မကင်းမကွာ ထွန်းပသူလို့ ဆိုတယ်”

ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကို ထင်ရှားပေါ်ပေါက်စေသည့်
အလားပင်ဖြစ်၏။ သိကြားမင်း၏ ပြဿနာပုစ္ဆာလေးရပ်ကို ရှင်းလင်းစွာ
ပိုင်းခြားဖြေဆိုတော်မူလေသည်။

မင်းသုံးပါး အမှုပြုသော လူပရိသတ်တို့သည်လည်း သိကြားမင်း
၏ အမေးစကားများကို ဆက်လက်မျှော်လင့်နေကြ၏။ မေးလျှောက်ရန်
တာဝန်ကို သိကြားမင်းသာ ဆက်လက်ယူစေချင်ကြ၏။ အကြောင်းမူ
ထိုအမေးပုစ္ဆာများကို အကြောင်းပြုလျက် သရဘက်ရသေ့မြတ်ထံမှ
အတိုင်းထက်အလွန် တန်ဖိုးကြီးသော ဓမ္မအဖြေများကို ကြားနာခွင့်ရ
သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သိကြားမင်းက လျှောက်ပြန်၏။

“ကောဏ္ဍည အနွယ်ဝင် ဖြစ်ပါသော အရှင်ရသေ့ဘုရား။
နောက်ထပ် ပြဿနာပုစ္ဆာကို မေးလျှောက်ခွင့်ပြုပါဘုရား။”

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံခွင့်ပြုသည်။

“သီလ၊ တရား၊ ပညာ ဤသုံးပါးမှာ အဘယ်အရာသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါသလဲ ဘုရား။”

“သိကြားမင်း... သီလသည် လည်းကောင်း၊ တရားသည်
လည်းကောင်း၊ ပညာရှိသောသူထံသို့သာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါကုန်ကြ
တယ်။ ဒါကြောင့်... လဝန်းသည် ကြယ်နက္ခတ်တို့ရဲ့ မင်းဖြစ်သကဲ့သို့
ပညာသည်သာ အမြတ်ဆုံးဟု ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိများ ဆိုကြတယ်”

“သို့ဆိုလျှင် ဆက်လက်မေးခွင့်ပြုပါ ဘုရား။ ဤလောကမှာ
ဘယ်အမှုကိုပြုသူသည်၊ အဘယ်သို့ပြုသူသည်၊ အဘယ်ကို ကျင့်သူသည်
အဘယ်ကို မှီဝဲသူသည် ပညာကို ရမှာပါလဲဘုရား။ ပညာရရာရကြောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အကျင့်ကို သိပါရစေ ဘုရား”

“သိကြားမင်း... နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့အကြောင်းကို သိစွမ်းနိုင်သော၊ အကြားအမြင်များသော၊ သိအပ်သည်ကို သိတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီဝဲရမယ်။ ပါဠိကို ပါဠိရဲ့အနက်ကို ကောင်းစွာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ဟောအပ်တဲ့တရားကို ရှိရှိသေသေနာခံရမယ်။ ဤသို့ ကျင့်သူသည် ပညာရှိဖြစ်တယ်။

“ဆက်ပြီးနာဦး သိကြားမင်း... ပညာရှိသူဟာ ကာမဂုဏ်တို့ကို အနိစ္စအားဖြင့်၊ ဒုက္ခအားဖြင့်၊ ရောဂါအားဖြင့် ရှုပေတယ်။ ဒီလို ရှုလေ့ရှိတဲ့ပညာရှိဟာ ဘေးများစွာရှိတဲ့ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းခြင်းဆန္ဒကို ပယ်စွန့်နိုင်တယ်။

“နာလေဦး သိကြားမင်း... ကာမဂုဏ်တို့မှာ တပ်စွန်းခြင်းကင်းတဲ့ ထိုသူသည် ဒေါသကို ပယ်ဖျောက်ပြီး အတိုင်းအရှည်မရှိသော မေတ္တာ ယှဉ်စိတ်ကို ပွားများတယ်။ ခပ်သိမ်း သတ္တဝါတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသော ဒဏ်ကိုချပြီး ထိုသူသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်တယ်”

ဤတရားကို ဟောကြားနေစဉ်၌ မင်းသုံးပါးနှင့်တကွ ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့၏ သန္တာန်တွင် တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို တပ်စွန်းသောရာဂတို့ ပယ်ဖျောက်ပြီးဖြစ်နေကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ရသေ့အရှင်မြတ်လည်း သိတော်မူလေသည်။ ဤအချက်ကို ရှင်ရသေ့က ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

“ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိမ္ဗရထမင်းတို့၊ သင်တို့ ဤဒေသသို့ လာရောက်ကြခြင်းမှာ များစွာ အကျိုးရှိလှပေတယ်။ သင်တို့အားလုံးမှာ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းသောရာဂကို ပယ်ဖျောက်ကြလေတယ်”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မိမိတို့၏သန္တာန်၌ ကုသိုလ်စေတသိက်များ ဖြစ်ထွန်းနေသည်ကို ရှင်ရသေ့က ထိုသို့ ထုတ်ဖော်မိန့်မြွက်လိုက်သောအခါ မင်းသုံးပါးတို့မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်သွားကြ၏။ သို့ဖြင့် ကြီးမားသော သဒ္ဓါသည် ယိုဖိတ်လာကာ ရှင်ရသေ့ရှေ့မှောက်တွင် ဝပ်စင်းဦးခိုက်၍ လျှောက်တင်ကြလေတော့သည်။

“သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်ကို သိသော အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်တို့မှာ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းတဲ့ရာဂကို ပယ်ဖျောက်ကြပါတယ်။ ဒါကိုလဲ အရှင်ဘုရားက ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိတော်မူပါပေတယ်။ ယခုဆိုလျှင် တပည့်တော်တို့ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဖြစ်ရာအရပ်သို့ ရောက်လိုကြပါပြီ။ တပည့်တော်တို့ကို ရဟန်းပြုခွင့် ပေးတော်မူပါ ဘုရား”

“မင်းများတို့... ကာမဂုဏ်၌ တပ်စွန်းသောရာဂကို ပယ်ဖျောက်ကြတဲ့ သင်တို့အတွက် ရဟန်းဖြစ်ခွင့်ကို ကျွန်ုပ် အခွင့်ပြုတယ်။ စျာန်နှင့် ယှဉ်သော ပီတိနဲ့ မိမိတို့ ကိုယ်ကို ယုံနှံ့ကြပေကုန်”

“တပည့်တော်တို့ အကြွင်းမဲ့ လိုက်နာကြပါမယ် ဘုရား”

ဓမ္မစည်ကြီး မြည်တီးရိုက်ချွန်းပြီဖြစ်၏။ ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိမ္ဗရထမင်းတို့သည် ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြလေသည်။ ကိသဝ္ဋရှင်ရသေ့ ပျံလွန်တော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြုလျက် စုရုံးရောက်ရှိလာကြသော ရသေ့အပေါင်းတို့နှင့် တင့်တယ်လျက်ရှိသော ဂေါတဝန်မြစ်ကမ်းပါးမှ ကျောင်းသင်္ခမ်းအပြင်၌ နတ်ပန်းမိုးတို့လည်း ပြောပြောရွာသွန်းခဲ့ကြပြီး နတ်ပြည်နှစ်ထပ် နတ်တို့ ခြံရံလျက် နတ်တို့သမင်း သိကြားမင်းလည်း ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီ။ ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိမ္ဗရထမင်းတည်းဟူသော မင်းသုံးပါးတို့သည်လည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မတိုင်ပင် မညှိနှိုင်းပါဘဲလျက် ဗိုလ်ပါအပေါင်း ခြံရံကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီ။

ထို လူ-နတ် ပရိသတ်တို့၏ အစုအဝေးသဘင်ကြီး၌ တရားဓမ္မ ရေအလျဉ်တို့သည်လည်း သွင်သွင်စီးမြန်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သရဘင်္ဂရသေ့မြတ်သည် ရသေ့အပေါင်းတို့ကို ခေါ်ယူကာ မိန့်ဆိုလိုက်၏။

“ရသေ့အပေါင်း အရှင်ကောင်းတို့ . . ကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့အတွက် အန္တိမ ဈာပနပူဇော်ခြင်းကို ပြုခဲ့ပြီးခဲ့ကြပြီ။ အသင်တို့ မိမိရပ်ထဲ နေရာသို့ ပြန်သွားကြကုန်။ အခါခပ်သိမ်းတည်ကြည်သောစိတ်တို့နှင့် ဈာန်၌ ဓမ္မလျော်နေထိုင်ကြကုန်”

ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ဆရာရသေ့ကို ရှိခိုး၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဌာနေအသီးသီးသို့ သွားကြလေသည်။ သိကြားမင်းသည်လည်း သရဘင်္ဂရှင်ရသေ့အား လက်အုပ်စံမိုးရိုးခိုးဦးခိုက်ပြီး နတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ နေရာမှ မဲကြဉ်သည်။ ဂေါဓာဝရီမြစ်ကမ်းမှ ကျောင်းသစ်မီးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဓမ္မအမြိုက်၏ အာဝါသနှင့်အတူ ပကတိစွဲမြဲကျန်ရှိခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် . . .

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ကာမာဝစာရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်အပေါင်းတို့သည် နံ့သာပန်း။ အခိုးအထုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ လူတို့သည် အထူးထူးသော ထင်းတို့ကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်လာကြပြီးနောက် ကိုးဆယ့်ကိုးတောင် မြင့်သော စန္ဒကူးထင်းအပုံပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း . . . ။

သင်္ချိုင်းတော် ထက်ဝန်းကျင်မှ တစ်ယူဇနာအတိုင်းအရှည်ရှိ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သော အရပ်တို့၌ ပန်းမိုးရွာသွန်းခြင်း၊ နတ်တို့အကြား လူတို့တည်ခြင်း၊ လူတို့အကြား နတ်တို့တည်ခြင်း၊ နတ်တို့အကြား ဘီလူးတို့တည်ခြင်း၊ ဘီလူးတို့အကြား ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့ တည်ခြင်း၊ အစဉ်တစိုက်အားဖြင့် နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကိန္နရာတို့တည်ခြင်း။

ထီးတို့အကြား ရွှေစာမရီသားမြီးယပ်၊ သားမြီးယပ်တို့အကြား တံခွန်များတည်ခြင်း . . . ထိုသို့သော အခင်းအကျင်းဖြင့် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် စည်ကားသိုက်မြိုက် ဘဲဘဲသိမ်သိမ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း . . . အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဓာတ်တော်တို့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်တံခါးမုခ်ဦး၌ စေတီတည်ခြင်း စသည်ဖြင့် များစွာကုန်သော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့် အတိပြီးသော လက်ဝဲတော်ရံ တန်ခိုးဧကဝဂ်အရှင်မြတ်၏ ဈာပနကို အကြောင်းပြုလျက် ဘုရားရှင်သည် သရဘင်္ဂဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ဒေသနာတော်အထွတ်ကို ယူတော်မူ၍ “မောဂ္ဂလာန်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်္ချိုင်း၌ ပန်းမိုးရွာသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူကာ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းသည်ရှိသော် . . .

ထိုစဉ်က သာလိဿရ ရသေ့သည် ယခုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ။
ထိုစဉ်က မေဏ္ဍိဿရ ရသေ့သည် ယခုအခါ အရှင်ကဿပ။
ထိုစဉ်က ပဗ္ဗတရသေ့သည် ယခုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ။
ထိုစဉ်က ဒေဝီလရသေ့သည် ယခုအခါ ကစ္စည်းမထေရ် . .
ထိုစဉ်က အနုသိဿရသေ့သည် ယခုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ။
ထိုစဉ်က ကိသဝတ္ထရသေ့သည် ယခုအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်။
ထိုစဉ်က နာရာဒရသေ့သည် ယခုအခါ ဥဒါလီမထေရ်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထိုစဉ်က သရဘင်ဆရာရသေ့၏ ပရိသတ်တို့သည် ယခုအခါ ဘုရားရှင်၏ပရိသတ်ဖြစ်ကာ... ထိုစဉ်က လေးသည်တော် ဇောတိပါလ လူလင်အဖြစ်မှ သရဘင် ဆရာရသေ့အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် သည် ယခုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူလေသည်။

ဇောတိပါရမီ၏ ချစ်ပွဲ

တရာဏသီ မင်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ ယခင်ယခင် တစ်ကြိမ်မှ မဖြစ်ဖူးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေ၏။ ထိုဖြစ်ရပ်ကား စစ်ပွဲတစ်ခု ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် တပ်မင်း ဗိုလ်မင်း၊ စစ်သည်မိမိ၊ ဆင်တပ်၊ မြင်း တပ်၊ ရထားတပ်၊ ခြေကျင့်တပ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းသည့် နှစ်ဖက် အကွေ့အကီ တပ်မကြီးများ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် စစ်ထိုးကြသော စစ်ပွဲမဟုတ်။

ဧး၊ လုံး၊ ပုဆိန် တဝင့်ဝင့်ဖြင့် စစ်စည်စစ်မောင်း စစ်တံပိုးသံတို့ အဝက်ညံ့ ဖြစ်ပေါ်သော စစ်ပွဲမဟုတ်။ ဟစ်ကြွေးသံ၊ စစ်ဒီညာသံ၊ ကြွေးဝါး သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းတွားသံတို့ဖြင့် ပွက်ပွက်ညံ့သော စစ်ပွဲမဟုတ်။ သို့သော်...

ဤစစ်ပွဲကား ထိုသို့သော စစ်ပွဲကြီးများထက် ပို၍ နက်နိုင်းသော၊ ပို၍ သိမ်မွေ့သော၊ ပို၍ ခက်ခဲသော စစ်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ဤစစ်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိသောဘက် တစ်ဖက်ကို အကြောင်းပြု၍ လွန်စွာ အရေးကြီးလှ သော ရလဒ်တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ထိုရလဒ်မှာ ကမ္ဘာလောကကြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပျက်စီးသွားမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ကမ္ဘာလောကကြီး လှပသွားမည်လား...။ နှစ်ခုအနက် တစ်ခုသော ရလဒ် ပေါ်ပေါက်လာရေးသည် ထိုစစ်ပွဲ အရှုံးအနိုင်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ပွဲတွင် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်မည့် အင်အားနှစ်ဖက်ရှိရာ၌ တစ်ခုသော အင်အား၌ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသာရှိပြီး ကျန်တစ်ဖက်၌ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦး ရှိနေ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ “တေဓိပရိဗိုလ်” ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်မှာကား တရားဥပဒေမရှိဘဲ မင်း၏ မင်းဆရာ အမတ်ငါးဦးတို့ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ပွဲသည် နှစ်ဘက်အင်အားချင်း ချိန်ခွင်လျှာ မမျှဟု ဆိုနိုင်၏။

ဤသို့ အင်အားအရောအတွက်ချင်း မမျှမတဖြစ်နေရမည့်အထဲတွင် တေဓိပရိဗိုလ်ဘက်မှာ ရှုံးနိမ့်နိုင်သည့် အခြေအနေများလည်း ပေါ်ပေါက်နေ၏။ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဟု အားလုံးက သိထားကြသော တေဓိပရိဗိုလ်သည် ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကျောက်ဖျာပေါ်၌ မျောက်ရေကို ခင်းပြီး ထိုင်နေသည်။ တေဓိပရိဗိုလ် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသော၊ ပခုံးပေါ်တွင်တင်ထားသော၊ ကျောပြင်တွင် ရံထားသော အဝတ်သည် တရားဥပဒေမရှိဘဲ သားတို့ ယက်လုပ်ဝတ်ဆင်သည့် ဖျဉ်စ မဟုတ်ချေ။ တောနေ ပါရဂိုဏ်ရသေ့ ရဟန်းတို့ ဆင်မြန်းသည့် သစ်ခေါက်ဆိုးသင်္ကန်းလည်း မဟုတ်ချေ။ တေဓိပရိဗိုလ် ဝတ်ထားသည့်ကား “မျောက်ရေ” ဖြစ်နေ၏။ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ခင်း၍ ထိုင်ထားသော အရာမှာလည်း ‘မျောက်ရေ’ ဖြစ်နေ၏။

ဤအချက်သည်ပင်လျှင် တစ်ဖက်အင်အားစု အမတ်ငါးဦးတို့အတွက် ဧရာမစစ်မျက်နှာဖွင့် ထိုးနှက်ချက် ဖြစ်လာလေသည်။

အမတ်ငါးဦးတို့၏ သတင်းထုတ်လွှင့်ချက်က တရားဥပဒေမရှိဘဲ

ပြည်သူပြည်သားတို့အကြား ချက်ချင်း ဖျံ့သွားသည်။

“ကြည့်ကြစမ်း... ကြည့်ကြစမ်း... အယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ၊ အယ်လောက် မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူတော်ကောင်းတရား အားထုတ်နေတဲ့ ရသေ့ရဟန်းအသွင်ယူထားတဲ့ တေဓိပရိဗိုလ်တို့ ကြည့်စမ်း... ပါဏတိပါတကို သေသေချာချာကြီး ကန့်လန့်ထားသကော၊ မျောက်ကိုသတ်၊ မျောက်သားကိုစား၊ မျောက်ရေဝတ်ခြုံစုံပြီး မျောက်ရေကို ခင်းပြီးတော့တောင် ထိုင်နေလိုက်သေး...။

“အမယ်လေး... ခါ သူတော်စင်တဲ့လား...။”

လာကြည့်ကြသော ပြည်သူပြည်သားတို့ဖြင့် မင်းဥယျာဉ်သည် ဝည်ကားဖျံ့လှသွား၏။ ပရိသတ်ထဲမှာလည်း တေဓိပရိဗိုလ်နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်ချက်ချပုံများ အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အချို့က ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့က ခါဟာ တေဓိပရိဗိုလ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မိမိတို့ လေးစားမြတ်နိုးခဲ့ရသော တေဓိပရိဗိုလ်သည် တရားအကျင့်လွန်၍ နူးသွပ်သွားပြီဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ အချို့ကမူ သူတော်စင်ဟန်ဆောင်ထားသော အပေါ်ယံအလွှာသည် ယခုမှ ကွာကျသွားကာ တေဓိပရိဗိုလ်၏ အစစ်အမှန် သရုပ်ပေါ်လာသည်ဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြသည်။

စင်စစ်ကား... မင်းဥယျာဉ်အတွင်း ကျောက်ဖျာပေါ်၌ မျောက်ရေကိုခင်း၍ မျောက်ရေကိုဝတ်ခြုံထားသော တေဓိပရိဗိုလ်သည် မဝေးသောကာလ၏ ဟိုဟာဘက် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဂြဟဉာဏ်မင်း၏ အကိုးကွယ်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဘုရင်နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံကြွခဲ့ပြီး ရာဇပလ္လင်ထက်၌သာနေ၍ ဆွမ်းဘုန်းပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရင်

ကိုယ်တိုင်က အမြတ်တနိုး ပင့်ဆောင်ဆည်းကပ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်က ဗောဓိပရိသီလနှင့် ယခု တွေ့နေကြရသော ဗောဓိပရိသီလမှာ
အကွာကြီးကွာနေသည်။

အမတ်ငါးဦးတို့၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ပြက်ရယ်ပြုခြင်းအောက်၌
ဗောဓိပရိသီလ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်ချေပခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ အနွှဲယေရတော့
မည်လော။

ပရိသတ်အများ ရွှေ့မှောက်မှာပင် ဗောဓိပရိသီလသည် မိမိအား
ပြက်ရယ်ပြုနေကြသည့် အမတ်ငါးဦးအနက်မှ ပထမအမတ်ကို ခေါ်ယူ
လိုက်၏။

ဤတွင် ဗောဓိပရိသီလနှင့် အမတ်ငါးဦးတို့၏ စစ်ပွဲ စတင်လေ
သည်။ အယူဝါဒစစ်ပွဲ စတင်ဖြစ်ပွားပေပြီ။

+ + +

စစ်ပွဲ၏ နောက်ဆုံးအကြောင်းအရာများ

ဗောဓိပရိသီလက တစ်ဖက်၊ အမတ်ငါးဦးတို့က တစ်ဖက် ဖြစ်ပွား
သော အယူဝါဒစစ်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ နောက်ခံအကြောင်းတရားများကား
အဘယ်သို့နည်း။

ကာသီတိုင်းတွင်နေထိုင်သော ဥဒ္ဒိစ္စဗြဟ္မဏ မဟာသာလ
ပုဏ္ဏားမျိုးရိုးမှ စတင်ရမည်ဖြစ်၏။ အမျိုးဇာတ်မြင့်သော မဟာသာလ
ပုဏ္ဏားမျိုး မိသားစုသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ချမ်းသာသူများ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လည်း ဖြစ်ကြ၏။ “တေမိ”သတို့သားသည် ထိုပုဏ္ဏားမျိုးတွင် ပေါက်ဖွား
လာသော အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်လေသည်။ ထုံးစံနှင့်အညီ ဗောဓိလုလင်
သည် အရွယ်ရောက်သောအခါ တက္ကသီလသို့ ပညာသင်သွားရောက်ခဲ့
သည်။ ပညာစုံလင်၍ ပြန်လာပြီးနောက်တွင်လည်း အမျိုးဇာတ်တူသော
အသိုက်အဝန်းမှ မိန်းမသူတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ ဤမျှအထိ ‘တေမိ’
၏ အဝတ်စဉ်မှာ သာမန်သာ ရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဥဒ္ဒိစ္စဗြဟ္မဏ မဟာသာလပုဏ္ဏားမျိုး၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်
ဘဝလမ်းကြောင်းသည် တေမိ၏အပြုအမူတစ်ခုကြောင့် ပြောစမှတ်တွင်
အောင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဘိဝံရထောင်တဲ့ လူ့ဘောင်ဘဝမှာနေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ
တိုးပွားအောင်လုပ်၊ သားမယားအခြွေအရံ မိတ်သဟာတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်၊
ဒါဟာ အကာမြမြ အနှစ်မဲ့တဲ့ ရှင်သန်ခြင်းပဲ၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ အစစ်အမှန်
ငြိမ်းချမ်းခြင်းနဲ့ တရားဓမ္မမှာပဲ မွေ့လျော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အားလုံးကို
ကျွန်ုပ် စွန့်ခွာတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောလျက် တေမိသည် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဗောဓိပရိသီလ
ရဟန်းအဖြစ် အဝတ်ပြောင်းလိုက်၏။ ဟိမဝန္တာ တောတောင်ထဲမှာပင်
နေထိုင်ရင်း သစ်မြစ်၊ သစ်သီးတို့ကိုသာ အာဟာရပြုလျက် ရှင်သန်ခဲ့သည်။

မိုးလလွန်သောအခါ ဗောဓိပရိသီလသည် ဟိမဝန္တာမှ သက်ခဲပြီး
ဒေသစာရီ လှည့်လေသည်။ ဤသို့ အဝတ်ပြု၍ သွားခဲ့ရာတွင် တရာဏသီ
ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဥပ္ပာဒတ္တမင်း၏ ကွယ်ပြန်လှသော ဥပ္ပာဉ်တော်ရှိ
သုဘာဝသစ်ပင်ပန်းမန်များ ပေါက်ရောက်နေသောနေရာတွင် သီတင်းသုံး
ခဲ့သည်။ ဗောဓိပရိသီလ၏ စိတ်သန္တာန် ဖြူစင်ငြိမ်းချမ်းလာသည်နှင့်အမျှ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရုပ်သွင်အဆင်းသဏ္ဌာန်ကလည်း ကြည်ညိုဖွယ်အတိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။
 တစ်နေ့သောအခါ တေဓိပရိဗိုလ်သည် တရားကသီမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြွခဲ့ရင်း ဗြဟ္မဒတ္တမင်း၏ ဝံ့တံခံတော်အနီး ရောက်သွားခဲ့သည်။
 မြသေခံလေသွန်ပြတင်း၌ ရှိနေသော ဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည် တေဓိ-
 ပရိဗိုလ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နှလုံးအိမ်သည် ညွတ်ပေါင်းသွား၏။

“တည်ငြိမ်နက်ရှိုင်းတဲ့ ကုန္ဒေနှင့် ကြည်စင်ဝင်းပနေတဲ့ ရုပ်ဆင်း သဏ္ဌာန်ရှိသူ ဒီ ပရိဗိုလ်ရဟန်းကို မြင်တွေ့ရတာ အခြား ဘာနဲ့မှမတူ၊ ငါ့ရဲ့စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းကြည်လင်စေပါလား”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည် ထိုသို့ ရေရွတ်လျက် တေဓိပရိဗိုလ်အား နန်းတော်သို့ဝင်ပါရန် ပင့်လျှောက်လေသည်။ နန်းတော်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ ရာဇပလ္လင်၌ နေစေသည်။ ထို့နောက် တရားစကား လျှောက်ထား နာယူသည်။ တေဓိပရိဗိုလ်က လျှောက်ပတ်သော တရားဒေသနာ အနည်းငယ်ကို ဖြွက်ကြားပြီးသောအခါ ဗြဟ္မဒတ္တမင်း၏သခွါသည် ပို၍ နိုးကြားလာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းဘောဇဉ်များကို လှူဒါန်းလေသည်။

ဘုရင်၏ ချီးမြှောက်ပူဇော်မှုများကို ခံယူနေရင်းမှာပင် တေဓိ-
 ပရိဗိုလ်သည် ဆင်ခြင်တွေးကြံ၏။

“ခတ္တိယမင်းမျိုးဆိုတာ ထွေပြားလှတယ်။ အကျိုးထက် အပြစ်များတယ်။ ရန်သူများလဲ များပြားတယ်။ တစ်ချိန်မှာ ငါ့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု မဖြစ်ပေါ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလို ဘေးအန္တရာယ်မျိုး ကြုံလာခဲ့သော် ငါ့ကို ကြိုတင်သတိပေးခြင်း၊ ကူညီခြင်း စသည်ဖြင့် လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့သူ တစ်ဦးဦး ရှိထားအပ်တယ်။ ဒီနန်းတော်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိမလဲ”

ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်သာ။ နန်းတော်အတွင်း ဘုရင့်အပါး၌ရှိနေကြသော အဝန်းအဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မင်းမိဖုရား၊ မှူးမတ်၊ ဗိုလ်ပါရမက် စသည့် လူများကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အခါခပ်သိမ်း ယုံကြည်ကိုးစားရန် ခဲယဉ်းသည်ဟု တေဓိပရိဗိုလ် ဆင်ခြင်မိသည်။ နန်းတော် အသိုက်အဝန်းမှ လူများသည် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ဖောက်ပြန်သွားနိုင်ပေသည်။

တေဓိပရိဗိုလ် တွေ့မြင်ရွေးချယ်လိုက်သည်ကား ‘ပိဂ်လ’ အမည်ရှိ ခွေးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ခွေးကြီးသည် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းနှင့် ကျွမ်းဝင်သူလည်း ဖြစ်၏။

တေဓိပရိဗိုလ်သည် အရသာထူးသော ဘောလုံးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းသည့် ထမင်းစိုင်ခဲတစ်ခုကို ကိုက်ကာ ခွေးဖြူကြီး ပိဂ်လအား ပေးကျွေးလိုသည်အမှုအရာ ပြုလိုက်လေသည်။ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကလည်း ကျေနပ်စွာဖြင့် ပိဂ်လ၏ စားခွက်ကို ယူခိုင်းလိုက်ပြီး ထမင်းစိုင်ခဲကို ပေးကျွေးလေသည်။

ခွေးကြီး ပိဂ်လလည်း အလွန် ကျေနပ်အားရ ပျော်ရွှင်သော အမူအရာများဖြင့် တေဓိပရိဗိုလ် ကျွေးသော ထမင်းစိုင်ခဲကို စားပြီးနောက် အမြီးနဲ့ခြင်း၊ ခြေလက်မြှောက်၍ ကုပ်ခြစ်ခြင်း၊ အိမ်အိမ်အိမ် အသံပြုခြင်းများဖြင့် သူ၏ခင်မင်မှုကို ပြလေသည်။

ဆွမ်းအမှု ပြီးသွားပြီးနောက် မင်းကြီးက လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား... ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးပါသလဲ”

“ဟိမဝန္တာတောတောင်သည်သာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မူလဌာန ဖြစ်တယ်မင်းကြီး။ ယခုအခါ မိုးလလွန်လို့ ဒေသစာရိခရီး လှည့်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ယခု သီတင်းသုံးနေတဲ့နေရာက မင်းဥယျာဉ်အတွင်းမှာပါ"

"သို့ဆိုရင် မင်းဥယျာဉ်အတွင်းမှာပဲ တပည့်တော် ကျောင်းသစ်မီးတော် ဆောက်လုပ်လျှော့ခိုင်းပါရစေ ဘုရား..."

"မင်းကြီး... သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသစ်မီးသာ ဖြစ်ပါစေ"

"ကောင်းလှပါပြီဘုရား... ပရိက္ခရာကိုလဲ အလှူခံပါ"

တေဓိပရိဇိင်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ တေဓိပရိဇိင်၏ သီတင်းသုံးရာသို့ ဗြဟ္မာ့တ္ထမင်းသည် နေ့စဉ်လိုပင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆည်းကပ်ခစားခဲ့သည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်တွင်ကား နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်ကာ ရာဇပလ္လင်၌သာ နေစေသည်။ ခွေးလိမ္မာကြီး ပိဂ်လသည်လည်း တေဓိပရိဇိင်ခွန့်သော ထမင်းစိုင်းခဲကို မပြတ်စားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလတိုင် ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။

စင်စစ်မူ ဗြဟ္မာ့တ္ထမင်းအတွက် တေဓိပရိဇိင်မှာ နောက်ဆုံးမှ တွေ့ဆုံရသူ ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာ့တ္ထမင်းထံပါး အနီးကပ်ခစားနေသော အမတ်ကြီးငါးပါးက ရှိနှင့်နေပြီးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်နှင့် အမတ်ကြီးဟူသော သတ်မှတ်ချက်ကြောင့် ခစားနေကြသည်ဟု သုံးနှုန်းရသော်လည်း တကယ်တော့ ထိုအမတ်ကြီးငါးပါးမှာ 'မင်းဆရာ'များ ဖြစ်ကြသည်။ အမတ်ကြီးငါးပါး၏ အဆုံးအမဩဝါဒတို့သည် ဗြဟ္မာ့တ္ထမင်းအပေါ်သို့ နှစ်ရှည်လများ သက်ရောက်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

အမတ်ကြီးငါးယောက်တို့အနက် ပထမအမတ်ကြီးမှာ 'အဟေ-တုကဝါဒ'ရှိသူဖြစ်၏။ အဟေတုကဝါဒအရ 'ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့ ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်ကြရခြင်း' အကောင်းအဆိုးဖြစ်ပေါ်ခြင်း စသည် ခပ်သိမ်းသောအမှုတို့၌ အကြောင်းတရားဟူ၍ မရှိ။ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် သံသရာလှည့်ရင်းဖြင့် စင်ကြယ်သွားကြမည်" ဟူ၍ အမတ်ကြီးယုံကြည်ထားသည်။ ထိုယုံကြည်မှုဝါဒအတိုင်းလည်း မင်းကြီးကို ဆုံးမခြင်းများ ပေးခဲ့လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဒုတိယအမတ်ကြီးကား 'ဣဿရကတဝါဒ' အမည်ရှိသော ဝါဒကို လက်ကိုင်ပြသဖြစ်၏။ ထိုဝါဒမှာ 'ဤတစ်လောကလုံးနှင့်တကွ လူသားအားလုံးကို ဂြဟိုတကြီး ဝိဿနိုးက ဖန်ဆင်း၍ အစိုးရ၏' ဟူသော ဝါဒဖြစ်သည်။

တတိယအမတ်ကြီးကမူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးသမားဖြစ်၏။ သူ့အယူအဆအရ 'ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းမှုဟူသည် မရှိ၊ သူတို့သည် ဤရပ်ဤခန္ဓာဖြင့် ဤဘဝမှာပင် ဖြစ်၏' ဟူသော အယူအဆကို လက်ကိုင်ပြ၏။

စတုတ္ထအမတ်ကြီးသည် ဥစ္ဆေဒဝါဒီဖြစ်၏။ သူ့ဝါဒမှာ 'ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသူဟူ၍ မရှိ၊ ဤဘဝ၌သာ သတ္တဝါတို့ ပြတ်၏။ ထို့ကြောင့် အလှူပေးခြင်း စသည်တို့သည် အကျိုးမရှိ' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ပဉ္စမအမတ်ကြီးက 'ဓတ္တဝိဇ္ဇာဝါဒ' ကို လက်ကိုင်ပြသည်။ သူ့ဝါဒမှာ အကယ်၍ မိမိ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝဖို့ဆိုလျှင် အမိအဖတို့ကိုပင် သတ်အပ်သည်ဟူသော ဝါဒဖြစ်၏။

ဘုရင့်အပေါ်၌ ဂြဟိုတိက္ကမကြီးသော ထိုအမတ်ကြီးငါးယောက်တို့သည် အခွင့်သာတိုင်းပင် မိမိတို့၏ လက်စွဲဝါဒကို ဟောကြားကြသည်။ ဝဟုသုတကြွယ်ဝနဲ့ စပ်သောသူများ ဖြစ်သည်အတိုင်း ထုံးသက်သေ၊ သာဓကများဖြင့်လည်း ဝေဝေဆာဆာ ဟောပြောဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိကြသည်။ ဂြဟိုဒတ္တဘုရင်မှာလည်း အမတ်ကြီးငါးပါး၏ ဝါဒငါးမျိုးတွင် အဘယ်ဝါဒကို တစ်ခုတည်းအဖြစ် ခံယူရမှန်း မသိတော့ဘဲ ငါးမျိုးစလုံးပင် သူ့နည်းနှင့်သူ အဆင်ပြေကြလေသည်ဟုသာ စမ်းတဝါဝါဖြင့် လက်ခံ

မိနေတော့သည်။

အမတ်ကြီးငါးပါးမှာ ထိုသို့ ဝါဒတစ်မျိုးစီဖြင့် အယူအဆ သဘာဝ ကွဲပြားခြားနားနေကြစေကာမူ သူတို့အားလုံး၌ တူညီသော အချက်တစ်ချက်ကား မုချရှိနေ၏။ ရှိပုံကား အမတ်ကြီးငါးပါးတို့သည် ဘုရင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လေရာ တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းတည်းဟူသော တရားသူကြီး ရာထူးဌာနနှစ်ခုကိုလည်း သူတို့သည် အလှည့်ကျ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ထိုသို့ တာဝန်ယူလျက် တရားတဘောင်များကို ကြားနာစီရင်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ သူတို့ငါးဦးစလုံး တူညီကြသောအချက်မှာ 'တံစိုးလာဘ်အားခြင်း'ပင် ဖြစ်၏။ တံစိုးလာဘ်၏ အနည်းအများ အကောင်းအဆိုးပေါ်မူတည်လျက် မူလပိုင်ရှင်၊ ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သူအား ဥစ္စာရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်စေ၏။ ဤနည်းဖြင့် အဂတိလေးပါးနှင့်ယှဉ်သော တရားစီရင်မှုကို အမတ်ကြီးငါးပါးတို့သည် ကျွမ်းကျင်စွာပြုမူကြရင်း ဗာရာဏသီ တရားစီရင်ရေးကို ပိုင်နိုင်စွာ ထိန်းထားကြလေသည်။

ဂြဟိုဒတ္တဘုရင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးရှိနေကာ စကားမှန်သမျှ တရားမှန်သမျှ အမတ်ကြီးငါးပါးတို့၏ လျှောက်တင်ချက်ကိုသာလျှင် ဘုရင်နာကြားရသည်ဖြစ်သဖြင့် ထို ဖောက်ပြန်သော တရားစီရင်ရေးကို ဘုရင်လည်း မသိချေ။ မည်သူမျှလည်း ဘုရင့်ရွှေနားတော် ပေါက်ကြားအောင် တင်ခွင့်မရကြချေ။

သို့သော် ထိုအခြေအနေကို ထက်အောက်ပြန်လှန် ပြောင်းလဲသွားစေမည့် အကြောင်းတစ်ရပ်ပေါ်လာလေသည်။

* * *

ထိုနေ့က တေဓိပုရိသိုလ်သည် ပြုမြဲအတိုင်း ဘုရင့်နန်းစောင့်သူ ဆွမ်းခံကြွဝင်ခဲ့သည်။ ဘုရင့်နန်းတော်မဝင်မီ လမ်း၌ အရွယ်ကောင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က တေဓိပုရိသိုလ်၏ ရှေ့မှောက်ကြွချီမည့်လမ်း၌ ပိတ်ကာ လက်အုပ်ချီ ခူးထောက်လိုက်၏။ ထိုသူမှာ အရွယ်ကောင်း ဥပဓိ သန့်သန့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၌ ခေါင်းပေါင်းပဝါ အပြေပြေ၊ ဆံပင်တို့ အလွင့်လွင့်ဖြင့် မျက်နှာမှာလည်း ဘေကကရီဒေဝ အငွေ့များဖုံးလွှမ်းလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံတွေ့နေရသူဖြစ်ကြောင်း သိသာ လှပေသည်။

တေဓိပုရိသိုလ်လည်း ကြွအံ့ခြေလှမ်းများကို ရုပ်သိမ်းလျက် ရောက်ရာနေရာ၌ အစွဲအမြဲ တည့်ရပ်လိုက်၏။

ယောက်ျားက အက်ကွဲတုန်ရီသောအသံဖြင့် လျှောက်သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ကတော့ ဘုရင့်နန်းတော်ဝင်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် ဆက်သတဲ့ ဆွမ်းကို ဘုန်းပေးတော်မူခွင့်ရလို့ ချမ်းသာလှပါတယ်။ တပည့် တော်တို့မှာတော့ ဒုက္ခရောက်ကြလှပါပြီ ဘုရား”

တေဓိပုရိသိုလ်သည် သူ့အသွင်၊ သူ့အသံကို မြင်တွေ့နာကြားရ ခြင်းအတွက် ကရုဏာသက်မိလိုက်သည့်အပြင် ဆက်လက်ပြောဆိုသော စကားက...

“အရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ လွှမ်းလျှာမရှုသင့်ပါဘူး ဘုရား” ဟူ၍ ဖြစ်လေရာ...

“ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ ဒကာ” ဟု မေးလိုက်၏။

“အဂတိလေးပါးနဲ့ တံစိုးလာဘ်ကိုယူ၊ လူတွေကိုဖျက်ဆီး၊ တရား အမှန် အမှုအမှန်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ တရားသူကြီး အမတ်ကြီးငါးပါးတို့ကို

ဘာကြောင့် လွှမ်းလျှာထားပါသလဲ ဘုရား”

“ဆက်ဆိုပါဦး ဒကာ”

“အမတ်ကြီးငါးပါးတို့ဟာ ကောက်ကွပ်စွာနဲ့ တံစိုးလာဘ်စားပြီး ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူကို ပိုင်ရှင်မဟုတ်လို့ ဆုံးဖြတ်စီရင်ကြပါတယ် ဘုရား။ ပိုင်ရှင် မဟုတ်သူကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်လို့ စီစဉ်ကြပါတယ် ဘုရား။ ထိုသို့သော မတရားအမှုများ မြောက်များစွာအနက် ယခု တပည့်တော်မှာလဲ အလားတူ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်ပါလျက် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပါတော့မယ်။ လာဘ်ယူပြီး လွဲမှား စွာ စီရင်ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ ဘုရား။ သနားသော အားဖြင့် ကယ်တင်တော်မူပါဘုရား”

စင်စစ်မူ တရားဓမ္မ၌သာလျှင် ဖွဲ့လျော်နှစ်မြှုပ်ထားသော တေဓိပုရိသိုလ်သည် တရာဏသီမူ ထိုတရားစီရင်ရေးများကို သိခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် အမှန်ဖြစ်ပါလျက် ဒုက္ခရောက်နေသူအပေါ် သနား ကရုဏာသက်သည် ဖြစ်သောကြောင့်...

“သင့်အမှု အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ် ဒကာ။ အခု ငါတို့ တရားရုံးအဆောက်အဦကို သွားကြစို့”

အမှုမှာ ရှုပ်ထွေးသော အမှုမဟုတ်။ တံစိုးလာဘ်ပေးထားသော ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သူသည်လည်း တေဓိပုရိသိုလ်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်ကာ အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးသောအခါ မကောင်းမှုငါးစာတံခံဖြင့် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အမှုမှန်သည် ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်ပေါက်သွား သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သူသည်သာ ဥစ္စာရှင်ပြန်ဖြစ်ကာ တရားသဖြင့် စီရင်သော စီရင်ချက်သည် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်

လာ၏။

အမှောင်ကို အလင်း၊ အကောက်ကို အမြောင့်၊ အလွဲကို အတည် အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေသော ရဟန်းထွက်ပေါ်သောအခါ ယခင် ယခင် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အမှောင်၊ အကောက်၊ အလွဲ နှစ်မြှုပ်နေခဲ့ကြရ သော တရားဏသိပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ကြီးစွာ ဝမ်းမြောက် ကာ သည်းခွာသော အသံဖြင့် ကောင်းချီးပေး ကြွေးကြော်ကြတော့သည်။

ဘေဇိပရဇိုဇ်လည်း တရားရုံးမှခွာကာ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံကြွ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘေဇိပရဇိုဇ် နန်းတော်တွင်း မရောက်မီမှာပင် ဗြဟ္မဒတ္တမင်း သည် ထို အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ကောင်းချီးပေးသံများကို ကြားသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း စေလွှတ်စုံမမ်းစေခဲ့ပြီး အမြစ်မှန်ကို သိနှင့်ထားပြီ ဖြစ် လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း အမှုတို့ ပြီးသောအခါ မင်းကြီးက မေးလျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား... ဒီနေ့ နန်းတွင်းမကြွဝင်ခင်မှာ တရားဆုံးဖြတ် တော်မူခဲ့ပါသလား ဘုရား”

“တရားဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် မင်းမြတ်”

“အရှင်ဘုရား... သို့ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား တရားဆုံးဖြတ်တော် မူရင် လူများ စီးပွားချမ်းသာဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး အရှင် ဘုရားသာ တရားဆုံးဖြတ်တော်မူပါတော့ ဘုရား”

ဘေဇိပရဇိုဇ်က ငြင်းပယ်သည်။

“မင်းမြတ်... ရဟန်းနဲ့ တရားစီရင်သောအမှုဟာ မအပ်စပ်

ဘူး”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အရှင်ဘုရား... လူအများကို သနားကရုဏာရှေ့ထားပြီး လူ တို့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ရှေ့ရှုပြီး လက်ခံတော်မူပါရန် တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရား။ အပ်နှံပါရစေပါ ဘုရား။ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ တစ်နေ့ပတ်လုံး တရားရုံးကနေ ကြားနာ၊ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ဖို့ မဟုတ်ပါ ဘုရား။ ယခုလိုပဲ ဥယျာဉ်တော်ကျောင်းသစ်မီးကနေ နန်းတော်သို့ ကြွလာတော်မူချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားလေးမှာ တရားအမှုလေးခု၊ လေးတရားတို့ကို စီရင်ပေးတော် မူပါ။ ဆွမ်းအမှုပြီးလို့ နန်းတော်ကနေ ဥယျာဉ်တော် ပြန်ကြွချိန်မှာ တရား အမှုလေးခု၊ လေးတရားတို့ကို စီရင်ပေးတော်မူပါ။ ဒီနည်းအားဖြင့် လူ အပေါင်းတို့ ချမ်းမြေ့ကြပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည် ထိုအဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်စေမည့် စကား များကို ထပ်တလဲလဲ ပြောဆိုကာ တောင်းပန် လျှောက်တင်လေသည်။

ဘေဇိပရဇိုဇ်သည် ခပ်သိမ်းသော ပြည်သူတို့၏ဒုက္ခကို လျှပ်လျှ မရှုရက်၊ သူတို့၏ ချမ်းသာမှုကိုသာ အလိုရှိ၏ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မိန့်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ မင်းမြတ်... သင့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်”

တရားဏသိ တရားစီရင်ရေးသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွား၏။ အမှန်သည် အမှန်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်ကာ အမှားသည် အမှားအတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ တံစိုးလာဘ်ထိုး၍ အမှုမှန်ကို ကပြောင်းကပြန် လုပ်ချင် သော သူတို့လည်း ထိုသို့ လုပ်ခွင့်မရကြတော့။

ဤအခြင်းအရာ၏ နောက်ဆက်တွဲ သက်ရောက်မှုကား...

တံစိုးလာဘ်တို့ဖြင့် ဆုပြီးကြွယ်ဝနေခဲ့သော အမတ်ကြီးငါးပါး တို့ ကြုံလို့ဆုတ်ယုတ်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လေးသည်တော် ရွှင်ရသေ့

၁၀၃

အမတ်ကြီးငါးဦးတို့ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြသည်။
ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကား တေဓိပရိသိင်္ဂါတေပေါ်တွင် မင်းကြီး၏ ချစ်
ခြင်း၊ မြတ်နိုးတွယ်တာခြင်းတို့ကို ပျောက်ကွယ်စေကာ သတ်ဖြတ်စီရင်ဖို့
အထိ ဖြစ်လေသည်။

“မှန်တယ်၊ တေဓိပရိသိင်္ဂါ သေဆုံးမှသာ အရာရာ ရှင်းလင်းသွား
မယ်”

x x x

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ အမတ်ကြီးတို့သည် တစ်ဦးချင်းဖြစ်စေ၊
နှစ်ဦးချင်းဖြစ်စေ၊ သုံးဦး လေးဦး ငါးဦးပေါင်း၍ဖြစ်စေ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းထံ
သီးသန့် အခဏဝင်ကာ စကားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစမှ အစပြုလျက် မင်းကြီး
၏စိတ်တို့ ယိုင်နဲ့အောင် ပြုကြ၏။

“တေဓိပရိသိင်္ဂါဟာ အရှင်ရဲ့ အကျိုးမဲ့ကို ကြံစည်နေပါတယ်။
ပူဇော်လုပ်ကျွေးတဲ့ကျေးဇူးကိုမထောက် ဆွမ်းကွမ်းတာဟာရနဲ့ ပြည့်စုံ၊
နေရာထိုင်ခင်း ကျောင်းသင်ခန်းကလဲ ပြည့်စုံလာတော့ တေဓိပရိသိင်္ဂါဟာ
သဘောထားလဲ ပြောင်းလဲလာတယ်။ အထူးသဖြင့် တရားရဲ့တော်မှာ
စီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရလာပြီးတဲ့နောက် မာန်ယစ်လာတယ်။ သူဟာ အရှင်
မင်းကြီး ယခင်က သိခဲ့တဲ့ တေဓိပရိသိင်္ဂါ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဗြဟ္မဒတ္တမင်းသည် အမတ်ကြီးများ၏စကားကို မယုံကြည်သော်
လည်း ထိုသို့ကြားရသဖြင့် အံ့သြသွား၏။

“တေဓိပရိသိင်္ဂါဟာ သီလရှိသူ၊ ဉာဏ်ရှိပြည့်စုံသူဖြစ်တယ်။ သူ့ကို

ကြုံလို့ဆုတ်ယုတ်လာကြသော အမတ်ကြီးငါးဦးတို့သည် တေဓိ
ပရိသိင်္ဂါကို ‘ဘုံရန်သူ’ အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ စုဝေး တိုင်ပင်
ကြ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တံခွန်လက်ဆောင်တွေ အရင်အတိုင်း ပြန်ပြည့်ဖြိုး
လာဖို့က တရားစီရင်ရေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အလှည့် ပြန်ဝင်ရမှဖြစ်မယ်”

“တေဓိပရိသိင်္ဂါ မရှိမှ ဆိုတာက သူ့အလိုလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။
သူ့ကို ဖယ်ရှားပစ်မှ ဖြစ်မှာ”

“သူ့ကို အယ်လိုဖယ်ရှားမလဲ။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ကိုး-
ကွယ်ပူဇော်ပြီး အမွန်အမြတ်ထားနေတာကလား”

“ဘုရင်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားအောင် ကျုပ်တို့လုပ်နိုင်ရင်
သင်း ပပျောက်သွားမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ငါးယောက်အင်အားက ဘုရင်
သဘောထားဖြစ်သွားအောင် ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကျိုးမဲ့ကို လိုလားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”
ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် အမတ်ကြီးများကမူ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မြေ၌
ခွဲနေသော သစ်ငှက်ကို နဲ့လာအောင် မြေပြင်၌ ရေလောင်း၌ နူးသကဲ့သို့
ထပ်ပြောကြသည်။

“အဲဒါဟာ အရှင်မင်းကြီး ယခင်ကသိခဲ့တဲ့ ဗောဓိပရိဗိုလ် ဖြစ်
တယ်။ သူ့ရဲ့သီလ၊ သူ့ရဲ့ပညာဟာ အခု သူ့ရဲ့အစွယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲ
သွားပြီ”

“သူ့ရဲ့အစွယ်... ဘယ်လိုအစွယ်လဲ”

“သူ... အင်အားစုနေပြီ အရှင်မင်းကြီး။ အင်အားကလဲ
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များပြားလာပြီ။ အရှင်မင်းကြီး ယုံကြည်တော်မမူ
ရင် ကိုယ်တော်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်၊ နားနဲ့တပ်အပ် ရှုစားနားဆင်
ကြည့်ပါ”

“သူ နန်းတော်ကိုလာတဲ့အခါ ကြည့်တော်မူပါ”

ဥပ္ပာသတံမင်းအဖို့ ထီးနန်းစည်းစိမ် မြဲမြံရေးသည် အလွန်
အရေးကြီးလှပေရာ တစ်စုံတစ်ယောက် အင်အားစုနေသည်ဟူသော သတင်း
သည် အဆိုးရွားဆုံးသတင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည်
မယုံကြည်စေကာမူ ရှုပ်ထွေးလေးလံသောစိတ်ဖြင့် နန်းတော်လေသွန်
ပြတင်းပေါက်မှ စောင့်ကြည့်၏။

ဗောဓိပရိဗိုလ်သည်လည်း တရားရုံး၌ စီရင်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက်
နန်းတော်သို့ ကြွလာခဲ့သည်။ ဗောဓိပရိဗိုလ်၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊
သိက္ခာတို့၌ သက်ဝင်ယုံကြည်သော တရားပရိသတ်တို့သည် ဆရာကို
အခြံအရံပြုကာ နန်းတော်မုခ်ဝအထိ လိုက်ပါပို့ဆောင် ပူဇော်ကြ၏။ ထို

များပြားလှသော အခြွေအရံပရိသတ်တို့ကို မင်းကြီး မြင်သောအခါ အလွန်
တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

မင်းကြီးသည် နဖူးပြင်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် နှိပ်နယ်လျက်
မသက်မသာ ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်၏။ အမတ်ကြီးငါးဦးတို့က တစ်ဦးကို
တစ်ဦး မျက်နှာရိပ်ပြုကြသည်။ သစ်ငှက်သည် ယိုင်နဲ့စပြုပေပြီ။ ဥပ္ပာသတံ
မင်းကြီးကား မောဟ၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းကွာ
သွားပြီဖြစ်၏။ ဗောဓိပရိဗိုလ်၏ အခြံအရံ ပရိသတ်ဟူသည်မှာ တရားဓမ္မ၌
တည်ဆဲက်ကြသူများသာ ဖြစ်သည်ဆိုသော အလွန်ရိုးစင်းသည် အတွေး
ကိုပင် မတွေးနိုင်တော့။ လူသူလက်နက် စုရုံးကာ မိမိ၏အသက် စည်းစိမ်
ကို အန္တရာယ်ပြုမည်သူများဟူသော မြင်လိုက်လေသည်။

“အမတ်ကြီးများ... ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုပြုရမလဲ”

“ဗောဓိပရိဗိုလ်ကို ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချုပ်ရမှာ ဖြစ်
ပါတယ် အရှင်”

“ထင်ရှားတဲ့အပြစ်၊ ရန်ရင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့ အထောက်အထား
တစ်ခုမှမရှိဘဲ ဖမ်းဆီးလို့ ဖြစ်မလား၊ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ သက်သေ
သာဓကမပြနိုင်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းဆီးရနိုင်မလဲ”

မင်းကြီး၏စကားမှာ အတိအကျမှန်နေ၏။ အခြံအရံ ပရိသတ်
များပြားစွာဖြင့် နန်းတော်သို့ လာခြင်းသည် ထင်ရှားသိသာသော ရန်ရင်း
ကြမ်းကြုတ်မှု သက်သေခံမဟုတ်ပေ။ အမတ်ကြီးများသည် မိမိတို့စကား
လောကြီးသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

“သူ့အလိုအလျောက် တရားဏသိက ခွာပြီး ထွက်ပြေးသွားစေ
တဲ့ နည်းတစ်နည်းတော့ ရှိပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“ဘိ... ရှိသလား၊ ဒါဆို အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဘယ်လိုနည်းလဲ”
 “အရှင်မင်းကြီးအနေနဲ့ သူ့ကို ပြုမူ ပူဇော်သက္ကာရဝတ် ရှိတယ်
 မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ပူဇော်သက္ကာရအမှုကို ဆုတ်ယုတ်အောင် ပြုလိုက်ရင်
 သူ ချည်နဲ့သွားမှာပါ။ အင်အားဆုတ်ယုတ်သွားရင် သူ ပြေးမှာပါ”

“အဲဒီနည်း ကောင်းတယ်။ အင်း... သင်တို့ အမတ်ကြီးတွေ
 ရှိနေလို့သာပေါ့။ ကျွန်ုပ်အကျိုးကို လိုလားတဲ့ သင်တို့သာမရှိရင် အခုလို
 သတိပေးခဲ့ရင် ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်မှာ သေချာတယ်”

x x x

ဗြဟ္မဝတ္ထမင်းသည် ပူဇော်သက္ကာရ ယုတ်လျော့ရေးအစီအမံကို
 နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပြုမူလိုက်၏။ ထိုနည်းကား ပလ္လင်ပေါ်၌ သည်အတိုင်း
 ဝလာဟင်းလင်းထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တေဓိပရိဇိင်ကလည်း ထို
 အခြင်းအရာကို ကောင်းစွာ သတိပြု၏။ သို့သော် အခင်းမဲ့သော ပလ္လင်
 ၌သာ ထိုင်ကာ မသိလိုက် မသိဘာသာနေပြီး ပြန်ကြွသွားသည်။

တေဓိပရိဇိင် စဉ်းစား၏။ မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် အပြုအမူ
 ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသနည်း၊ ပြုမူဝတ်ပူဇော်မှုကို မပြုခြင်းကား မေ့-
 လျော့ခြင်း မဖြစ်ရာ၊ တမင်သက်သက် ရည်ရွယ်ချက်လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
 မင်းကြီး၏မျက်နှာအမူအရာကလည်း ပြနေ၏။ မင်းကြီး၏သဒ္ဓါတရားတို့
 ယိမ်းယိုင်ပြီဟု သိလိုက်သည်နှင့် တရားဏသီမ ထွက်ခွာသွားရန် အကြံ
 ဖြစ်ပေါ်သည်။ သို့သော်...

“မင်းကြီး အဘယ်သို့ဖြစ်သလဲ။ ဘာကြောင့်ကြောင့် ယခုလို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လုပ်ရသလဲအကြောင်းကို မသိရသေးဘဲ ရှောင်ခွာသွားမယ်ဆိုရင်၊ မင်းကြီး
 မှာ အပြစ်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မလိုလားအပ်ဘူး။ မင်းကြီးမှာ လွဲမှား
 သော အတွေးအကြံရှိနေဦးတော့ ငါ တည့်မတ်ပေးရမယ်။ ဒါကြောင့်
 အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ အသေအချာသိရမှ ရှောင်သင့်ရှောင်ရမယ်”ဟု
 တွေးကာ ဆက်လက်နေမြဲ နေလိုက်၏။

ဒုတိယနေ့တွင်ကား ပူဇော်သက္ကာရလျော့ချမှုက ပို၍ သိသာ
 လာသည်။ အခင်းကမ္မလာမဲ့သော ပလ္လင်ထက်၌ထိုင်သည့် တေဓိပရိဇိင်
 အား ဆက်ကပ်မြဲဆွမ်းအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ည့်ဖျင်းသော အခြား
 ဆွမ်းဖြင့် ရောနှော၍ ဆက်ကပ်လိုက်၏။ တေဓိပရိဇိင်သည် သည်းခံ၍
 ထိုဆွမ်းကိုပင် လက်ခံသည်။

တတိယနေ့ နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ လှေကားဦးမှာသာ
 ထား၍ ည့်ဖျင်းသောဆွမ်းကို ဆက်ကပ်၏။ တေဓိပရိဇိင်လည်း ထိုဆွမ်း
 ကို ခံယူကာ ဥယျာဉ်တော်သို့ ပြန်၍ ဆွမ်းစား၏။

စတုတ္ထနေ့... လှေကားဦးအထိ အဝင်မခံတော့ဘဲ နန်းတော်
 ပြာသာဒ်အောက်မှာထားလျက် ဆန်ကွဲထမင်းဆွမ်းကို လောင်းသည်။
 တေဓိပရိဇိင်လည်း ယမန်နေ့ကအတိုင်းပင် ဆွမ်းကိုခံယူကာ ဥယျာဉ်တော်
 ပြန်ကြွခဲ့သည်။

ဗြဟ္မဝတ္ထမင်းသည် အမတ်ကြီးငါးဦးတို့ကို နေ့လယ်ပွဲတော်စာ
 အပြီး သစ်သီးခဲဖွယ်စားချိန်၌ သီးသန့်ခေါ်ယူလိုက်၏။

“အမတ်ကြီးတို့... ပူဇော်သက္ကာရကို ဆုတ်ယုတ်အောင် လုပ်
 လိုက်ရင် သူ့အပေါ် စိတ်ကွက်စိတ်ဖျက်မှန်းသိပြီး ထွက်ပြေးသွားမယ်လို့
 သင်တို့ ပြောကြ၏။ အခု လေးရက်အထိ ကျွန်ုပ်က ပူဇော်သက္ကာရကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သိသိသာသာကြီး လျှော့ချခဲ့တယ်။ ယနေ့ဆိုရင် ပြာသင်္ခယောကမှာ နေဧပြီ။ ဆန်ကွဲထမင်းလောင်းလိုက်တယ်။ သူ ထွက်ပြေးမသွားဘူး။ . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ . . .

အမတ်ကြီးများမှာ ထိုအမေးအတွက် အဖြေရှိပြီးဖြစ်လေသည်။
“အခွင်မင်းကြီး . . . ဒါ ခွင်ပါတယ်။ စောစီပရိသတ်ဟာ ဆွမ်း အတွက် ကြောင့်ကြပြီး တရားကသီမှာ စွဲပြီနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွမ်း အတွက်သာဆိုရင် ပထမနေ့ကတည်းက သူ ပြေးသွားမှာပါ။ သူ့မှာ အခွင် မင်းကြီးက ဘယ်လိုပဲ ပုဇွန်မှုကို လျှော့လျှော့ နောက်ဆုံး နန်းတော်ကို မလာပါနဲ့တော့လို့ ဆိုရင်တော့ သူက မလာဘဲနဲ့ တရားကသီမှာပဲ ဆက် နေဦးမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မှာ ဆွမ်းလှူမယ့် နောက်လိုက်နောက်ပါ အင် အားစုကြီးက မှီနေတာပါ”

“ဆွမ်းအတွက် မကြောင့်ကြဘူး။ ဒါဖြင့် ဘာအတွက် သူက ဆက်နေတာလဲ”

“ထီးနန်းအတွက်ပါ အခွင်မင်းကြီး”

မင်းကြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ ထီးနန်းအန္တရာယ်သည် အနီးကပ်ဆုံးသို့ ရောက်နေပြီဟုတွေးကာ ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် နန်းတော်သို့လာသော စောစီပရိသတ်ကို ဖြင်ယောင်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် . . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အမတ်ကြီးတို့”

အမတ်ကြီးများသည် တမင်ညှိုးငယ်အောင် လုပ်ထားသော မျက်နှာများဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် လေးလံစသောအသံ ဖြင့် ဆိုကြသည်။

“သုတ်သင်ပစ်ဖို့ကလွဲပြီး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပါဘူး။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အခွင်မင်းကြီး”

“သုတ်သင်ပစ်ဖို့ . . .

မင်းကြီး အသက်ကင်းမဲ့စွာ ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်ုပ် မလုပ်ရဲဘူး” ဟု ဖျော့တော့သောအသံဖြင့် ဖြည့်တမ်း သည်။ အမတ်ကြီးများကလည်း အလားတူပင် တိုးတိမ်စွာ လျှောက်ကြ ၏။

“အခွင် . . . ကျွန်ုပ်တို့ကလဲ သတ်မြတ်သုတ်သင်တဲ့အမှု မပြု လိုကြပါဘူး။ မပြုရဲကြပါဘူး။ သို့သော် အခွင်အကျွေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ မလွဲသာ မရှောင်သာ ထမ်းရွက်ရပါတော့မယ်။ ဘယ်သို့မှ မလုပ်ရင် အခြား ယုံကြည်စိတ်ချရသူလဲ မရှိပါဘူး။ အားလုံးဟာ စောစီပရိသတ်ရဲ့ လူယုံတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်နေကြပြီဆိုတော့ . . .

“ကောင်းပြီ . . . သန့်လွန်ကိုသာ ယူထားလိုက်ကြတော့ . . .

နက်ဖြန် သူလာရင် အို . . . သင်တို့သာ ကြည့်စိမ်ကြပေတော့ . . .

“ကောင်းပါပြီ အခွင်မင်းကြီး”

လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမည့်အစီအစဉ်ကို အမတ်ကြီးများ တိုင်ပင် ချမှတ်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် တောမိပရိသိုဇ် နန်းတော်သို့ ဝင်လာလျှင် အမတ်ကြီးနှစ်ပါးစီ လူစုခွဲ၍ တံခါးမနှင့် တံခါးငယ်အကြားမှ အမတ်ကြီးနှစ်ပါးတို့က ရုတ်တရက်ထွက်လာကာ ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြမည်။ ထို့နောက် တံခါးငယ်အကြားမှ နောက်အမတ်ကြီးသုံးပါးတို့ ထွက်၍ တောမိပရိသိုဇ်၏ ဦးခေါင်းကို သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်ကြမည်။ ထိုမျှသာမက တစ်ကိုယ်လုံးကို အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်တောက်လျက် ရေအိမ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြမည် ဖြစ်၏။

* * *

ထိုသို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရေးအစီအစဉ်ကို ချမှတ်ကြသော ထိုနေ့၏ည၌ ငြိဟွတ္တမင်းသည် ညဉ့်တဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ပြီးနောက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေးသည်တော် ရွှင်ရသေ့

အိပ်ရာထက်လျောင်းရင်း တောမိပရိသိုဇ်အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိလေသည်။

တင့်တယ်ရှင်သန်သော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ၊ ကြည်လင်လေးနက်သော ကျဏ္ဍိ၊ သာယာနှစ်သက်ဖွယ်သော အသံတို့ဖြင့် ကြည်ညိုစရာဖြစ်ပေသော တောမိပရိသိုဇ် မိမိနန်းအိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်လာပုံ၊ မိမိ၏ပင့်ဖိတ်ချက်ကို အေးဆေးစွာလက်ခံ၍ မိမိ၏ပုဇွန်ဖြင့် ရာဇပလ္လင်ထက်၌ နေရာယူပုံ၊ မိမိကပ်သောဆွမ်းကို လက်ခံ၍ တရားစကားဟောကြားပုံ . . . ထို့နောက် မိမိ၏ခွေးကြီး ပိတ်လအား ထမင်းစိုင့် ထမင်းခဲကျွေးပုံ . . . မှ အစပြုလျက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် မိမိဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးခဲ့ပုံများကို မင်းကြီးအသေးစိတ် ပြန်လည်မြင်ယောင် ကြားယောင်လာသည်။ ထိုမျှလောက်သော ကာလရှည်ကြာ အခါပတ်လုံး တောမိပရိသိုဇ်ထံ၌ မနှစ်သက်ဖွယ် အမူအရာဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရကြောင်းကိုလည်း မင်းကြီး ပြန်လည်ဘောက်မေ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် မိမိ၏လျှောက်ထား တောင်းပန်မှုကြောင့် တရားစီရင်ရေးတာဝန်ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့ပုံ၊ တောမိပရိသိုဇ်၏ မြှောင့်မန်သော တရားစီရင်မှုများကြောင့် လူအများ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ကြပုံ . . . များကိုလည်း မင်းကြီး ဆင်ခြင်သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . သူတော်ကောင်းကြီးမှာ အပြစ်ဆိုလို့ ဖြူမှမရှိပါလား . . . သူ့အကြောင်း တွေးလေသမျှ သူ့ရဲကောင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများသာ အထင်အရှားပေါ်ထွက်နေကြပါကလား . . . ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကိုမှ သတ်ဖြတ်စီရင်ဖို့ ငါ မျက်နှာလွှဲ အရေးကုန်အပ်နှင်းခဲ့မိပြီ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့် နောင်တတို့ဖြင့် စွာ ဖိစီးကြသဖြင့် မင်းကြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများတွင် နစ်သွား၏။ အိပ်ရာထက်မှ ကျရိယာပုတ် အနေအထားသည်လည်း ဆောက်တည်ရာမှ တလူးလွန်လွန် ဖြစ်လာ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးအပါးတွင် စက်ရာဝင်သော မိဖုရားကြီးသည် လည်း ပြင်းပြခံစားမှုကို သတိထားမိလာသည်။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ မိမိကို စကားပြောဖော်မချ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ဝေဒနာခံစားနေရသလို စက်ရာ ထက်၌ ဘယ်ပြောင်းညာလှ လူးလူးလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့်...

"အရှင်... ဘယ်သို့ဖြစ်နေပါသလဲ။ နှမတော်ကိုလဲ စကား စမြည်မဆို တစ်ကိုယ်တည်း သက်ပြင်းတချချနဲ့ ဆောက်တည်ရာမရ... ချွေးစေးတွေလဲ ပြန်... မသက်မသာရှိလှပါလား" ဟု ဆိုလိုက်၏။

မင်းကြီး စကားပြန်မဆိုဘဲ တစ်ဖက်သို့ လျောင်းလှည့်သည်။

"အရှင်... နှမတော်မှာ ဘာအပြစ်ကို တွေ့လို့လဲ"

"မိဖုရား... သင့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး"

"သို့ဆိုရင် အရှင် ဘယ်သို့ဝေဒနာခံစားနေရသလဲဆိုတာ ဖွင့်ဟ တော်မူပါ။ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာ တစ်ဦးတည်း ကြိုက်မြှုပ်စားနေရတာထက် နှစ်ဦးမျှဝေခံစားရရင် ပိုပြီး သက်သာလျော့ပါးတယ် မဟုတ်ပါလား"

မိဖုရားကြီး၏ ဖျောင်းဖျူမှုကြောင့် မင်းကြီး ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟ လိုက်၏။

"တောဗိမ္ဗိဇိတ်ကို လုပ်ကြံဖို့ အမတ်ကြီးငါးယောက်တို့ထံ ကျွန်ုပ် တာဝန်ပေးလိုက်ပြီးပြီ နှမတော်။ နက်ဖြန်နံနက် သူ နန်းတော်ဝင်လာချိန် မှာ..."

မင်းကြီးက အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်ကြတာပါလဲ အရှင်"

"တောဗိမ္ဗိဇိတ်ဟာ ငါ့ရဲ့ရန်သူ ဖြစ်သွားပြီလေ။ သူ ထီးနန်းကို ကြံစည်ပြီး လူသူအင်အား စုရုံးနေပြီ..."

"ထီးနန်းကို ကြံစည်သူဆိုတာ ဘုရင်တစ်ပါးအတွက် အကြီးဆုံး ရန်သူပေါ့ အရှင်... ရန်သူကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ဖို့အရေးမှာ... အရှင် က ဘာကြောင့် စနောင်စနင်း ဖြစ်နေရတာပါလဲ"

မင်းကြီးသည် သက်ပြင်းပူကြီးတစ်ချက် ရှိုက်သွင်းမှုတ်ထုတ် လျက်...

"တောဗိမ္ဗိဇိတ်အကြောင်း ငါ ပြန်တွေးမိတဲ့အခါ ဘာအပြစ် တစ်စုံတစ်ရာမှ မတွေ့ဘူး။ သူ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး သူ့ထဲမှာ မကောင်းမှုဆိုလို့ မြှုပ်တစ်မှုန်မှ မကပ်ငြိဘူး။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သတ်စေလို့ ငါ အမိန့်ချလိုက်တာဟာ... တစ်ပါးသူ စကားကို ယုံမိပြီး လွဲမှားတဲ့အမိန့်ပေးလိုက်မိပြီလား... လို့..."

မိဖုရားကြီးသည် မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ကို သုံးသပ်လိုက်၏။ ယခု လောလောဆယ်ကား မင်းကြီး မသက်မသာဖြင့် ကြီးစွာ သောကဖိစီးနေ သည်ကို သက်သာလျော့ပါးသွားစေရေးပင် ဖြစ်သည်။ တောဗိမ္ဗိဇိတ် အကြောင်းကိုကား နောင်မှသာ စူးစမ်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...

"အရှင်... ထီးနန်းကို ကြံစည်သူဆိုရင်တော့ ထိုသူဟာ ရန်သူ စင်စစ်ပါပဲ... ဘုရင်မင်းတို့ရဲ့ရန်သူတော်ဆိုရင် သားအရင်းပင်ဖြစ်စေ သုတ်သင်ဖယ်ရှားပြီး မိမိရဲ့လုံခြုံချမ်းသာမှုကို ရယူသင့်ပါတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် သဘာဝကျတဲ့အရာပါ။ တောဗိမ္ဗိဇိတ်ဟာ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ပြီးမှတော့

သူ့ကိုသတ်ဖို့ အမိန့်ဟာလဲ မုချပေးရမယ်အမိန့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ကြောင်ကြောက်မှုမနေပါနဲ့တော့... "

မင်းကြီးမှာ သောကနောင်တတို့၏ ဖိစီးမှုဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဖိစီးမှုကြီး၏ ဖြေဆိုမိပေးမှုကြောင့် တစ်ကြောင်း အနည်းငယ် သက်သာရာရသလိုဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

x x x

ပိတ်လဟု အမည်ရသည့် ခွေးကြီးသည် ဗြဟ္မာ့တ္ထမင်းကြီး ချစ်စနိုးဖြင့် မွေးမြူထားသော ခွေးဖြစ်လေရာ နန်းတော်ဝယ်... တစ်သက်လုံး ကောင်းစွာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး လူ့အရိပ်အကဲ... လူ့စကားကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်သော ယဉ်ပါးသည့် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေသည်။

ယခု... ပိတ်လသည် မင်းမိဖုရားတို့ စက်ရာထက်၌ ပြောဆိုကြသောစကားကို နားထောင်ပြီး ဗောဓိပရိသီလ၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် ခွေးကြီး ပိတ်လသည် နန်းတော်ပြာသာဒ်ထက်မှဆင်းကာ တံခါးမ တံခါးခံ၌ဝပ်လျက် မေးတင်ပြီး စောင့်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမတ်ငါးဦးတို့သည်လည်း တံခါးမအကြား တံခါးငယ်အကြားတို့၌ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း အသင့်နေရာယူထားနှင့်ကြပြီးဖြစ်၏။ ဗောဓိပရိသီလလည်း ဥယျာဉ်တော်စံကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ကာ မင်းကြီးစံအိမ်တော်သို့ လာခဲ့လေပြီ။ တံခါးမရှိရာ ရွှေရွာလာနေသော ဗောဓိပရိသီလကိုမြင်သည်နှင့် ခွေးကြီး ပိတ်လသည် အစွယ်လေး-

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ချောင်းကိုဖွင့်လျက် တိရစ္ဆာန်တို့၏သဘာဝအသံဖြင့် ဝေါင်းခေါင်းမြည်ဟိန်းတော့သည်။

သတ္တဝါတို့၏အသံ၊ အမူအရာ အရိပ်အကဲကိုသိသော ဗောဓိပရိသီလသည်လည်း ခွေးကြီး ပိတ်လ၏ ထူးခြားသောအမူအရာနှင့် အသံကို အကဲခတ်နားစိုက်ထောင်ရင်း ခွေးကြီး၏ဟောင်သံ၊ ဟိန်းသံကို ချက်ချင်း နားလည်သွား၏။ "အရှင်ဘုရားမှာ ဒီနန်းတော်ကလွဲပြီး တခြားနေရာမှာ ဆွမ်းမရနိုင်တော့ဘူးလား။ ဘုရင်မင်းကြီးဟာ ယခု သူ့အမတ်ငါးဦးထံ သန်လျက်ပေးပြီး အရှင်ဘုရားကို သတ်ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါပြီ။ အမတ်ငါးဦးတို့ဟာ သန်လျက်စွဲပြီး တံခါးခံခံအကြားက အသင့်စောင့်နေကြပြီ။ ယခုပင် အမြန်ရှောင်ခွာတော်မူပါ။ . . မဝင်ပါနဲ့. . . မဝင်ပါနဲ့. . . "

ဗောဓိပရိသီလသည် ရောက်ရှိနေရာမှ ရွှေသို့ ဆက်မလှမ်းတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ဥယျာဉ်တော်စံကျောင်းသို့ ပြန်သွား၏။ ထို့နောက် တရားဇာတိကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာရန် ပရိက္ခရာတို့ကို မြင်ဆင်လေသည်။

တံခါးမနှင့် တံခါးငယ်တို့အကြားမှ အမတ်ငါးဦးကား လုပ်ကြံမှုအစီအမံ အထမမြောက်သဖြင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ကာ သန်လျက်ကိုသာ လုံခြုံသောတစ်နေရာ၌ သိမ်း၍ မိမိတို့ စံအိမ်သို့ ပြန်သွားကြရ၏။

ထိုအချိန်ဝယ် နန်းတော်လေသွန်တံခါးမှာနေ၍ စောင့်ကြည့်နေသော ဗြဟ္မာ့တ္ထမင်းကား ဗောဓိပရိသီလ လာခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခွေးကြီး ပိတ်လ ဟောင်သံကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိပရိသီလ ထွက်ခွာသွားကာ ဥယျာဉ်တော်စံကျောင်းဆီ ပြန်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း အစမှအဆုံး မြင်တွေ့ကြားသိလိုက်လေသည်။ စိတ်သက်သာရာရသွားသော မင်းကြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထဲ၌ အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။

“တေဓိပရိဝိဇ္ဇာ ဥယျာဉ်စံကျောင်းကို ပြန်သွားပြီး အကယ်၍ သူဟာ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ရင် ဥယျာဉ်တော်ကို ဝဟိပြုပြီး လူသူလက်နက်ဗိုလ်ပါ စုရုံးစစ်ထိုးဖို့ ပြင်လိမ့်မယ်။ ရန်သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပရိက္ခရာတွေကို သာယူပြီး သူ ထွက်ခွာသွားမှာပဲ။ သူ ဘာလုပ်မလဲသိရအောင် ငါ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားပြီး စောင့်ကြည့်မယ်”

ဥယျာဉ်-တံစံကျောင်းသစ်ရွက်အဖို့ အောက်မှ ပရိက္ခရာကို ဆောင်ယူကာ ထွက်လာသော တေဓိပရိဝိဇ္ဇာ၏ တင့်တယ်ငြိမ်သက်သော အသွင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မင်းကြီးသည် စကြိုဦးမှပင် ဒူးတုန်ဦးခိုက်လိုက် တော့၏။

တေဓိပရိဝိဇ္ဇာက မင်းကြီး၏ လက်ဘုပ်အစုံ ကြာပခုံရှေ့တွင် ရပ်သည်။ မင်းကြီးထံမှ အက်ကွဲသောအသံရှိသည့် အမေးစကားများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားဟာ အရေးတကြီး အမူအရာ လျှင်မြန်စွာနဲ့ တောင်ဝေး၊ သစ်နက်ရေ၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ သပိတ်တိတ်ဆွဲ ချွန်းကောက်၊ သပိတ်၊ ဒုက္ခဋ္ဌိသက်န်းများကို ယူဆောင်ပြင်ဆင်နေတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲဘုရား... ဘယ်အရပ်ကို ကြွမြန်းမလိုပါလဲ ဘုရား”

တေဓိပရိဝိဇ္ဇာသည် မင်းကြီး၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့တူရွ သို့သာ ကြည့်ရင်း “ဪ... မင်းကြီးဟာ သူပြုတဲ့အမှုကို ငါ မသိဘူးလို့ ထင်မှတ်နေတယ်။ ငါသိကြောင်း သူ့ကိုသိစေမှ” ဟု ကြံစည်ကာ...

“ဒကာတော်မင်းမြတ်... သင်နဲ့ သင့်ရဲနန်းတော်ကို ကျွန်ုပ် အမှီပြုပြီး နေထိုင်ခဲ့တဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံးမှာ ခွေးကြီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပိက်လဟာ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါဖူးမျှ ပြင်းစွာသောအသံနဲ့ မဟောင်ခဲ့ဘူး။ ယခုတော့ သင်နဲ့ သင့်မိဖုရားတို့ရဲ့ ကျွန်ုပ်အပေါ် လေးမြတ်ခြင်းကင်းသောစကားတို့ကို ကြားခဲ့တဲ့ ခွေးကြီး ပိက်လဟာ သူ့ရဲ့ အစွယ်လေးချောင်းကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို သတိပေးဆုံးမသည့်အလား ပြင်းစွာဟောင်ခဲ့ပြီ”

“ဗြဟ္မာဝတ္ထမင်းကြီး ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။”

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ရဲ့အပြစ်ကို အရှင်ဘုရား မိန့်တော်မူခဲ့ပါပြီ။ မှန်ပါတယ် ဘုရား။ အရှင်ဘုရား မိန့်ဆိုတဲ့အတိုင်း တပည့်တော်ဟာ ကျွေးလွန်မိုက်ဖူးမိခဲ့ပါတယ် ဘုရား... ယခုသော် ထိုသို့ အပြစ်ကြီးစွာ ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ တပည့်တော်ဟာ အရှင်ဘုရားကို အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုလေးမြတ်သူဖြစ်ပြန်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား။ ဒါကြောင့် အရပ်တစ်ပါးသို့ ကြွသွားတော်မမူပါနဲ့ဘုရား။ သီတင်းသုံးမြဲအတိုင်း ဆက်လက် သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား...”

တေဓိပရိဝိဇ္ဇာသည် မျက်လွှာအစုံကို အသာအယာပိတ်လိုက်၏။

တဲ့နေရာက ထီးဖြူဆောင်းသော ရာဇပလ္လင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ လှေကားတော်ဦးဖြစ်လာတယ်။ ဒီကနေပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့လည်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲနှင်ထုတ်တဲ့အဖြစ်မရောက်ခင် ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာတော့မယ်။

“မင်းကြီး... ရေမရှိတဲ့ရေတွင်းကို မမှီဝဲအပ်ဘူး။ ရေမရှိတဲ့ ရေတွင်းကို အကယ်၍ ရက်ရာတူးရာပြုရင်လဲ ရရှိလာမယ့်ရေဟာ ညွှန် စော်နံ့မှာပဲဖြစ်တယ်။ ရေကို အလိုရှိသူဟာ နက်စွာသော ရေအိုင်ကြီးဆီ သွားပြီး ကြည်လင်သောရေကို မှီဝဲသုံးဆောင်သလို ပညာရှိဟာလဲ မိမိ အား ကြည်ညိုတဲ့သူကိုသာ မှီဝဲပေါင်းဖော်အပ်တယ်။ မကြည်ညိုသူကို ရှောင်လွှဲခွာရှဲရတယ်။

“မင်းကြီး... မိမိအား မှီဝဲဆည်းကပ်သူ၊ မိမိစီးပွားအဖွဲ့သာဖြစ် ရေး အလိုရှိသူကိုသာလျှင် ပေါင်းဖော်အပ်တယ်။ မိမိအား မမှီဝဲ မဆည်း- ကပ်သော ရန်သူကို မပေါင်းဖော်အပ်ဘူး။ မိတ်ဆွေခင်ပွန်းလို မဆည်း- ကပ်သူဟာ သူလုတ်မာတို့ အကျင့်ရှိသူလို ခေါ်တယ်။

“မင်းကြီး... သစ်ခက်ကို အမှီပြုတဲ့မျောက်ကဲ့သို့ အကြင်သူ ဟာ မိမိအား ဆည်းကပ်သူကို မဆည်းကပ်၊ မှီဝဲသူကို မမှီဝဲ၊ ထိုသူအား လွန်စွာယုတ်သောသူ မည်တယ်။

“မင်းကြီး... အမြဲမပြတ် ပေါင်းဖော်လွန်းအားကြီးခြင်း၊ မပေါင်းဖော်ခြင်း၊ မလျှောက်ပတ်သောကာလမှာ ချစ်မြတ်နိုးသော ဥစ္စာ ပစ္စည်းကို တောင်းခြင်းဆိုတဲ့အကြောင်းများကြောင့် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ် က ဆွေးမြည်ဖျက်စီး ပြိုကွဲရလေတယ်။ ဒါကြောင့် အမြဲမပြတ် ပေါင်း- ဖော်လွန်းခြင်းကို မပြုအပ်ဘူး။ အလွန်ကြာမြင့်စွာလဲ မပေါင်းဖော်ရဘူး။ လျှောက်ပတ်သောကာလမှာ တောင်းအပ်သောဥစ္စာကို တောင်းရတယ်။

မျက်လွှာစုံကို ပိတ်လျက်ကပင် ဇောဓိပရိသို့ ဆို၏။
“မင်းကြီး... ပညာရှိသောသူတို့မည်သည်မှာ မိမိမျက်မြင် ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးတို့ရဲ့စကားကို ယုံကြည်တတ်သောသူတို့နဲ့ အတူတကွ မနေကြဘူး။”

ဗြဟ္မာတ်မင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ဆွဲသောရေခွေးဖြင့် လောင်းချခံ လိုက်ရသည့် ပန်းတစ်ပွင့်နယ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဇောဓိပရိသို့က တုန်လှုပ်ခြင်းအလျဉ်းကင်းသောအသံဖြင့် ဆက်ပြော၏။

“မင်းကြီး... ရှေးက သင် လျှာဝါန်းခဲ့တဲ့ဆွမ်းက ဖွေးဖွေးဖြူခဲ့ တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ယခုအခါမှာတော့ နီကျင်ကျင်အဆင်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ထွက်ခွာရန် အချိန် ကျရောက်ပြီ။

“မင်းကြီး... ရှေးက ကျွန်ုပ်အတွက် သင် ခင်းကျင်းစီမံပေးခဲ့

ဒီလိုကျင့်မှသာ အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ဟာ မဆွေးမမြဲညှိ၊ မပျက်မစီး၊ မပြိုမကွဲရှိပေတယ်။

“မင်းကြီး... အလွန်ကြာမြင့်စွာ မပြတ်ပေါင်းဖော်ခြင်းအားဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးသောသူဟာ မုန်းသူဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်မင်းကြီး မုန်းတော်မမူခင်သင့်ကို ပန်ကြားပြီး ထွက်ခွာတော့မယ်”

စိတ်ရှိတိုင်း ထုံထောင်းရိုက်နှက်မှုကို ခံထားရသော ဖြေတစ်ကောင်ပမာ ငြိဟွတ်မင်းသည် ချုံးချုံးကျသောအသွင်ဖြင့် လျှောက်ထားပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ရဲ့ အနူးအညွတ် လက်ဘုပ်ချီမိုး ရှိခိုးတောင်းပန်မှုကို အရှင်ဘုရား အသိအမှတ်ပြုတော်မမူတော့ဘူး ဆိုရင်လဲ တစ်ခုတော့ နာယူလက်ခံပေးတော်မူပါ။ ဟောဒီ နေပြည်တော်ဆီ တစ်လှည့်တစ်ဖန် ပြန်လာတော်မူပါ ဘုရား”

တောမိပရိသိုလ်က အလွန်နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ဆိုလေသည်။

“မင်းကြီး... သင့်အားဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်အားဖြစ်စေ အခုလို ခွဲခွာကွေကွင်းရတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ မဖြစ်ဘူးဆိုခဲ့ရင် နေညနဲ့ တို့ရဲ့ လွန်ခြင်းကိုလဲ မြင်ရမယ်မဟုတ်ဘူး။ အသင်မင်းကြီး မမေ့မလျော့သော သတိနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ”

တောမိပရိသိုလ်သည် ထိုဆုပေးစကားဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းခံ၍ ဗာရာဏသီပြည်ကို ကျော်ခိုင်းစွန့်ခွာကာ ဟိမဝန္တာသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ ဟိမဝန္တာတွင် ရက်အနည်းငယ် သီတင်းသုံးပြီးနောက် ပစ္စန္နရပ်ရွာတစ်ရွာကို အမှီပြုကာ

တောတောင်၌သာ အစွဲအမြဲ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော့သည်။

x x x

“ကိုင်း... ဟောမိပရိသိုလ်တော့ ပြေးပြီ။ ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

အမတ်ကြီးငါးဦးတို့သည် တရားရုံး၌ ပြန်ထိုင်ကြပြီးနောက် လူသူကင်းရှင်းချိန်၌ ဆွေးနွေးပွဲကို စတင်လိုက်ကြ၏။

“ပြေးတာတော့ ဟုတ်ပြီ... ပြန်လာရင်ကော”

“သူပြန်လာလို့ကတော့ ကျုပ်တို့ အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားကွဲမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တောမိပရိသိုလ်ပြန်လာခြင်းဟာ ကျုပ်တို့အတွက် သေမင်းကို ဆောင်ယူလာခြင်းပဲ”

အားလုံး တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြပြီးမှ...။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမဆို မိမိသံယောဇဉ်ရှိသူ နေထိုင်ရာ အရပ်သို့ စွန့်ပယ်နိုင်စွမ်းမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ ဗာရာဏသီတစ်ပြည်လုံးမှာ တောမိပရိသိုလ်နဲ့ သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးဟာ ဘုရင့်မိဖုရားကြီးပဲ ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ တောမိပရိသိုလ်ဟာ မိဖုရားကြီး ရှိနေတဲ့ ဗာရာဏသီကို မချပြန်လာဦးမှာပဲ”

“မှန်တယ်... မှန်တယ်၊ မိဖုရားကြီးရှိနေသမျှ တောမိပရိသိုလ်ဟာ အချိန်မရွေး ပြန်လာနိုင်တယ်”

မိုက်မဲသော အမတ်ငါးဦးတို့သည် တောမိပရိသိုလ်နှင့် မိဖုရားကြီးအကြားရှိ ဆက်ဆံမှုကို ‘သံယောဇဉ်’ ဟူ၍ လွဲမှားစွာ ထင်မြင်သုံးနှုန်းနေ

ကြသည်။ စင်စစ်ကား မိဖုရားကြီးသည် ကြည်လင်သော သဒ္ဒါဘာကြီးသူ ဖြစ်သဖြင့် ဇောဓိပရိသို့ ကို ဖြူစင်စွာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဇောဓိပရိသို့ကလည်း ကုသိုလ်စေတသိက်ပြည့်ဝသော မိဖုရားကြီးဘား တရားဓမ္မ ဟောပြောဆုံးမခြင်းဖြင့် တရားချီးမြှောက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

"မိဖုရားကြီး တည်းဟူသော သံယောဇဉ်အရပ်သေသဆီကို ဇောဓိပရိသို့ ပြန်လာမှာ သေချာတယ်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်ကြသည်။ ငါးစုံသောမျက်လုံးတို့ အကြည့်ချင်းယှက်ဆုံကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသံမဲ့တိုင်ပင်နေကြသည့်သဘော။ ထိုမျက်လုံးများသည် ဦးစွာမူနှိပ်ထားသော။ ထို့နောက် မှေးဝင်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ပြန်လည် ပြန့်ကျယ်လာ၏။ ထို့နောက် ဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလာကြပြန်သည်။ စိတ်ဖြင့် တိုင်ပင်ပြီးကြလေပြီ။ တစ်ခုတည်းသော အဖြေကို ငါးဦးစလုံး ရရှိလိုက်ကြပြီ။

"အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ"

ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြပြန်လေသည်။

* * *

အမတ်ကြီးငါးဦးတို့ ဗြဟ္မဝတ်မင်းရှေ့တော် ဝင်ကြ၏။
"အရှင်မင်းကြီး... ယမန်နေ့ကပဲ အလွန်တုန်လှုပ်ဖွယ်သတင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စကားတစ်ခုကို ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်"

"ဘယ်လိုတုန်လှုပ်ဖွယ် သတင်းစကားလဲ"

"ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဇောဓိပရိသို့နဲ့ အရှင်မိဖုရားကြီးတို့ အကြား အပြန်အလှန် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နေကြခြင်းပါပဲ"

ဗြဟ္မဝတ်မင်းကြီးမှာ ဇောဓိပရိသို့ ထွက်ခွာသွားချိန်မှစ၍ ကိုယ်စိတ် နှမ်းရော်ချည်နဲ့ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် မှားမှန် ကောင်းဆိုး ပိုင်းခြားချင်ချိန်နှင့်စွမ်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဓာတ်ခံလည်း ပျော့ညံ့နေသည်။ ယခု ဇောဓိပရိသို့နှင့် မိဖုရားကြီးတို့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နေကြသည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ မဖြစ်တန်ရာကိုပင် မတွေးနိုင်တော့ဘဲ တုန်လှုပ်စွာ လက်ခံယုံကြည်လိုက်၏။

"သူတို့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်တဲ့ ကိစ္စက..."

အမတ်ကြီးငါးဦးသည် ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် ချောက်ချားနေပုံမျိုးအမူအရာကို ဆောင်ပြီးနောက်...

"ဇောဓိပရိသို့က ဒီလိုစကားပို့ပါတယ်။ မိဖုရားကြီး သင့်အစွမ်းနဲ့ ဘုရင်ကို လုပ်ကြံပြီးတော့ ငါ့အား ထီးနန်းပေးဖို့ တတ်နိုင်မလားပါတဲ့"

အသက်၊ ထီးနန်း ဗြဟ္မဝတ်မင်းအတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ဝဟိုချက်ပင်ဖြစ်၏။ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် အန္တရာယ်ကို ထိပါးလာပြီဆိုလျှင် အကြောက်တရားဖြင့် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့သော သဘာဝပင်။

"အလိုလေး... အဲဒီတော့ မိဖုရားကြီးက..."

"မိဖုရားကြီးကလဲ လျှို့ဝှက်သတင်း ပြန်ပို့ပါတယ်။ ဘုရင်ကို လုပ်ကြံဖို့ သူ့တာဝန်ထားပါတဲ့။ ဇောဓိပရိသို့သာ အချိန်မဆင်းဘဲ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလျင်အမြန် ပြန်ကြွလာပါတဲ့ပါ ဘုရား။”

ဗြဟ္မာတ်မင်းသည် နဖူးကို လက်ချောင်းဖျားဖြင့် နှိပ်နယ်ရင်း သလွန်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်မစ် လဲကျသွားလေသည်။

“အမတ်ကြီးတို့ သင်တို့ ကြားခဲ့တဲ့သတင်းစကား ယုတ်မုဟုတ် ရဲ့လားကွယ်ရဲ့”

“အရှင်မင်းကြီး... တေဓိပရိဗိုလ် ထွက်ခွာသွားပြီးကတည်းက နောက်ထပ် ဘာများထူးခြားမလဲဆိုပြီး ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ဟာ လျှို့ဝှက် အထောက်အကူပေးတော် လူယုံများ ချထားခဲ့ပါတယ်။ ယခု သူတို့ချင်း သတင်းအဖေးအယူလုပ်ဖို့ ကြားခံစေခိုင်းတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ရဲ့ လူယုံထဲကတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ် အရှင်”

ချက်ချင်းပင် အိုဇာကျသွားသောမျက်နှာဖြင့် မင်းကြီး သဲ့သဲ့ ရေရွတ်၏။

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အမတ်ကြီးများ”

“တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းမှအပ အခြားမရှိတော့ပါဘူး အရှင်”

“တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်း၊ အင်း... ငါ့ရဲ့အသက်အန္တရာယ် ပြီးတော့ ထီးနန်းအန္တရာယ်၊ ဩော်... ငါ့ကိုတောင် လုပ်ကြံတော့မယ် တဲ့လား။ ကိုင်း... မင်းကြီးများတို့၊ အဲဒီတစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်း အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ကြပေတော့။ သို့သော် အထူးလျှို့ဝှက်ရမယ်၊ ပီရီသေသပ်ရမယ်။ အဲဒါကို သင်တို့ပဲ တာဝန်ယူ ရော့... သန်လျက်”

အမတ်ကြီးတစ်ဦးက စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာသော အမူအရာ ပြုလျက် သန်လျက်ကို လက်ခံယူ၏။ ဗြဟ္မာတ်မင်းက ချွေးစေးဖျားယုံနေ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သော မျက်နှာကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လျက်... .

“အပိုင်းပိုင်းဖြတ်။ ပြီးရင် အလောင်းကို ကျင်ကြီးတွင်းထဲချပြီး အစပျောက်ကြ။ မိဖုရားကြီး ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားတာကို စပ်စုကြ ရင်တော့ ဟို တေဓိပရိဗိုလ်နောက် လိုက်သွားပြီလို့ သတင်းလွှင့်လိုက်”

* * *

ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသော မကောင်းမှု၏အနံ့ဆိုးသည် ချက်ချင်း ပင် ထောင်းထောင်းပျံ့လေသည်။ မည်သို့ပင် ပီရီစွာ ကြံစည်လုပ်ကိုင်သည် ဖြစ်စေ အမတ်ကြီးငါးဦးတို့က မိဖုရားကြီးကို သတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်း၊ ထိုသို့ သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရန် အမိန့်ပေးသူမှာ ဗြဟ္မာတ်မင်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခြင်း သတင်းသည် ဟုတ်၍ကျော်ကာ ပုပ်၍ပေါ်သွားလေတော့သည်။

“အပြစ်မရှိတဲ့ ငါတို့မယ်တော်ကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သူဟာ ငါတို့ခမည်းတော်လဲ မဖြစ်သင့်တော့ဘူး၊ အမတ်ကြီးငါးဦးဆိုတာလဲ ပညာ ရှိ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူသတ်ကောင်တွေဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ညီနောင်လေးပါး ဗြဟ္မာတ်မင်းနဲ့ ဗာရာဏသီထီးနန်းကို အတိအလင်း ပုန်ကန်ကြစို့။ ရန်သူတွေကို လက်စားချေကြစို့”

□ □ □

လေးသည်တော် ရွှင်ရသေ့

၁၂၇

ဘောင် ငါ စွမ်းဆောင်ရမယ်”

x x x

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်တွင် တေမိပရိဗိုလ် ပစ္စန္နရစ်အရပ်သို့
ဝင်ခဲ့၏။ ပစ္စန္နရစ်သားများက သူတို့ပစ်ခတ်ရရှိထားသော မျောက်သား
ဟင်းကို ဆက်ကပ်ကြသည်။ တေမိပရိဗိုလ်သည် မျောက်သားကို ဘုဉ်းပေး
ပြီးနောက် မိမိ၏စွမ်းဆောင်နိုင်ရေးကို ဤမျောက်သား မျောက်သေဖြင့်
ပင် အထမြောက်စေရလိမ့်မည်ဟု တွေးကြကာ မျောက်ရေကို အလျှံ
လိုက်၏။

အလျှံရရှိသော မျောက်ရေကို ကောင်းစွာ ခြောက်သွေ့အောင်
နေလှမ်း၍ အနံ့အညှိကင်းသွားအောင် ပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက် မျောက်
ရေ၏ သင့်တော်ရာအစိတ်အပိုင်းများကို ဝတ်ခြင်း၊ ရံခြင်း၊ ပခုံးထက်
တင်ခြင်းတို့ဖြင့် အသုံးပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် တေမိပရိဗိုလ်သည် မင်းသား
ညီနောင်လေးပါးတို့ တစ်စုတည်းရှိနေရာသို့ သွား၍ တွေ့ဆုံ၏။

“မင်းသားညီနောင်တို့ . . . အဖကို သတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ပိတုယာဇာက
ကံဆိုတာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် အကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး ဆိုးရွားလှတဲ့ ဘေး
ဆိုးမကောင်းကျိုးကို ခံစားရတယ်။ ငါ ယခု ရောက်လာခြင်းဟာ သင်တို့
အားလုံး ချမ်းသာကြစေဖို့ အချင်းချင်း သင့်တင့်ညီညွတ်ကြစေဖို့ လာခြင်း
ဖြစ်တယ်။ ငါ ယခု ဘုရင့်နန်းတော်ဥယျာဉ်ဆီ ဝင်မယ်။ ငါ့ဆီက သတင်း
စကားကိုသာ အသင့်စောင့်နေကြပါ။ ငါက အခေါ်လွှတ်လိုက်ရင်
အရောက်လာဖို့သာ မင်းသားတို့ အဆင်သင့်ရှိနေကြပါစေ”

မင်းသားညီနောင် လေးပါးတို့သည် ခမည်းတော်အား ရန်သူ
အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသော်လည်း သူတို့
၏အကြံကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ကြသေးပေ။ ထီးနန်း
အတွက် ပုန်ကန်ခြားနားသည်မဟုတ်သဖြင့် ညီနောင်တို့သည် ပြည်သူတို့
သစ္စာရကပ်ဘေး ဆိုက်ရောက်မည်ကိုလည်း မလိုလားကြ။ ဗြဟ္မဒတ်မင်း
မှာမူ ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် နန်းတွင်းစက်ရာဆောင်မှ မထွက်
ရဲအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤသတင်းသည် တစ်ယောက်စကား တစ်-
ယောက်နား ကျယ်ပြန့်သွားကာ တေမိပရိဗိုလ်ထံ ရောက်သွား၏။

တေမိပရိဗိုလ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်းသားညီနောင်လေးပါးတို့ကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျပြီး ခမည်း-
တော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို သူတို့ ပြန်ကန်တော့နိုင်ကြရေးအတွက် ငါမှတစ်ပါး
စွမ်းဆောင်နိုင်သူ မရှိတော့ပြီ။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းလဲ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာ
အောင် မင်းသားတို့ကိုလဲ အဖသတ်ကံ မကောင်းမှုကြီးမှ လွတ်မြောက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တောမိပရိသိင်္ခ၏ သိက္ခာသုံးပါးကို ကြည်ညိုညွတ်နူးရင်းစွဲရှိကြပြီးသော မင်းသားညီနောင်တို့က ထိုစကားကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ တောမိပရိသိင်္ခသည် အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းအားလုံးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မည်ဟုလည်း နားလည်ကြကာ မိမိတို့အားလုံး ဆရာအရှင်၏စကားကို လိုက်နာမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံကတိပြုလိုက်ကြသည်။

တောမိပရိသိင်္ခလည်း ဥယျာဉ်တော်သို့ဝင်ကာ ကျောက်ဖျာထက်၌ မျောက်ရေကို ခင်းဖြန့်လျက် စံလေသည်။ ဥယျာဉ်စောင့်က မင်းကြီးထံ ချက်ချင်းပင် ကြားလျှောက်သည်။

တောမိပရိသိင်္ခ ပြန်ရောက်လာပြီး ဥယျာဉ်မှာ စံနေသည် ကြားသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်သွား၏။ တောမိပရိသိင်္ခ ဤသို့ပြန်ကြွကာ ဥယျာဉ်အတွင်း သီတင်းသုံးပါရန် မိမိ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ခဲ့စဉ်က ဆရာအရှင်သည် လက်မခံဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ယခု ပြန်ကြွလာခြင်းကား မိမိအား ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးမှ ကယ်တင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ညှိငယ်ချောက်ချားနေသော မင်းကြီးသည် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် အမတ်ငါးဦးတို့အား ခေါ်ယူလိုက်၏။

“ငါ့ရဲ့ဆရာအရှင် တောမိပရိသိင်္ခ အခု ဥယျာဉ်တော်မှာ ရောက်ရှိနေပြီ၊ ငါ့ကို ကယ်တင်ဖို့လာတာ မုချဖြစ်ရမယ်၊ ငါ အခုပဲ ဆရာအရှင်ထံကို အဖူးအမြော်ဝင်မယ်၊ သင်တို့အားလုံး လိုက်ပါကြရမယ်”

ဘုရင်အမိန့်ကို လွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမရှိကြ။ ထို့အပြင် တောမိပရိသိင်္ခထံ ဘုရင် အဖူးအမြော်ဝင်ရာတွင် မိမိတို့ လိုက်ပါခြင်းမရှိပါက မိမိတို့

ကျေးလွန်ထားသော အမြစ်ကြီးက ပို၍ပို၍ လေးလံသွားလိမ့်မည်ဟု အမတ်ကြီးငါးဦးစလုံး သဘောပေါက်ကြသည်။

“ကောင်းပါပြီ အရှင်း ကျွန်တော်များကြီးတို့ လိုက်ပါကြပါမယ်”

x x x

သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနေရာကိုယူကာ မင်းကြီး ရှိခိုးဦးချ၏။ အမတ်ငါးဦးတို့လည်း နောက်ပါးမှ အလိုက်သင့်ခစားကြသည်။ တောမိပရိသိင်္ခကား ကျောက်ဖျာထက် မျောက်ရေပေါ်တွင် ထိုင်လျက် တည်ငြိမ်စွာရှိနေ၏။

“အရှင်ဘုရား... ဥတုသပ္ပာယ် ဖျာတပါရဲ့လား ဘုရား”

မင်းကြီးက မေးလျှောက်၏။ တောမိပရိသိင်္ခက စကားပြန်မဆိုဘဲ မျောက်ရေကိုသာ လက်ဝဲဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်နေ၏။

“အရှင်ဘုရား... ကာလကြာမြင့်စွာ ဘယ်အရပ်ဒေသမှာ သီတင်းသုံးခဲ့ပါသလဲ ဘုရား”

အဖြေမရှိ။ တောမိပရိသိင်္ခသည် မျောက်ရေကိုသာ သုံးသပ်လျက်။

“အရှင်ဘုရား... အခုလို ပြန်ကြွတာကို တပည့်တော် ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် ဘုရား”

တုံ့ပြန်စကားမရှိ။ မျောက်ရေကိုသာ သုံးသပ်လျက်။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ဆက်လက်မေးလျှောက်တော့၏။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို စကားမပြောမဆို၊ မျောက်ရေကိုသာ သုံးသပ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲဘုရား။ ဒီမျောက်ဟာ အရှင်

ဘုရားအတွက် ဘယ်လောက်များ အရေးပါအရာရောက် ကျေးဇူးကြီးနေလို့ပါလဲ ဘုရား”

ဤမေးခွန်းကို အလိုရှိသဖြင့် မျောက်ရေကိုသာ သုံးသပ်လျက် မဆိုမပြောနေခဲ့သော တောမိပရိသိုလ်သည် အခြေစကား ပြန်ကြားလိုက်လေသည်။

“မင်းကြီး... ဝီမျောက်ရေဟာ ငါ့အတွက် အမှန်တကယ်ပဲ ကျေးဇူးကြီးတယ်။ ငါဟာ ဝီမျောက်ရဲ့ ကျောက်ကုန်းထက်မှာ စီးနင်းသွားခဲ့တယ်။ ဝီမျောက်ဟာ ငါ့အတွက် သောက်ရေတိုးကို ထမ်းခဲ့တယ်။ ငါ နေရာအရပ်ကို တံမြက်စည်းလည်းပေးခဲ့တယ်။ ငါ့ကို အာဘိသမာဓာဓိက သီလဖြစ်တဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်နဲ့ ပြုစုခဲ့တယ်။ ငါဟာ မိမိရဲ့ အားနည်းသောစိတ်ရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဝီမျောက်သားကို စား၊ အရေကို ခြောက်စေပြီး ခင်းပြီးထိုင်တယ်။ အိပ်လဲအိပ်တယ်။ ဝီမျောက်ဟာ ဝီလိုနည်းတွေနဲ့ ငါ့ကို မှားစွာ ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတယ်။ ဝါကြောင့် အမှန်တကယ်လဲ ကျေးဇူးကြီးပေတယ် မင်းကြီး”

တောမိပရိသိုလ်၏ ဤစကားတွင် မျောက်ရေတည်းဟူသော ပစ္စည်းအပေါ်တွင် မျောက်တည်းဟူသော ပညတ်ကိုတင်ကာ ပရိယာယ်ရည်ညွှန်းပြောလိုက်သော အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်နေ၏။ မျောက်ရေပေါ်ထိုင်သည်ကို အစွဲပြုကာ ကျောက်ကုန်းကို စီးနင်းသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြင့် မျောက်ရေကို ပခုံးပေါ်တင်၍ သောက်ရေတိုးထမ်းသည်ကို အစွဲပြုကာ သောက်ရေတိုးထမ်းပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ မျောက်ရေဖြင့် တံမြက်စည်းလည်းခဲ့သည်ကို အစွဲပြုကာ မျောက်ကိုယ်တိုင် တံမြက်စည်းလည်းပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ လျောင်းစက်ရာတွင် မျောက်ရေပေါ်

၌ ကျောဖြင့်ထိကပ်ခဲ့ခြင်း၊ ခြေဖြင့် ထိကပ်ခဲ့ခြင်းကို အစွဲပြုကာ မျောက်ကိုယ်တိုင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အာမူတ်သောအခါ လူတို့လှူအပ်သော မျောက်သားကိုစားခဲ့ခြင်းကို အစွဲပြု၍ အားနည်းသောစိတ်ရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် အသားစားသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ် တောမိပရိသိုလ်သည် မျောက်ကျောကုန်းထက်၌ တကယ် စီးနင်းခဲ့သည်မဟုတ်။ မျောက်က သောက်ရေတိုးထမ်းပေးခဲ့သည်လည်း မဟုတ်။ မျောက်က တံမြက်စည်းလည်းပေးခဲ့သည်လည်း မဟုတ်။ မျောက်က ကိုယ်လက်နဲ့ပဲ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုခဲ့သည်လည်း မဟုတ်။ မျောက်ရေအပေါ်ထိုင်ခြင်းကို အစွဲပြုကာ မျောက်ပညတ်တင်၍ ပရိယာယ်ဖြင့် ဖွမ်းမကာ ပြောလိုက်သောစကားပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဩဇာတမင်း နောက်ပိုင်းပုပါလာသော အမတ်ကြီး ငါးဦးတို့ကမူ တောမိပရိသိုလ်၏စကားကို အမှန်အတည် ကောက်ယူလိုက်ကြ၏။ အမှန်အတည်ကောက်ယူပြီးနောက် မိမိတို့လိုချင်သည့်ဘက်မှ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကာ သည်တစ်ခါတော့ တောမိပရိသိုလ်ကို ပြတ်သားစွာ အနိုင်ရပြီဟု အောက်မေ့ကြသည်။ သူတို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသည့်အတိုင်းပင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပြက်ရယ်ပြု လှောင်ပြောင်ကြတော့သည်။

“ပရိသတ်တို့... ကြည်ကြမ်းပါဦး။ တောမိပရိသိုလ်တို့... ရဟန်းတို့... မျောက်ကိုသတ်၊ မျောက်သားစား၊ မျောက်ရေယူပြီး လှည့်လည်နေလိုက်တာများ... အံ့မယ်လေးဟဲ့၊ ဒါ သူတော်ကောင်းတဲ့လား၊ ပရိသိုလ်တို့လား။ ရဟန်းတို့လား...”

ဤစကားထွက်လာမည်ကို တပ်အပ်သိသောကြောင့် တောမိပရိသိုလ်

ကလည်း ပရိယာယ်ဆင်၍ စကားစမော်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေရာ စစ်ပွဲ အစပျိုးလေပြီ။

ပထမစစ်ပွဲ

ဇောစိပရီဇိုင်သည် ဦးစွာ အဟောတုကဝါဒီအမတ်ကို ခေါ်လိုက်၏။ ထိုအမတ်ကား သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် အကြောင်းတရားဟူ၍ မရှိ။ သံသရာဖြင့် စင်ကြယ်စေ၏ဟူသော အကြောင်းတရားမဲ့ဝါဒကို လက်ကိုင်ပြုသူဖြစ်လေသည်။

“အမတ်... ဘာကြောင့် သင် ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုရသလဲ”
အဟောတုကဝါဒီအမတ်က အားပေးတရဖြေ၏။

“ပရီဇိုင်... အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတဲ့အမှု သင် ပြုတယ်။ ပါဏာတိပါတကံကို သင် ပြုတယ်။ ဒါကြောင့် ပြက်ရယ်ပြုတယ်လေ”
ဇောစိပရီဇိုင်က အမတ်၏အဖြေကို တုံ့ပြန်သည်။

“ဒါယကာအမတ်... လူတစ်ယောက်ဟာ သင့်ကို ယုံကြည်လို့ သို့မဟုတ် အကြောင်းတရားမဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ သင့်ဝါဒကို ယုံကြည်လို့ ယခုလို အဆွေခင်ပွန်းအပေါ် ပြစ်မှားခြင်းအမှု ပါဏာတိပါတကံ ကျူးလွန်ခြင်းအမှုကို ပြုတယ် ဆိုကြပါစို့။ သင့်အလိုအတိုင်းဆိုရင် ဒါဟာ မကောင်းမှုဟုတ်ပါလား။”

လုံးဝမမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် အဟောတုကဝါဒီအမတ်သည် အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် နှုတ်ဆွဲသွားလေသည်။ ဇောစိပရီဇိုင်၏စစ်ပွဲမှာ ပထမစစ်မျက်နှာ ထိုးနှက်ချက် ဖြစ်ပေါ်လေပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အနိုင်ဖြင့် စစ်မျက်နှာဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ထပ်ဆင့် ထိုးနှက်ချက်များကို တောစိပရီဇိုင် ဆင်နွှဲလိုက်လေသည်။

“ဒါယကာအမတ်... သင့်ဝါဒကို သင်က ကြေညာခဲ့တယ်။ လောကမှာ ခြောက်ပါးကုန်သောအမျိုးတို့အနက် တစ်မျိုးမျိုးကို ရောက်ခဲ့တဲ့အတွက်ဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့် ဖြစ်စေ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ရောက်တယ်။ မကောင်းမှုပြုတယ်။ ကောင်းမှုပြုတယ်။ ဒီလိုပြုရာမှာလဲ အလိုမရှိတဲ့အတွက် ပြုခြင်းဖြစ်တယ်။ သင့်စကား သင့်ဝါဒအတိုင်းသာ ဆိုရင် ဘယ်သတ္တဝါဟာ မကောင်းမှုနဲ့ လိမ်းကျံမှာလဲ”

ထိုအတိုင်း မိမိဟောပြောပို့ချခဲ့ကြောင်း အဟောတုကဝါဒီအမတ် ကြိုတ်၍ ဝန်ခံရတော့သည်။ တောစိပရီဇိုင်က စကားဆက်၏။

“ဒါယကာအမတ်... သင့်ရဲ့ ထိုဝါဒဟာ အနက်အားဖြင့် သဒ္ဒါအားဖြင့် ကောင်းမြတ်တယ်။ မှန်တယ်ဆိုပါစို့။ အကြောင်းတရားနောက်ခံ တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ သတ္တဝါတို့ဟာ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကို ခံရတယ် ဆိုရင်၊ ဒီစကားမှန်ခဲ့ရင် ငါဟာ မျောက်ကို သတ်အပ်တယ် မဟုတ်ပါလား။”

“အမတ်... မျောက်ကို သတ်အပ်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သင့်ရဲ့ဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီတယ်မဟုတ်လား။ တစ်နည်း ငါပြုတဲ့အမှုဟာ သင့်ဝါဒနဲ့ သဘောချင်းအတူတူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သင် ငါ့ကို မကဲ့ရဲ့အပ်ဘူး။ ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ရင် သင့်ဝါဒကို သင် ပြန်ကဲ့ရဲ့တာဖြစ်တယ်”

အဟောတုကဝါဒီအမတ် ခေါင်းငိုက်လက်ကနိုး ဖြစ်သွား၏။ ပထမ စစ်မျက်နှာကို ကောင်းစွာ အောင်မြင်လေပြီ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဒုတိယစစ်ပွဲ

ဒုတိယစစ်ပွဲကို ဆက်ဖွင့်လိုက်၏။ ကုဿရကတဝါဒီ အမတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဤအမတ်ကား လောကကို၊ သတ္တဝါတို့ကို ဗြဟ္မာ၊ ဝိဿနိုး စသော တန်ခိုးရှင်များက ဖန်ဆင်းသည်ဆိုသည့် ဝါဒကို လက်ကိုင်ပြုသဖြင့်ဖြစ်သည်။

“ဝါယကာအမတ်... သင်ဟာ ဗြဟ္မာ၊ ဝိဿနိုး ဖန်ဆင်းတယ် ဆိုတဲ့ အယူဝါဒကို အနှစ်သာရအားဖြင့် ယုံကြည်သူဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဘာ ကြောင့် ငါ့ကို ပြန်ရယ်ပြုရသလဲ”

အဟေတုကတဝါဒီအမတ် သူ့ရှေ့တွင် မရွှေမလှ ရှုံးနိမ့်သွားသည် ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒုတိယအမတ်သည် တုန်လှုပ်နေ၏။

“ဝါယကာအမတ်... သင့်အယူဝါဒမှာ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ တို့ရဲ့ အသက်မွေးခြင်း၊ တန်ခိုးပြည့်စုံခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း၊ ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်း၊ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခြင်းမှန်သမျှကို ဗြဟ္မာ၊ ဝိဿနိုး အစိုးရသူ က ဖန်ဆင်းစီရင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘာဆိုရင် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ဟာ ဖန်ဆင်းစီရင်ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်းသာ ပြုရတဲ့အတွက် သတ္တဝါမှာ မကောင်းမှု နဲ့ လိမ်းကျစရာမရှိဘူး။ ဖန်ဆင်းရှင်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာ၊ ဝိဿနိုးမှာသာ မကောင်းမှုနဲ့ လိမ်းကျလွှဲကပ်တယ် မဟုတ်လား”

ကုဿရကတဝါဒီအမတ်ထံမှ မသက်မသာအသံကြီး ထွက်လာ သည်။ တေဓိပရိပိုင်က ဆက်ဆို၏။

“ဝါယကာအမတ်... သင့်ရဲ့ ကုဿရကတဝါဒဟာ အနက် အားဖြင့်၊ သဒ္ဒါအားဖြင့် ကောင်းပြတ်မှန်ကန်တယ်ဆိုရင်၊ ဖန်ဆင်းစီရင် ခြင်းသာရှိတယ်ဆိုရင် ငါဟာ မျောက်ကို သတ်အပ်တယ်မဟုတ်ပါလား။

မျောက်ကို ငါ သတ်အပ်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သင့်အယူဝါဒနဲ့ သဘော ခြင်းတူတယ်။ သင့်အယူဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ ဒါကြောင့် သင် ငါ့ကို မကဲ့ရဲ့အပ်ဘူး။ ငါ့ကိုကဲ့ရဲ့ရင် သင့်အယူဝါဒကို သင် ပြန်ကဲ့ရဲ့တာပဲ ဖြစ် တယ်”

သရက်ပင်၊ သရက်သားဖြင့်ပြုလုပ်သော တင်ပုတ်ဖြင့် သရက်သီး ကို ထုရိုက်ကြွေကျစေသည့်နည်း ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒဖြင့်သာလျှင် ဖန်ဆင်းရှင် ဝါဒကို ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကုဿရကတဝါဒီအမတ်လည်း ခေါင်းငိုက် လက်ကျိုး။

ဒုတိယစစ်ပွဲမှာတွင်လည်း အပြတ်အသတ် အောင်ပွဲရပြန် လေပြီ။

တတိယစစ်ပွဲ

တတိယအမတ်အလှည့်၊ မည်သူမဆို ရှေ့ကပြခဲ့သောကံကြောင့် သာ ချမ်းသာဆင်းရဲရောက်ရ၏ဟု အယူရှိသော ပုဂ္ဂေကတဝါဒီအမတ် ကား မိမိအလှည့်ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းပင်မဖော်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ရှေ့နှစ်ဦး မရွှေမလှကျဆုံးခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား။

တေဓိပရိပိုင်ကား တတိယစစ်ပွဲကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဝါယကာအမတ်... သင်က ပုဂ္ဂေကတဝါဒကို အမှန်အဖြစ် ယုံကြည်လက်ခံသူဖြစ်တယ်။ ဘာဆိုရင် ဘာကြောင့် ငါ့ကို ပြန်ရယ်ပြုရသလဲ။

“ရှေးဘဝမှာ ပြုအပ်သောကံကြောင့်သာလျှင် သတ္တဝါတို့ဟာ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရောက်ကြရတယ်ဆိုရင် အဲဒီသတ္တဝါဟာ ရှေး၌ဖြစ်တဲ့ မကောင်းမှုကိုပြုခဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဆင်းရဲရောက်ခဲ့ဆိုရင် ယခုအခါမှာ သူ

ဟာ ရှေးကမကောင်းမူပြုခဲ့ခြင်းဆိုတဲ့ ကြွေးမြီးဟောင်းကနေ လွတ်ပြီလို့ သဘောရောက်တယ်။ ထို့အတူပဲ ငါဟာလဲ မကောင်းမူ ကြွေးမြီးဟောင်း မှလွတ်ပြီလို့ ဆိုရမယ်။ ဒါဆိုရင် လောကမှာ မကောင်းမူနဲ့ လိမ်းကျသူ ဆိုလို့ ဘယ်မှာရှိတော့မလဲ”

“ဒါယကာအမတ်... သင့်ရဲ့ ပုဇွန်ကတဝါဒဟာ အနက်အား ဖြင့်၊ သဒ္ဒါအားဖြင့် ကောင်းမြတ်မှန်ကန်တယ်ဆိုရင်၊ ရှေးကမြူခဲ့သော ကံကြောင်းသာ ချမ်းသာဆင်းရဲရောက်ရတယ်ဆိုတာ မှန်ကန်ရင် ငါဟာ မျောက်ကို သတ်အပ်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သင့်အယူဝါဒနဲ့ သဘောချင်း တူတယ်။ သင့်ဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ ဒါကြောင့် သင် ငါ့ကို မကဲ့ရဲ့အပ် ဘူး။ ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ရင် သင့်ဝါဒကို သင်ပြန်ကဲ့ရဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်”

ပုဇွန်ကတဝါဒအမတ်၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။

တတိယစစ်မျက်နှာသည်လည်း အကြွင်းမဲ့အောင်ပွဲဖြင့် အဆုံး သတ်သွား၏။

စတုတ္ထစစ်ပွဲ

စတုတ္ထစစ်မျက်နှာ။ ဥစ္ဆေဒဝါဒီအမတ်အလှည့်။ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ မှ တမလွန်သို့သွားသော သူသည်မရှိ။ ဤဘဝ၌သာ သတ္တဝါတို့သည် ပြတ်၏။ ထို့ကြောင့် လှူခြင်း စသည်တို့ကို အကျိုးမရှိ စသည်ဖြင့် ယုံကြည်သော၊ ဟောပြောသော စတုတ္ထအမတ်ထံသို့ ဇောဗိပရိဗိဇိ လှည့် လိုက်၏။

“ဒါယကာအမတ်... ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌သာလျှင် သတ္တဝါတို့ ပြတ် ၏။ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသူဟူ၍ မရှိလို့ဆိုပြီး သင် ဘာကြောင့် ငါ့ကို

ပြန်ရယ်ပြုရသလဲ”

အဖွင့်စကားဖြင့်ပင် အမတ်သည် ကျုံ့ဝင်သွားလေသည်။

“အမတ်... သင့်ဝါဒက ဒီလိုလာတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာဟာ မဟာ ဘုတ် လေးပါးတို့ကိုသာစွဲပြီး ဖြစ်တယ်။ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သေလွန် သောအခါမှာလဲ ဒီမဟာဘုတ်လေးပါးဆီကိုသာလျှင် ရုပ်ခန္ဓာ ဆည်းကပ် သက်ဝင်တယ်။ သတ္တဝါဟာ ဒီပစ္စုပ္ပန်လောကမှာသာလျှင် အသက်ရှင် တယ်။ တမလွန်မှာ မရှိတော့ဘူး။ လောကမှာ ပညာရှိဖြစ်စေ၊ ပညာမဲ့ ဖြစ်စေ ဒီဘဝမှာပဲ ပြတ်သွားတယ်။ ဘဝတစ်ပါးသို့ပြောင်းမသွား။ ဒီလိုပင် ဆိုတယ်။ သင်ဆိုတဲ့အတိုင်းသာ သတ္တဝါတို့ ဒီဘဝမှာပြတ်ရင် မကောင်းမူ နဲ့ လိမ်းကျသူဆိုလို့ ဘယ်မှာရှိပါတော့မလဲ”

“အမတ်... သင့်ရဲ့ ဥစ္ဆေဒဝါဒဟာ အနက်အားဖြင့်၊ သဒ္ဒါ အားဖြင့် ကောင်းမြတ်မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် သတ္တဝါသည် သေလွန်ပြီးနောက် ပြတ်တယ်ဆိုရင် ငါဟာ မျောက်ကို သတ်အပ်တယ်မဟုတ်ပါလား။ မျောက်ကို ငါ သတ်အပ်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သင့်အယူဝါဒနဲ့ သဘော ချင်းတူတယ်။ ကိုက်ညီတယ်။ ဒါကြောင့် သင် ငါ့ကို မကဲ့ရဲ့အပ်ဘူး။ ငါ့ ကိုကဲ့ရဲ့ရင် သင့်ဝါဒကို သင် ပြန်ကဲ့ရဲ့တာပဲဖြစ်တယ်”

စတုတ္ထစစ်မျက်နှာသည် လှပသော အောင်ပွဲဖြင့် ပြီးဆုံးသွား ပြန်၏။

ပဉ္စမစစ်ပွဲ

ပဉ္စမအမတ်ကား ခတ္တဗိဝေါဒကို ယုံကြည်ဟောပြောသူ ဖြစ် လေသည်။ သူ့ဝါဒကား မိဘတို့ကို သတ်၍ မိမိဆန္ဒ ပြည့်မြောက်အောင်

ပြုလုပ်သင့်သည်။ မိမိရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ခြင်းအတွက် မိဘကို သတ်ခြင်းသည် အပြစ်မရှိဟူသော ဝါဒ။

“ငါယကာအမတ်... လောကမှာ ပညာမရှိပါဘဲနှင့် ပညာရှိလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေမှုများဟာ မိဘဟူသောမျိုးစေ့ကို ဖျက်ဆီးအပ်တယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။ ဒီလိုအယူရှိကြသူများဟာ မိမိဘလို ပြည့်စုံအတွက် အမိကို၊ အဘကို သတ်သင့်ရင် သတ်ရမယ်။ ဒီလိုသတ်ခြင်းဟာ မှန်တယ်။ အစ်ကို၊ ညီကို၊ သားမယားကို သတ်သင့် သတ်အပ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ခတ္တဝီလောကမှာ အသင်၊ အသင်လဲ ဒီလိုလူမျိုးဖြစ်တယ်”

ဤသို့ ခပ်ပြင်းပြင်း စတင်ထိုးနှက်ပြီးနောက်...။

“အမတ်... အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသူဟာ ယုတ်မာတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အာစရိယဆရာ အဆက်ဆက်တို့ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသမှာ ခိုနားအိပ်စက်ဖူးတယ်ဆိုရုံမျှနဲ့ အဲဒီသစ်ပင်ရဲ့ သစ်ခက် သစ်ရွက်ကို မချိုးဖဲ့ မဖျက်ဆီးရဘူး”

“အမတ်... သင်ကတော့ သစ်ပင်ကို အမြစ်ခွဲတကွ နုတ်မယ့်သူဖြစ်တယ်။ (ဝါ) အဲဒီလိုနုတ်ခြင်းဟာ မှန်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သင် ဆိုတိုင်း မှန်တယ်ဆိုရင် အသားစားလို့တဲ့အတွက် မျောက်ကို ငါသတ်အပ်တယ် မဟုတ်လား။

“အမတ်... အလိုရှိရင် မိဘကိုပင် သတ်အပ်တယ်ဆိုတဲ့ သင့်ဝါဒဟာ အနက်အားဖြင့်၊ သဒ္ဒါအားဖြင့် ကောင်းမြတ်မှန်ကန်တယ်ဆိုရင်၊ သင့်စကားမှန်ခဲ့ရင် ငါဟာ မျောက်ကို သတ်အပ်တယ်မဟုတ်လား။ ငါ အပြုအမူဟာ သင့်ဝါဒနဲ့ သဘောချင်းတူတယ်။ ကိုက်ညီတယ်။ ဒါကြောင့် သင် ငါ့ကို ပြက်ရယ်မပြုအပ်ဘူး။ ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုရင် သင့်ဝါဒကို သင်

ပြန်ပြီး ပြက်ရယ်ပြုတာပဲဖြစ်တယ်”

ခတ္တဝီလောကအမတ်သည် နေရာမှာပင် မြေကြီးအတွင်း နစ်မြုပ်သွားပြီဟု မိမိကိုယ် မိမိ ထင်လိုက်၏။ မရွံ့မလှ ချွေးနီမိုးရချေပြီး။

အမတ်ငါးယောက်တို့၏ အယူဝါဒငါးမျိုးတို့ကို စစ်မျက်နှာတစ်ခုစီဖွင့်၍ ဤသို့ အပြတ်အသတ်ချေမှုန်းကာ အောင်ပွဲဆင်လိုက်ပြီးနောက် တောခိုပရိသတ်သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“မင်းကြီး... သင်ဟာ တိုင်းနိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ ခိုးသားကြီးငါးယောက်တို့ကို စုဝေးသိမ်းပိုက်ပြီး နေတယ်။ ဒီလိုလူမိုက်များကို ပေါင်းဖော်မိခဲ့ခြင်းဟာ အလွန်ခိုက်မဲတဲ့အမှုဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်အာမှာလဲ ကြီးစွာ ဒုက္ခရောက်ရမယ်။ တမလွန်မှာလဲ ကြီးစွာ ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့သဘောကို သင် မြင်ပြီလား။

“အဟေတုကဝါဒ၊ ဣဿရကတဝါဒ၊ ပုဇ္ဇေကတဝါဒ၊ ဥဇ္ဈောဝါဒ၊ ခတ္တဝီလောက၊ ဒီလို ဝါဒတွေကိုယူတဲ့ သူတော်မဟုတ်၊ သူယုတ်တို့ဟာ ပညာမရှိပါဘဲလျက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပညာရှိလို့ ထင်မှတ်ကြွေးကြော်ပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင်လဲ မကောင်းမှုပြုတယ်။ သူတစ်ပါးကိုလဲ ပြုစေတယ်။ ဒီလို သူယုတ်မာမျိုးနဲ့ ပေါင်းဖော်သူဟာလဲ ဆင်းရဲပေါင်းစုံကြုံရပြီး ပြင်းထန်ပူပန်သော မကောင်းကျိုးကို ခံစားရတယ်”

လွဲမှားဖောက်ပြန်သော အယူဝါဒများကို ဖျက်ဆီးသုတ်သင်၊ အောင်ပွဲဆင်ပြီးသည့်နောက် ရန်သူအပေါင်း ထောင်းထောင်းညက်ကျေသော ဓမ္မစစ်မျက်နှာ စစ်မြေပြင်၌ ဓမ္မငါးအောင်လံသည် တလွလူလွင့်လေပြီဖြစ်၏။

အမတ်ငါးဦးကား နေရာမှာပင် ရှင်လျက် အသက်ကုန်သွား

သည့်နှယ် ချုံးချုံးညှိုးကျ မလှုပ်မရှားဖြစ်သွားကြသည်။ တောမိပရိခိုင် အသုံးပြုကိုင်စွဲ ထိုးနှက်လိုက်သော လက်နက်သည် အခြားတစ်ပါးမှ လာ သည်မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့၏ အယူဝါဒမှပင် ဖြစ်ပေါ်လာသော လက်နက်များ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ချောက်ချားစွာ သဘောပေါက်သွားကြသည်။ အမတ် ငါးဦးတို့ တည်မိရာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ကြတော့ချေ။

တောမိပရိခိုင်သည် မျောက်ရေကိုပြု၍ မျောက်ပညတ်တင်ကာ ဥပမာအစွမ်းဖြင့် ဝါဒဆိုးတို့ကို ချေမှုန်းအောင်ပွဲခံပြီးနောက် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရမည်အလုပ်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။

အောင်ပွဲရ စစ်မြေပြင်ဝယ် စစ်၏အကြွင်းအကျန် အနိဋ္ဌာရုံများ ဖြင့် ချန်မထားစကောင်းပေ။ ထိုအရပ်ဝယ် လက်ယာမြေတို့ ပြန်လည် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးကြရပေလိမ့်မည်။ ထိုအရပ်ဝယ် ငြိမ်းချမ်းရေးတေးသံနှင့် အမှန်တရား၏ရနံ့သို့ လွင့်ယုံမွှေးမြစေရပေလိမ့်မည်။ ဓမ္မဟူသည်ကား အမှောင်ကိုလည်းခွင်း၍ အလင်းကိုလည်း တောက်ပစေရမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် တောမိပရိခိုင်သည် တင့်တယ်စွာသော ဣရိယာပုထ် ကို ဖြစ်စေ၍ ဓမ္မဒေသနာကို အစပျိုးလိုက်လေသည်။

“မင်းမြတ်... တရားဒေသနာ နာကြားလေဦး။ အခါတစ်ပါး မှာ ကျားရဲတစ်ကောင်ဟာ ဆိတ်အသွင် ဟန်ဆောင်ပြီး ဆိတ်များအပေါင်း တို့ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်။ ဆိတ်မို့နဲ့ ဆိတ်မတို့ကို သတ်ပြီး ဆိတ်အပေါင်းတို့ကို ထိတ်လန့်စေပြီးကာမှ သွားလိုရာအရပ်သို့ သွားတယ်”

“မင်းမြတ်... ဆိတ်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆိတ်အပေါင်းတို့ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်တဲ့ ကျားရဲကဲ့သို့ အချို့သော သမဏ၊ ဩဟူဏ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟာ ရဟန်းယောင်ဆောင်ပြီး လူတို့ကို အာဟာရမစား ဘဲ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးစွာ နေလေဟန်၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ဟန်၊ မြူ အညစ်အကြေးနဲ့ အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိဟန်၊ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး အနေ အစားလို အစွဲအမြီပြုလုပ်ပြီး တရားဘားထုတ်ဟန် လုပ်ကြတယ်။

“ခုနစ်ရက် တစ်ကြိမ်မှ တင်လဲစားခြင်းဆိုတဲ့ အလှည့်နဲ့ စားဟန် ပြုကြတယ်။ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိပါလျက် ငါတို့ဟာ ရဟန္တာလို့ ပြော ကြတယ်။ အဲဒီလို ရဟန်းယောင်ဆောင်သူများရှိသလို မိမိ ပညာရှိလို့

ထင်မှတ်ကြတဲ့လူတွေဟာ သူယုတ်မာနှင့်နှင်သာ ဖြစ်လေတယ်”

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမတ်များ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ တောမိ-
ပရိဗိုလ် ဆက်လက်ဟောကြား၏။

“မင်းမြတ်... အဲဒီလို သဘောရှိတဲ့ သူယုတ်မာဟာ မကောင်း
မှုကို ကိုယ်တိုင်လဲ ပြုတယ်။ တစ်ပါးသူကိုလဲ ပြုစေတယ်။ မင်းမြတ်...
သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နဲ့ ပေါင်းဖက်ပြီး ဆင်းရဲခြင်းအစုစု အပေါင်း-
ပေါင်းကို ခံရတယ်။ စပ်ခါးပြင်းထန် ပူပန်သော မကောင်းကျိုးကို ခံရ
တယ်”

ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးဖြစ်သွား
လေတော့သည်။

“မင်းမြတ်... နာဦး။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့သည် ဉာဏ
သမ္ပယုတ်ဖြစ်တဲ့ ဝိရိယအကျိုးသည် မရှိလို့ ပြောဆိုတယ်။ အကြင်သတ္တဝါ
သည် သူတစ်ပါးအား ကျေးဇူးပြုခြင်းဖြစ်စေ၊ မိမိအား ကျေးဇူးပြုခြင်း
ဖြစ်စေ အဲဒါတွေဟာ အချည်းနှီးပဲလို့ ပြောဆိုတယ်။ ဒီလို သူယုတ်မျိုး
ကိုယ်တိုင်လဲ မကောင်းမှုပြုတယ်။ တစ်ပါးသူကိုလဲ ပြုစေတယ်။ ဒီလို
သူယုတ်မျိုးနဲ့ ပေါင်းဖော်သူဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံရပြီး သာယာမြင်းကင်းတဲ့
ဘဝမျိုး ရောက်တယ်။

“မင်းမြတ်... ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်တဲ့ ကာယစေတသိက် ဝိရိယ
အကျိုးဟာ အကယ်၍ မရှိဘူးဆိုစို့၊ ကောင်းမှုက မကောင်းမှုကတို့ရဲ့
အကျိုးဟာ မရှိဘူးဆိုစို့။

“မင်းမြတ်... မိုးဟာ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး မရွာဘူးဆိုစို့။
ဆီးနှင်းလဲမကျဘူးဆိုစို့။ ဒါဆိုရင် လောကကြီးပျက်မယ်။ သတ္တဝါတို့

ပျက်စီးမယ်။ စင်စစ် မိုးဟာ ရွာတယ်၊ ဆီးနှင်းကျမယ်၊ ထို့ကြောင့် ကောက်
ပဲသီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြပြီး တိုင်းနိုင်ငံသားတို့ကို ရှည်ကြာလေးမြင့် စောင့်-
ရှောက်ခဲ့တယ်။

“မင်းမြတ်... ရှေ့ဆောင်နွားမင်း ဥသဘာဟာ ကောက်ကွေ့စွာ
သွားခဲ့ရင် နောက်လိုက်နွားတို့ကလဲ ကောက်ကွေ့စွာ သွားကြလိမ့်မယ်။
မင်းမြတ်... ထို့အတူပဲ လူတို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဆိုတဲ့ရာဇာဟာ
မတရားသောအကျင့်ကို ကျင့်မယ်ဆိုရင် တိုင်းသားပြည်သူတို့ ဘယ်မှာ
ဆိုဖွယ်ရာရှိမလဲ။ ထိုအခါမှာ တိုင်းနိုင်ငံအလုံး ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နေရလိမ့်
မယ်။

“မင်းမြတ်... ရှေ့ဆောင်နွားမင်း ဥသဘာက ဖြောင့်တန်းစွာ
သွားခဲ့ရင် နောက်လိုက် နွားတို့ကလဲ ဖြောင့်တန်းစွာ သွားကြလိမ့်မယ်။
မင်းမြတ်... ထို့အတူပဲ ရာဇာမင်းဟာ တရားသောအကျင့်ရှိခဲ့ရင် တိုင်း-
သားပြည်သူတို့လဲ ဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါမလဲ။ ထိုအခါမှာ တိုင်းနိုင်ငံ
အလုံး ချမ်းမြေ့သာယာမယ်”

ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မျက်လုံးအစုံတို့ မျက်ရည် ရစ်ဝဲစုံစွတ်နေလေ
သည်။

“မင်းမြတ်... နာပေဦး။ အကြင်သူဟာ ချိုမြိန်မြတ်သော
အရသာရှိတဲ့အသီးကို ဆောင်တဲ့ သရက်ပင်ကနေပြီး အသီးစိမ်းကို ဆွတ်
တယ်။ ဒီလူဟာ အဲဒီသရက်သီးရဲ့အရသာကို မခံစားရရုံအပြင်၊ သရက်သီး
ရဲ့ ဝိဇ္ဇာမျိုးစေ့လဲ ပျက်စီးရလေတယ်။

“မင်းမြတ်... အကြင်မင်းဟာ ချိုမြိန်သော အရသာရှိတဲ့ အသီး
ကိုဆောင်တဲ့ သရက်ပင်တည်းဟူသော တိုင်းနိုင်ငံကို အဂတိတရားနဲ့

အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုရင် ဒီမင်းဟာ အဲဒီနိုင်ငံရဲ့အရသာကိုလဲ ခံစား၊ တိုင်း
နိုင်ငံလဲ မယှက်မစီး ရှိလေတယ်။

“မင်းမြတ်. . . အကြင်ရာဇာဘုရင်တစ်ပါးဟာ လနပုဒ်သူ လနပုဒ်
သားတို့ကို အကတိလေးပါးနဲ့ အုပ်ချုပ်စီရင်တယ်ဆိုရင် ရေမြေကို အစိုးရ
တဲ့ ဒီမင်းဟာ အလုံးစုံသော အဖြစ်၊ အနွဲ့၊ အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီး၊ ထော-
ပတ်၊ ဆီဦး စတဲ့ ဆေးများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်။

“အလားတူစွာပဲ အဲဒီမင်းဟာ နိဂုံးမှာနေကြတဲ့ သူကြွယ်၊ ကုန်-
သည် စသူများကို ညှင်းဆဲရင် အဲဒီမင်းဟာ ဗိုလ်ပါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်တယ်။ အလားတူစွာပဲ အဲဒီမင်းဟာ ကိုယ်နှုတ်နုလုံးကို စောင့်ရှောက်၊
မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြတဲ့၊ ရသေ့ရဟန်းတို့ကို ညှင်းဆဲတယ်ဆိုရင်
သူဟာ နတ်ပြည်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်”

“မင်းမြတ်. . . တရား၌ မတည်တဲ့ ထိုမင်းဟာ အပြစ်မရှိတဲ့
မိဖုရားကို သတ်တယ်ဆိုရင် သူဟာ ငရဲလားခြင်းအကြောင်းကို ပွားစေ
သကဲ့သို့ သားများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်”

“မင်းမြတ်. . . နာဦး။ လနပုဒ်၊ နိဂုံး ဗိုလ်ပါမူမတ်၊ ရသေ့ရဟန်း
တို့ကို မညှင်းဆဲရာ၊ သားမယားတို့အပေါ်မှာလဲ အလားတူစွာပဲ ညှင်းဆဲ
ခြင်းမပြုရ။ ထိုအခါမှာ အသူရာတို့ကိုစိုးမိုးတဲ့ သိကြားမင်းဟာ ရန်သူ
အပေါင်းကို ထိတ်လန့်စေသကဲ့သို့ တိုင်းနိုင်ငံသားတို့ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့
အဖျက်မထွက်တဲ့ ဟရားစောင့်ရှောက်သော ရှေးမင်းတို့နဲ့ တူဖွဲ့သော
သဘောရှိတဲ့ ထိုမင်းဟာ မိမိရန်သူအပေါင်းကို မင်းရဲ့တန်ခိုး၊ အရှိန်နဲ့
ထိတ်လန့်ချောက်ချားစေနိုင်ပေတယ်”

ဥပ္ပာတ်မင်းသည် ရယ် ကိုယ်အားဖြင့် တောမိပရဇိင်ရှေ့မှောက်

၌ စန့်စန့်တုပ်ကွ ထိုင်နေသည်မှန်သော်လည်း စိတ်အားဖြင့်ကား ဇောမိ-
ပရိဇိင်၏ ခြေမဇိုးထက်သို့ ဗိုင်းဗိုင်းလဲကျ အားပေးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

တောမိပရိဇိင်သည် ထိုသို့လည်း ဥပ္ပာတ်မင်း၏ အလုံးစုံ နူးညံ့
ခြင်းကို ဖြစ်စေပြီးနောက် သားတော်လေးပါးကို ခေါ်ယူကာ သူတို့၏
ခမည်းတော် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပုံကို ဖျက်ဝါးထင်ထင် မြင်
စေ၏။

ထို့နောက် မင်းကြီးကို ကန်တော့ကြစေပြီး . . .

“မင်းကြီးကလဲ ဒီနေ့ကစပြီး မဆင်မခြင်၊ ကုန်းချောတတ်သော
သူတို့ရဲ့ စကားကိုယူယုံပြီး နိုင်ထက်ကလူ မပြုနဲ့။ အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အစောင့်အမှောင်ထဲက ထွက်၊ အလင်းရောက်ကြစေ”

ဥပ္ပာတ်မင်းသည် လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်တင်သည်။

“အရှင်ဘုရား. . . တပည့်တော်ဟာ အရှင်ဘုရားကိုလဲ ဖြစ်မှား
မိခဲ့ပါတယ်။ မိဖုရားကြီးကိုလဲ ဖြစ်မှားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒီအမတ် သူယုတ်ငါးဦး
ကို ယုံကြည်မိပြီး မကောင်းမှုများ ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဓိကတရားခံ
များဖြစ်တဲ့ သူယုတ်ငါးဦးတို့ကို တပည့်တော်က သေခံကံစီရင်ပါမယ်
ဘုရား”

“မင်းကြီး မသင့်တော်ပေဘူး”

တောမိပရိဇိင်က တားမြစ်လေသည်။

“ဒါဆိုရင်လဲ သူယုတ်တွေရဲ့ လက်ခြေများကို ဖြတ်ပစ်ပါမယ်
ဘုရား”

“မင်းကြီး ထိုသို့လဲ မသင့်တော်ပေဘူး”

“အရှင်ဘုရား. . . သူယုတ်မာများအတွက် ထိုက်တန်တဲ့

အပြစ်ဒဏ်ကို စီရင်ချမှတ်ရပါမယ် ဘုရား”

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအမိန့်အာဏာဖြင့် အမတ်ငါးယောက်
တို့ကို ခိုးသားများအား စီရင်သလို စီရင်လိုက်၏။ စီရင်သောအပြစ်ဒဏ်
ကား ဦးစွန်းဖုတ်ငါးနေရာ ချန်လှပ်၍ ခေါင်းတုံးရိတ်ခြင်း၊ လည်တွင်
တောင်းဆွဲခြင်း၊ နွားချောတို့ဖြင့် လောင်းချခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အရှက်
တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်စေပြီးမှ တိုင်းနိုင်ငံမှ အပြီးတိုင် နှင်ထုတ်လိုက်လေ
၏။ တရာဏသီနယ်နိမိတ်သို့ ချဉ်းကပ်လာပါက သေဒဏ်ခံကြရမည်
ဖြစ်လေသည်။

တောဓိပုရိသိကား တရာဏသီ၌ သုံးရက်မျှ သီတင်းသုံးလျက်
မင်းကြီးအား သတိတရားစွဲမြဲရန် ဆုံးမလျက်၊ ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်ကြွခဲ့သည်။
ဟိမဝန္တာတွင် ရှာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေပြီး အသက်ထက်ဆုံး ဗြဟ္မ-
ဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားများလျက် ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားတော်မူသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ထိုအခါက မိစ္ဆာအယူရှိသော အမတ်ငါးဦးတို့သည် ပုရာဏ-
ကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုဓကစွယ်န၊ အဝိတ၊ ကေသကမ္ပလ
အမည်ရှိ မိစ္ဆာဝါဒီများ ဖြစ်လာကြ၏။

ဝိဂ္ဂလအမည်ရှိ ခွေးကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ သူ
တစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒဆိုးကို အကြွင်းမဲ့ နှိမ်နင်းဖျက်ဆီးဘောင် မြင်ခဲ့
ကာ ဓမ္မအလင်း၌ တည်စေခဲ့သော ထိုစဉ်က အောင်ပွဲရ တောဓိပုရိသိ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကား မြတ်စွာဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူခဲ့လေသည်။

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု
ပဏ္ဏာသနိပါတ်
မဟာတေဓိပရိတ္တဝါဒဇာတ်။

"ဟူကြည်ခြင်းကား ငါ၏ နောက်ဆုံးကြည်ခြင်းဖြစ်သည်၊
 "ဤဝေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ငါသည် နောက်ထပ်
 တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်း မရှိတော့ပြီ၊
 "ညီတော် စုန္ဒမထေရ်၊ တပည့်ရဟန်းတို့အား အသင့်ရှိကြ
 ဝေကုန်း၊ ဖွားရာဇာတိ နာလကရွာသို့ ငါ ကြွသွားတော့မည်"

(ဓမ္မသေနာပတိ တရုတ်သာရိပုတ္တရာ)

ဓမ္မသေနာပတိ၏ နောက်ဆုံးခရီး

+ + + -

"ညီတော် စုန္ဒမထေရ်၊ ငါတို့၏ တပည့်ရဟန်း ပရိသတ်
 ငါးရာအား သမိတ်၊ သင်္ကန်းများ အသင့်ပြင်ဆင်ယူဆောင်
 ထားကြပါစေ။ တရားစစ်မှန်ကြီးဖြစ်သော ငါသည် ဖွားရာ
 ဇာတိ နာလကရွာသို့ ကြွတော်မူလိုသည်ဟု သူတို့အား
 အချက်အမှတ်ပေးပါလေ။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ငါ၏ကျောင်း၊
 အိပ်ရာ၊ နေရာများကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းပြီးပြီ။ နေ့သန့်ရာ
 ဌာနကို ငါ တံမြည်လှည်းပြီးပြီ။ နေ့သန့်ရာဌာန တံခါးဝ၌
 ရပ်တည်လျက် ငါ၏နေရာ၊ ထိုမှတစ်ဖန် သံဃာတို့၏နေရာ၊
 ထိုမှတစ်ဖန် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏နေရာ၊ ထိုသည်နောက်
 ကား အလုံးစုံသော ဝေတဝန်ကျောင်းတော်၏ အရာမတို့ကို
 ငါ ကြည့်မည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပဋိလောမ အဆန်ပြန်၍ ရေတွက်ပါက ကာလ
အားဖြင့် လွန်ခဲ့သော တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါကာလ။

သူ့အမည်မှာ 'သရဒလုလင်' ဖြစ်သည်။ အရွယ်အားဖြင့်၊ အမျိုး
 အနွယ်အားဖြင့်၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်အားဖြင့် အတင့်တယ်ဆုံး၊ အစွမ်းကုန်
 အလောက်ပဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သော်-
 လည်း သရဒလုလင်သည် သူ့အရွယ်တူ အခြားယောက်ျားပျိုများလို
 ဟော့ရမ်းသော့သွမ်းသူ မဟုတ်။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဖခင်၏ ဥစ္စာ
 စီးပွားများကို သူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည်။ ပုဏ္ဏားသူဌေး အမိုး-
 အနွယ်၏ အစဉ်အလာကို သူ ဆက်ခံရထားသည်။

ကြွယ်ဝချမ်းသာလှသော အမွေခံ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စီမံခန့်ခွဲ
 အုပ်ချုပ်နေရင်း သရဒလုလင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် တွေး-
 နေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မိဘဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ဆက်ခံပြီး ချမ်းသာနေတဲ့ ငါ့ဘဝ၊ သူငွေကလေး သရဒလုလင်ဆိုပြီး ကျော်ကြားနေတဲ့ ငါ့ဘဝ၊ ပြီးတော့ နေ့စဉ်ရှင်အမျှ စိမ့်ခနဲခွဲနေရတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ ရက်လနှစ်ပေါင်းများစွာ ငါ့ကာ ခိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြားမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ နေ့နေညည အချိန်ရှိသမျှ ငါ့ဘဝကို ခိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ အမျိုး- အနွယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ စည်းစိမ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းမျှသာ ငါ အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရတယ်။ သည်ဘဝ သည်ကိုယ်အဖြစ်မှာတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ သိပြီး သေပြီးနောက် တမလွန်ဘဝကိုတော့ ငါ ဘာမှ မသိနိုင်ပါကလား။

ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့၏ တောက်ပခြင်းများအလယ် တွင် သရဒလုလင်၏ အတွေးစဉ်က ပို၍ တောက်ပကွန်မြူနေသည်။

တမလွန်ဘဝအဖြစ်ကိုတော့ ငါ ဘာမှ မသိနိုင်ပါကလား။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဖြစ်လာသမျှသော သတ္တဝါတိုင်းသာ သေကြရတာချည်းပဲ။ ငါလဲ သေရမှာပဲ။ ဟင်... သေပြီးနောက် တမလွန် လောကဟာ ဘာလဲ... ငါ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ငါ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။

အတွေးစဉ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသည် ဝင်းခနဲ ဖြတ်သွားသည်။

“ရသေ့ရဟန်း တစ်မျိုးမျိုးဖြူပြီး သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရား ကို ငါ့ရှာမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ချက်ချင်းပင် ပြဌာန်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ဦးတည်း ချမှတ်ပြုလုပ်ရန် မသင့်သေး ဟု သရဒလုလင် တွေးမိပြန်သည်။ သူ့မှာ ငယ်စဉ်က ကလေးအရွယ် ကတည်းက မြေမှုန့်ကစားဖော်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်း ‘သီရိဝဗ္ဗန’ သူကြွယ် ချီသေးသည်။ ကောင်းတူဆိုးဖက် သူငယ်ချင်းကို ထားခဲ့ရန် မသင့်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သရဒလုလင်သည် သီရိဝဗ္ဗန သူကြွယ်ထံ အရောက်သွားခဲ့လေ သည်။

“သူငယ်ချင်း သီရိဝဗ္ဗန... ငါတော့ ရသေ့ရဟန်းဖြူပြီး သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးတရားကို ရှာဖွေတော့မယ်။ ငါနဲ့အတူ မင်း ရဟန်းပြုပါ လား သူငယ်ချင်း”

သူ့လိုပင် အမွေခံစည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စိမ့်ခနဲခွဲနေရသော သီရိဝဗ္ဗနမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၏ အာဝဏ်ဝတ္တရားများကြားမှ ရုန်းမထွက် သာသေး။

“သူငယ်ချင်း သရဒ... ငါတော့ မစွမ်းနိုင်သေးဘူး။ မင်းပဲ ရဟန်းပြုပါတော့”

သရဒလုလင်သည် နောက်ထပ်တစ်ခုကို တွေးမိလာပြန်သည်။

“ဟေးလေ... တမလွန်လောကကို သွားကြည့်တွေ့တာ သူငယ်- ချင်း၊ ဆွေမျိုး၊ မိသားစုတွေကို အပါခေါ်ပြီး အတူတကွသွားကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ထွက်ခွာကြရပေတာပဲ။ ကိုယ်ပြုအပ်တဲ့ ကောင်းမှုဟာ စင်စစ်ဧကန် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမှန် ဖြစ်ပေတာပဲ”

သီရိဝဗ္ဗနထံမှ ပြန်လာပြီးနောက်တွင် သရဒလုလင်သည် စံ- အိမ်တော် အဏ္ဏာတိုက်အားလုံးကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ စပါးကျိကျ အဆောက်အအုံများကိုလည်း ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုင်ဆိုင် သမျှသောအားလုံးကို အထီးကျန် ကပ္ပာ၊ ဆင်းရဲသား၊ ခရီးသွား၊ ဖုန်း- တောင်းယာစကားတို့အား အခြွင်းအချွန်မရှိ အကုန်အစင်ယေလျှပ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် မြို့ရပ်ကို ခွန့်ခွာလျက် တောင်ခြေတစ်ခုသို့ သွား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရာကကာ ရသေ့ရဟန်းပြုလိုက်သည်။ သူဌေးကလေး သရားလုလင် မဟုတ်တော့ပြီ။ သစ်ခေါက်ဖန်ရည်ဆိုးသော သက်န်းကို ဝတ်ရုံလျက် ဆံကျစ်၊ မုတ်ဆိတ်ဝန်းဖွဲ့လျက် လောကီအသိဉာဏ်ငါးပါး၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးတို့ကို ဖြစ်စေပြီးသော ခုနစ်သောင်းလေးထောင်သော တပည့်ရသေ့ တို့အား ကသိုဏ်းပရိကံအလုပ် အားထုတ်ပုံကို ဟောကြားညွှန်ပြပေးသော သရားရသေ့ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

+ + +

သရားရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် ငါသည် အနာမသမ္ဘိမြတ်စွာဘုရား ကို ဖူးတွေ့ခဲ့ပေပြီ။ တစ်ယူဝနာပမာဏရှိသော ပန်းနေရာဖြင့် ဗုဒ္ဓပူဇာ သက္ကာရအမှုကို ငါ ပြုခဲ့ပေပြီ။ အနာမသမ္ဘိမြတ်စွာဘုရားအတွက် ပန်း ကိုခင်း၍ ဝပ်စင်းပူဇော်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်၏လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝကနိဿာ မထေရ်မြတ်နှင့် လက်ဝဲရံ အနာမ မထေရ်မြတ်တို့၏ ပန်းအနုမောဒနာ တရားနှင့် သုံးပုံပိဋကတ်တရားတော်မြတ်တို့ကို ကြားနာခဲ့ပေပြီ။ ထို့ပြင် လည်း အနာမသမ္ဘိဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်၏ ဒေသနာတော်ကိုလည်း ကြားနာခဲ့ရပေပြီ။

(အရှင်သာရိပုတ္တရာ)

+ + +

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ခုနစ်သောင်းလေးထောင်သော တပည့်ရသေ့တို့ သစ်သီးကြီးငယ် ရှာထွက်နေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သရားရှင်ရသေ့တစ်ပါးတည်းသာ တောင် ခြေတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အနာမသမ္ဘိမြတ်စွာဘုရား သည် ခြင်္သေ့မင်းနှင့်အတူ တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူလာလေသည်။ သရား ရှင်ရသေ့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဘုရားရှင်သည် ကောင်းကင်မှသက်ကာ မြေ၌ ရပ်တည်တော်မူလေသည်။

ပုဏ္ဏားမျိုးနွယ်ဖြစ်ခဲ့သော သရားရှင်ရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား ၏ အသရေတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရစဉ်ခဏမှာပင်...

“သည်လက္ခဏာမျိုးနဲ့ ပြည်စုံသူ မည်သည် အိပ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်မှာနေရင် စင်္ကြံဝတေးမင်းစစ်စစ် ဖြစ်နိုင်သူပဲ။ ရဟန်းပြု ရှင်သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်နိုင်သူပဲ။ ယခု ကြွရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားမြတ်ဟာ ယုံမှားဖွယ် မရှိ။ အလုံးစုံသော ရူပကာယ အသရေတော်နဲ့ လက္ခဏာ ကြီးငယ်တို့ဟာ ဘုရားအဖြစ်ကို ညွှန်ပြနေတယ်။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား စင်စစ်ပေပဲ”

သရားရသေ့သည် ခင်းအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက် အပြစ်လွတ်သည့် အရပ် နေရာတွင် လျှောက်ပတ်သည့်အခင်းဖြင့် ထိုင်လျက် ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သစ်သီး အရှာထွက်ကြသော တပည့်ရသေ့ ခုနစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် မိမိတို့၏ဆရာ နေထိုင်ခြင်းအရာကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ တပည့် ရသေ့ များက...

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဆရာရသေ့၊ အကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဤလောကမှာ ဆရာထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သူဟူ၍ မရှိလို့ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ယခု ယောက်ျားမြတ်က ဆရာထက်သာလွန် မြင့်မြတ်လေယောင်ပါလား။”

ဟု ဆိုကြသည်။ သရဒရသေ့က တပည့်များအား မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“အယ်လိုပြောလိုက်ကြသလဲ တပည့်တို့. . . မုန့်ညင်းစေ့ကလေးနဲ့. . . ယူရော တစ်သိန်းခြောက်သောင်းရှစ်ထောင် အစောက်ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်ကြတာလား။ ငါ့ကို သစ္စာတရားရှင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်မှုဥပမာ မပြုကြပါနဲ့။”

မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် လျောက်ပတ်သော လျှို့ဝှက်ဝတ္ထုဆို၍ မိမိတို့မှာ ရှာဖွေထားသော သစ်သီးကြီးငယ်များသာ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသစ်သီးများကိုပင် လျှို့ဝှက်တော်မူသည်ဟု သရဒရသေ့က တပည့်များကို နှိုးဆော်လိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရားရှင်သပိတ်၌ သစ်သီးဆွမ်းကို လောင်းထည့်လှူပါနဲ့သည်။ ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ သောက်ရေကို ကိုယ်တိုင်စစ်၍ ဆက်တပ်သည်။

ဤသို့ ဆွမ်းအမှုကိစ္စ ပြီးစီးသွားချိန်တွင် အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရား၏ ကြံစည် ဗိဌာန်တော်မူချက်အရ နိဿာမထေရ်နှင့် အနောမထေရ် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး အဖူးရှိသော ရဟန္တာထေရ်ပေါင်း တစ်သိန်းတို့သည်လည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။

သရဒရသေ့သည် တပည့်များကို စုရုံးစေပြီး စီမံခန့်ခွဲလိုက်လေသည်။

“တပည့်တို့. . . မြတ်စွာဘုရားရှင်အတွက် အခု ခင်းထားအပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တဲ့ ထိုင်စရာနေရာဟာ နိမ့်သေးပေတယ်။ အခု ကြွရောက်တော်မူလာကြတဲ့ ရဟန္တာတစ်သိန်းတို့အတွက်လဲ ထိုင်စရာနေရာ မရှိသေးဘူး။ ယနေ့အဖို့ ငါတို့အားလုံး မြင့်မြတ်လှတဲ့ ဗုဒ္ဓပူဇော်သဏ္ဌာရမ္မ ပြုသင့်လှတယ်။ တောင်ခြေအနံ့သွားကြ၊ အဆင်းအနံ့နှင့်ပြည့်စုံတဲ့ ပန်းတွေကို ယူဆောင်ခဲ့ကြ”

သဒ္ဓါအရာအားဖြင့်၊ တန်ခိုးအရာအားဖြင့်ပင် အတင့်တယ်ဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံး ပန်းခင်းနေရာကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရားအတွက် တစ်ယူဇနပမာဏရှိသော ပန်းနေရာ၊ အဂ္ဂသာဝကမထေရ်နှစ်ပါးအတွက် သုံးဂါဝုတ်ပမာဏ ပန်းနေရာ၊ ကျန်သော ရဟန်းတို့အတွက် နှစ်ဂါဝုတ်ပမာဏ ပန်းနေရာ စသည်ဖြင့် အငယ်ဆုံးသံဃာအတွက် ခင်းထားအပ်သော ပန်းနေရာသည်ပင် တစ်ဥဿာပမာဏရှိလေသည်။

သရဒရှင်ရသေ့သည် အနောမဒဿိဘုရားရှင်၏ ဓမ္မတော်၌ မတ်မတ်ရပ်တည်လျက် လက်အုပ်ချီသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏အဖို့ရာ ကာလရှည် ကြာစီးပွားဖြစ်ဖို့ရာတွင် ပန်းနေရာထက်သို့ တက်ရောက် နေတော်မူပါဘုရား။”

အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရားသည် ပန်းနေရာထက်သို့ တက်ရောက် ထိုင်နေတော်မူကာ ခုနစ်ရက်ကြာ ကာလပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနေတော်မူလေသည်။ အဂ္ဂသာဝက မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးနှင့် ရဟန်းအားလုံးလည်း အလားတူပင် သမာပတ်ဝင်စားတော်မူကြသည်။ သရဒရှင်ရသေ့ကား ပန်းထီးကြီးကို ကိုင်ဆောင်ကာ ဘုရားရှင်အား ဆောင်းဖိုးရပ်လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရှင်ရသေ့၏ သဒ္ဓါကြည်ညိုမှုကား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

တပည့်ရသေ့များသည် သစ်သီးရှာချိန် ကျရောက်သောအခါ အသီးသီး အသက ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပြန်ချိန်တန်မှ ပြန်ရောက်လာကြပြီး ဘုရားရှင်အား လက်အုပ်ချီးမှီး ရှိခိုးရပ်တည်နေကြသည်။

သရဝရှင်ရသေ့ကား သစ်သီးအစာရှာရန်ပင် မသွားတော့။

အနောမသမိမြတ်စွာဘုရား သမာပတ် ဝင်စားတော်မူသော ခုနစ်ရက်တာ ကာလပတ်လုံးပင် ပန်းထီးကို စွဲကိုင်ဆောင်းမိုးပေးလျက် နေရာ၌ အစွဲအမြဲတည်လျက် ခုနစ်ရက်ကြာ ပိတ်သုခအစာဖြင့်ပင် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ သစ်သီးအရှာလည်း မထွက်၊ နေရာမှာပင် ပန်းထီးကို စွဲကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

အနောမသမိမြတ်စွာဘုရား နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးနောက် လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝကနိဿဘမထေရ်အား ဘုရားရှင်က ပန်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြားစေသည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲတော်ရံ အနောမ မထေရ်မြတ်အား သုံးပုံပိဋကတ်တရားတော်မြတ်ကို ဟောကြားစေသည်။ ထို့နောက် အနောမသမိမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် တရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူသည်။ ဒေသနာနိဗ္ဗာန်အဆုံးတွင် ဆံကျစ်ရသေ့တပည့်ပေါင်း ခုနစ်သောင်းလေးထောင်စလုံးပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူခြင်းအဆုံး ဝယ် ခုနစ်သောင်းလေးထောင်သော ရသေ့တို့၏ ဆံမတ်ဆိတ်နှင့် ရသေ့အဆောင်အယောင်များ ကွယ်ပျောက်၍ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို ဆင်မြန်းပြီး သားရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

တပည့်ရသေ့များအားလုံး ရဟန်းအဖြစ် ဆိုက်ရောက်ကြသော်လည်း ဆရာဖြစ်သော သရဝရှင်ရသေ့ကား အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်ဘဲ ကျန်ရှိနေသည်။

အကြောင်းမူကား သရဝရှင်ရသေ့သည် စိတ်ပျံ့လွင့်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကနိဿဘမထေရ်မြတ် ပန်းအနုမောဒနာ တရားဟောစအချိန်မှစ၍ ဆရာရသေ့၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် အတွေးစိတ်များ ဝင်ခဲ့သည်။

“နောင်အခါ ပွင့်တော်မူမယ့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မှာ ငါဟာလဲ ဒီအဂ္ဂသာဝကမထေရ်ကြီး ရအပ်သော ရာထူးကို ရလိုက်ပါက ကောင်းလေစွ”

သို့ဖြင့်ပင် အနောမသမိမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်အဆုံးဝယ် အဂ္ဂသာဝကနိဿဘမထေရ်မြတ်၏ လက်ယာရံအဖြစ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကာ သရဝရှင်ရသေ့သည် ဘုရားရှင်ထံ ဆုတောင်းပန်ထွာမှု ပြုလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် ခုနစ်ရက်ကြာ အရှင်ဘုရားအား ပန်းထီးကို ဆောင်းမိုးကာ ပူဇော်သဏ္ဌာရ အမှုပြုအပ်သော အကျိုးအားကြောင့် အခြား သိကြားမင်းအဖြစ်၊ ဗြဟ္မာမင်းအဖြစ်ကို မတောင့်တပါ ဘုရား၊ နောင်အခါမှာ ဤအဂ္ဂသာဝကနိဿဘမထေရ်မြတ်ကြီးကဲ့သို့ တစ်ဆူဆူသော မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက စင်စစ် ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား”

အနောမသမိမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အနာဂတ်သဉာဏ်တော်စေလွှတ်၍ ကြည့်တော်မူပြီးနောက် ဤသို့ ဗျာဒိတ်စကား ဟောကြား

တော်မူလေသည်။

“သရဝရသေ့... သင့်ဆုတောင်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း လွန်မြောက်သောအခါ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား လူသုံးပါး၌ ထင်ရှားဖြစ် ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ သင်သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက သာရိပုတ္တရာ မထေရ် အမည်ရှိသူ ဖြစ်လိမ့်မည်”

ဤသို့ဖြင့်ပင် သရဝရသေ့သည် အဂ္ဂသာဝကအဖြစ်ကို ဗျာဒိတ်ခံယူခဲ့သည်သာမက မိတ်ဆွေ သီရိဝဗ္ဗနဘားလည်း အကျိုးအကြောင်း သိစေကာ သီရိဝဗ္ဗန သူကြွယ်ကလည်း လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကအဖြစ်ကို ဗျာဒိတ်ခံယူလျက် သရဝရသေ့သည် ဗြဟ္မစိဟာရတရား လေးပါးကို ပွားများ၍ ဗြဟ္မာပြည်၌ လည်းကောင်း၊ သီရိဝဗ္ဗနသည် ဒုတိယကိုယ်အဖြစ် ဖြင့် ကာမာဝစရနတ်ပြည်၌ လည်းကောင်း အသီးသီး ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။
တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။

“ရာဇဂြိုဟ်၏ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော တောင်ထိပ်ပွဲ သဘင်ဝယ် ဥပတိဿလုလင်အဖြစ်ဖြင့် ငါသည် သုဇယံချင်း ကောလိတနှင့်အတူ တက်ရောက်ပျော်ပါးခဲ့ချေသည်။ ပွဲသဘင်တို့၏ သဘာဝအလျောက် ရယ်သင့်သောအခါ ရယ်လျက်၊ ထိတ်လန့်သင့်သောအခါ ထိတ်လန့်လျက်၊ ဆုလာဘ် ချသင့်သောအခါ ဆုလာဘ်ချလျက်၊ အကြိမ်များစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ချေသည်။ သို့ကတည်း ဉာဏ်ပညာ၏ ရင့်ကျက်ခြင်း အဆုံးဝယ် ထိုပွဲလမ်းသဘင်တို့၌ ရှုချင်သဖွယ်ကို ငါ မတွေ့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တော့၊ ပွဲကသု ပွဲကြည့်သူအားလုံးပင် အနှစ်တစ်ရာ မရောက်မီ ချစ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရကား သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးတစ်ခုခုကို ရအောင်စွာမှ သင့်တော့မည်ဟု သံဝေဂ အကြံကို ငါ အဖန်ဖန် ပြုခဲ့လေပြီ”

(အရှင်သာရိပုတ္တရာ)

+ + +

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီးတွင် ဥပတိဿအမည်ဖြင့် ရွာတစ်ရွာ ရှိသည်။ ရွာအမည်ကို အစွဲပြုလျက်၊ ရွာ၏အကြီးအကဲ အမျိုးကို အစွဲပြုလျက် လုလင်၏အမည်မှာလည်း ဥပတိဿဖြစ်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သော ရူပသာရီ ပုဏ္ဏေးမကြီး၏ ရှုမငြီးသော သားရတနာ ဥပတိဿလုလင်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကြွယ်ဝသော ဥပတိဿလုလင်၊

ဥပတိဿသည် တစ်နေ့တည်းအတူ သန္ဓေယူမက်ဖြစ်သော မောက္ခလီ ပုဏ္ဏေးမကြီး၏သား ကောလိတရွာသား ကောလိတလုလင်နှင့် တကွ စံတူကြီးမြင်းလာကြသည်။

အရွယ်နှင့်အတူ လူလားမြောက်လာသည်နှင့်အမျှပင် လုလင်ယောက်ျားမျိုးတို့ တတ်အပ်သော အလုံးစုံသော ပညာတို့ကိုလည်း ဆုံးခန်းတိုင် တတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်း မြင့်မြတ်သူ၊ စည်းစိမ်အားဖြင့်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်သောကြောင့် ဥပတိဿ၌ အသက်မွေးမှုအတွက် အထွေအထူး အပင်ပန်းခံစရာမရှိ၊ ထို့ကြောင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဥပတိဿအဖို့ရာ၌ ဘဝ၏ အချိန်ကာလကို ဖြတ်သန်းစရာတစ်ခုသာ ရှိသည်။ အခြားမဟုတ်။ လုလင်တို့သဘာဝ လွတ်လပ်အေးချမ်းစွာ ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဥယျာဉ်သို့ အပေါင်းအဖော်များနှင့် အပျော်ခရီးထွက်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်၏ တောင်များဆီသို့ အပျော်ခရီးထွက်သည်။ အပေါင်းအဖော် များဟု ဆိုရသော်လည်း ဥပတိဿ၏ အရင်းချာဆုံးမိတ်ဆွေမှာ ညီအစ်ကို ရင်းတမျှ ချစ်ခင်လှသော သန္ဓေယူဖက် ကောလိတ လုလင်သာ ဖြစ်သည်။

ဥပတိဿက ရွှေထမ်းစဉ်ငါးရာ အခြံအရံဖြင့်၊ ကောလိတက အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားငါးရာအခြံအရံ အထောင်အသောင်း အခမ်းအနားတို့ဖြင့် ခရီးထွက်လေ့ရှိကြသည်။ ခိုင်းစေဖို့ လုလင်ငါးရာစီ အခြွေအရံကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။

ဥပတိဿအဖို့ သူငယ်ချင်းကောလိတနှင့်အတူ ထိုကြီးကျယ်သော အဆောင်အယောင်များဖြင့် ဥယျာဉ်ကစား၊ တောကစား၊ တောင်ကစား ထွက်ရခြင်းကို များစွာ နှစ်ခြိုက်သည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲဟူသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ မသိသောဘဝ၊ ပျော်ရွှင်မှုများဖြင့်သာ အတိအကျ နေသည့် လုလင်ဖျံတို့၏ တက်ကြွနေသောဘဝ၊ အစေအရာရာ ပြည့်စုံ ကုံလုံနေသော ဘဝ၊

ဘဝ၏ချိန်ခြိန်သောအရသာများကို ခံစားရာတွင် ဥပတိဿရော ကောလိတပါ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးမှာ ရာဇဂြိုဟ်တွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပသော တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်ဖြစ်သည်။ ရွှေထမ်းစင်ငါးရာ၊ ရထားငါးရာ၊ လုလင်ငါးရာစီ ခြံရံလျက် အဆောင်အယောင်အခမ်းအနားကြီးစွာ တောင်ထိပ်ပွဲသဘင် ဆင်နွှဲရမည်ကို ဥပတိဿတို့အဖို့ ဘယ်သောအခါမှ ရိုးအိမ်

မသွားပေ။

ပွဲသဘင်ငါးပွဲခင်းထဲ၌ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့၏ ညောင်စောင်းခုတ်က တစ်နေရာတည်းမှာပင် ဖွဲ့ချည်ထားလေ့ရှိကြသည်။

ပွဲသဘင်၏ ကပြတင်ဆက်သော အနုပညာအရသာကို ခုံခုံမင်မင် မက်မက်မောမောခံစားသည်။ ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်လမ်းအတိုင်း ခံစားရင်း တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ကြသည်။ ရယ်စရာရှိလျှင် ရယ်လိုက်သည်။ လွမ်းစရာတွေ့လျှင် လွမ်းလိုက်သည်။ ထိတ်လန့်စရာပြကွက်များတွေ့လျှင် ထိတ်လန့်ကြသည်။ ရသစုံကို ခံစားရင်း အပူအပင်ကင်းသော ငယ်ရွယ်သူတို့ဘဝတွင် ဇာတ်ပွဲမှပေးသော ရသတို့ကို လွတ်လပ်စွာ ခံစားတုံ့ပြန်လိုက်ကြသည်ချည်းသာ။

သို့ဖြင့်ပင် ငယ်ရွယ်နုဖျံသူတို့၏ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကာလများကို ဖြတ်သန်းရင်းဖြင့် ဥပတိဿ၏အချိန်များ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ အချိန်ကာလများကို ပျော်ရွှင်မှုများဖြင့် အမှတ်မထင် ဖြတ်သန်းနေချိန်တွင် ဥပတိဿ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသော အခြင်းအရာတစ်ရပ်ကား အစဉ်တစိုက် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာနေသည်။

ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်။

အသက်အရွယ်နှင့်အမျှ သူ၏ဉာဏ်ပညာတို့ ရင့်ကျက်လာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မသိသော်လည်း သူ၏ဉာဏ်ပညာကား တစ်ခုသောအချိုးအကွေ့ဝယ် ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲသွားတော့မည်ဘက် ဆီသို့ တူရှုနေသည်။ ပြီးခဲ့သော အချိန်ကာလများနှင့်အတူ ခြားနားလှစွာ သော ဘဝတစ်ခုဆီသို့ ရွေ့ရှုနေသည်။ ထိုပြောင်းလဲမှုကို တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့က စောင့်ကြိုနေနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုနေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ် တောင်ထိပ်ပွဲသဘင် အခါတော်၏ နေ့တစ်နေ့၊ ထိုနေ့၏တစ်ခုသော ပွဲသဘင်။

+ + +

ခါတိုင်းလိုပင် တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်၏ ပွဲခင်းထဲရှိ အကောင်းဆုံး နေရာ၌ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ညောင်တောင်းခုတ်နှစ်ခုကို အတူ ချည်နှောင်ထားသည်။ အကောင်းဆုံး စားစရာ၊ သောက်စရာများကိုလည်း အခြွေအရံများက အသင့်စီမံခင်းကျင်းပေးထားသည်။ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်စေရုံမျှမက စံအိမ်အိပ်ခန်းဆောင်နှင့် မခြားသော မှီအုံး၊ ကမ္ဘာလားဖုံ၊ ကတ္တီပါခင်းများကိုလည်း အထပ်ထပ် စီရင်ထားသည်။

ဥပတိဿသည် သူငယ်ချင်း ကောလိတနှင့်အတူ တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်ကို စည်းစိမ်ကြီးစွာ ကြည့်ရှုပျော်ပါးနေလေသည်။ သို့သော် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ၊ ဇာတ်ပွဲကလည်း တစ်စတစ်စ ဆွဲဆောင်လာသည်နှင့်အမျှ ဥပတိဿ၏စိတ်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းများ လျော့ပါးလာသည်။ အနုပညာရသအဖုံဖုံကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဇာတ်ပွဲသည် ဥပတိဿ၏ အာရုံဝယ် ခြောက်သွေ့လာသည်။

ရယ်ရွှင်ဖွယ်များကို မရယ်ချင်၊ လွမ်းဆွေးဖွယ်များကို မလွမ်းချင်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်များကို မထိတ်လန့်ချင်။ ဇာတ်ပွဲ၏ ဖျော်ဖြေမှု၌ သောသောအုတ်အုတ် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ၊ လတ်ခေါက်မှုတ်ကာ၊ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းများကို ပစ်မြှောက်ကာ အပျော်ကြီး ပျော်ကြသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပရိသတ်သည်လည်း မိမိနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်လာသည်။

“ငါ အာမြစ်နေတာပါလိမ့်”

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးသည် စိုပြည်ခြင်းအလျဉ်းကင်းမဲ့နေသည်။

ခါတိုင်းလို ဆုလာဘ်ချဖို့ဝေးစွာ၊ အနုပညာ၏ ကိုးပါးသော ရသကိုပင် မခံစားနိုင်၊ မထိတွေ့နိုင် ဖြစ်နေသည်။

အတွေးစဉ်သည် အမှောင်တိုက်ကြီးတစ်ခု တအိအိ ဖုံးလွှမ်းလာသည်နယ် ပိန်းပိတ်သား မည်းနက်လာသည်။ နောက်ထပ် ဖြစ်ထွန်းရာ မရှိတော့သော ထိုအမှောင်တိုက်ကြီး၏ အမည်းမှောင်ဆုံးအချိန်တွင် . .

တစ်စုံတစ်ခုသည် လင်းခနဲ ဝင်းပြက်သွားလေသည်။ ဥပတိဿ၏ အာရုံဝယ် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီပွဲသဘင်မှာ ရွှေချင်စဖွယ် အာရုံလို့လဲ၊ ပွဲကသူ၊ ပွဲကြည့်သူ . . . အို . . . ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးမှာရှိသူတွေအားလုံးဟာ ဒီလိုပဲ ကရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ အချိန်ကာလတွေအများကြီးကို ကုန်ဆုံး ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ ကုန်ဆုံး ဖြတ်သန်းနေကြတယ်။ ကုန်ဆုံး ဖြတ်သန်းကြလိမ့်မည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ နောင်အနှစ်တစ်ရာ မတိုင်မီမှာ ချုပ်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားကြမှာပဲ။ ဒီအထဲမှာ ဒီတောင်ထိပ်ပွဲသဘင်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြည့်ခဲ့တဲ့ ငါ၊ အခုလဲ ကြည့်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ငါဟာလဲ အပါအဝင်”

အသံကား ဥပတိဿ နှလုံးအိမ်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်ရှိက်ခတ်ပဲ့တင်ထပ်နေသော သူကိုယ်တိုင်၏အသံပင် ဖြစ်လေသည်။

“တကယ့်တကယ်တော့ ရွှေချင်စဖွယ်ကင်းခဲ့တဲ့ ဒီပွဲသဘင်မှာ ငါတို့ဟာ ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ၊ အချိန်ကာလတွေ အများကြီးကို အချည်းနှီး အလဟဿ ကုန်ဆုံးစေခဲ့ကြတာလား။ ဒီအတိုင်း ဆက်သွား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နေလိုကတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတွေနဲ့သာ အချိန်ကုန်ပြီး နောင် အနှစ်တစ်ရာ မတိုင်မီမှာ ငါလဲ အချည်းနှီး ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်ရမှာပါ ကလား။”

အသိဉာဏ် အလင်းရောင်သည် စောစောက အမှောင်တိုက်ကို အပြီးတိုင် အနိုင်ရသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးတရားတစ်ခုခုကို ရအောင်ရှာမှ သင့်တော်တော့မယ်”

နက်ရှိုင်းမှုဖြင့် တည်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်နေသော ဥပတိဿ၏ အခြင်အရာကို အနီးမှ သူငယ်ချင်း ကောလိတသည် ကောင်းစွာ သတိပြု မိလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း ဥပတိဿ. . . သင်ဟာ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး။ ခါတိုင်း လို ပွဲသဘင်မှာ နှစ်သက်အားရ စိတ်တိုင်းကျ သဘောရှိဟန် မတူဘူး။ ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲ။ ဘာကို တွေးမိနေသလဲ”

“သူငယ်ချင်း ကောလိတ. . . ဒီပွဲသဘင်တွေကို ကြည့်နေတာ ဟာ အကျိုးမရှိ အချည်းနှီးသာဖြစ်တယ်။ မိမိအတွက် သံသရာ လွတ်မြောက်ရေးတရားကိုသာ ရှာမှီးသင့်တယ်လို့ ငါ တွေးမိနေတယ်”

ဥပတိဿက မဆိုင်းမတွပ်ပဲ ဖြေလိုက်လေသည်။

“အို. . . ဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ တွေးမိနေသလား”

ကောလိတ၏ တုံ့ပြန်အာမေဒိုတ်မှာ နှစ်သက်ကြည်နူးမှု ပြည့်လျှမ်းနေသည့်တိုင် သူ့မျက်နှာမှာလည်း မသိမသာ ညှိုးနွမ်းနေကြောင်း ဥပတိဿ သတိထားမိပြန်သည်။

“ကောလိတ. . . သင်ကော ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဒီနေ့အဖို့ရာမှာ

သင်လဲ ခါတိုင်းနဲ့ မတူပါလား”

ကောလိတက ဥပတိဿ၏လက်ကို တန်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လေသည်။

“သူငယ်ချင်း ဥပတိဿ. . . ငါလဲ သင့်လိုပဲ တွေးမိနေတယ်”

“အို. . . ဒါဆိုရင် ငါတို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ နှလုံးသွင်းပုံချင်းဟာ ထပ်တူညီနေကြပါလား။ ဒါဟာ ကောင်းသောအကြံအစည်ပဲ။ သူငယ်ချင်း. . . ဒီတော့ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရားကို အရရှာသူတွေဟာ ဒီလိုတော့ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ရဟန်းဘဝတစ်ခုခုတော့ ပြုကြမှဖြစ်မယ်။ ကိုင်း. . . ငါတို့ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရဟန်းပြုကြမလဲ”

“သူငယ်ချင်း ကောလိတနဲ့တကွအတူ ငါသည် သဗ္ဗယ ပရိဗိုဇ် ဆရာကြီးထံ၌ ရဟန်းပြုခဲ့သည်နေ့မှစ၍ ထူးချွန်သာလွန်သော လာဘ်လာဘကိုလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သတင်းအကျော်အစောကိုလည်းကောင်း ရခဲ့ပြီ။ သို့မျှမက သဗ္ဗယ ဆရာ၏ အယူဝါဒအားလုံး၊ အကျင့်အကြံအားလုံးကိုလည်း ရက်အနည်းငယ်မျှဖြင့် တတ်မြောက်ခဲ့ကာ သင်ယူလေ့လာစရာမှန်သမျှ ကုန်လေပြီ။ သို့ဖြင့် ဓမ္မဒီပံ တစ်ကျွန်းလုံးသို့ လှည့်ကာ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရားကို ဆက်လက်၍ အရွာအဖွေထွက်ခဲ့ကြကုန်၏။ ပညာရှိ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များထံ လှည့်လည်မေးမြန်းဆွေးနွေးခဲ့ကြကုန်၏။ သို့တစေ ဆရာတင်လောက်သူကို ငါတို့ မတွေ့သေးချေတကား။”

(အရှင်သာရိပုတ္တရာ)

+ + +

ဆရာကောင်းကို စနည်းနာနေကြစဉ်မှာပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ပရိဝိုဏ် ဆရာကြီးတစ်ဦး၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားကြရသည်။ သူ့အမည် ကား သိပ္ပယ (သိပ္ပည်း) ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ များလှစွာသော ပရိဝိုဏ် ပရိသတ်နောက်လိုက်အပေါင်းဖြင့် ဂိုဏ်းဆရာကြီးအဖြစ် ထင်ရှားသူ ဖြစ်သည်။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် သိပ္ပည်းဆရာကြီးထံ ရောက်သွားကြသည်။ အခြံအရံ လုလင်ငါးရာတို့ကိုပါ ခေါ်သွားကြသည်။ နာမည်ကျော် သူဌေးသားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ နောက်လိုက် အခြွေအရံများကို တွေ့ရသောအခါ သိပ္ပည်းဆရာကြီးကလည်း သဘောကျသွားသည်။ မိမိ၏ ဂိုဏ်းအတွက် အင်အားပိုမိုပြည့်သွားရုံမက ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး ပိုမိုကျော်စော ထင်ရှားနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကောင်းကို သိပ္ပည်းဆရာကြီး လက်မလွှတ်နိုင်။ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ကလည်း တရားဓမ္မကို ရှာဖွေနေသူများဖြစ်သည်အလျောက် ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောလှသော သိပ္ပည်းဆရာကြီးထံမှ များစွာ မျှော်လင့်ထားကြသည်။

သို့ဖြင့်ပင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်၏ လိုလားချက်ချင် အစေ့အစပ်ကိုကိုင်ညွှန်သွားကြကာ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် သိပ္ပည်းဆရာကြီးထံ၌ ပရိဝိုဏ်ရဟန်းပြုလိုက်ကြသည်။

အရွယ်ကလည်း အရွယ်ကောင်း၊ စိတ်အားထက်သန်မှုကလည်း အပြည့်အဝ၊ လုလင်ဘဝတုန်းကလည်း သူဌေးသားများဟူသော ဂုဏ်သတင်းဖြင့် လူသိများခဲ့ရသူများ ဖြစ်လေရာ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် သိပ္ပည်းဂိုဏ်းတွင် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း လာဘ်လာဘ အခြံအရံဂုဏ်သတင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရှာဖွေလိုမှုအရာ၌ ထက်သန်ပြင်းပြခဲ့သူများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သိပ္ပည်းဆရာကြီး၏ အယူဝါဒအားလုံးကိုလည်း ရက်အနည်းငယ်မျှဖြင့်ပင် သင်ယူလေ့လာတတ်မြောက်သွားကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ လုလင်နှစ်ဦးသည် သိပ္ပည်းဆရာကြီးထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းကြသည်။

“ဆရာထံမှာ နောက်ထပ် သင်ယူလေ့လာစရာ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်စရာ အယူဝါဒ၊ အကျင့်အကြံ ရှိပါသေးသလား၊ ဆက်လက် သင်ကြားစရာရှိသေးရင် သင်ကြားပို့ချပေးပါ”

သိပ္ပည်းဆရာကြီးကလည်း အမှန်အတိုင်းပင် မခြင်းမချန် ပြောပြသည်။

“ငါသိတဲ့အယူဝါဒ၊ ငါကျင့်တဲ့ အကျင့်အကြံမှန်သမျှ မင်းတို့ကို သင်ပေးပြီးပြီ နောက်ထပ် ပို့ချပေးစရာ မရှိတော့ဘူး”

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်ကြရပြန်လေသည်။

“အယူဝါဒ အကျင့်အကြံအားလုံး ကုန်ပြီတဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိပ္ပည်းဆရာကြီးထံမှာ သူ့ရဲ့ ဂြဟ္မစရိယကို ကျင့်ကြံနေလို့ကတော့ တို့အတွက် အချည်းနီးဖြစ်မှာပဲ။ တို့ ထွက်လာခဲ့ကြတာ သိပ္ပည်းဆရာကြီးထံမှာ တို့ရှာတာကို မရနိုင်တော့ဘူး။ သူသိသမျှ တတ်သမျှ အစွမ်းလဲ ကုန်ပြီ”

“သူငယ်ချင်း... ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ သိပ္ပည်းပရိဝိုဏ် တစ်ဦးတည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇမ္ဗူဒိပ်က ကျယ်ဝန်းလှပါတယ်။ ရွာနိဂုံး၊ မင်းနေပြည်တော် အများကြီးရှိပါသေးတယ်။ တစ်ဦးတစ်နေရာထဲမှာ မတွေ့ရင် နောက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ဦး... နောက်တစ်ဦး၊ နောက်တစ်နေရာ ဆက်ရှာကြတာပေါ့။ တို့
များမှာ ရှာနိုင်ရင် သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရား ဟောကြားမယ့် ဆရာ
ကောင်းတစ်ဆူကို ရနိုင်မှာပါ။”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် သိဥည်းဆရာကြီးကို စွန့်ခွာလိုက်
ကြသည်။ ပညာရှိ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ဘယ်နေရာတွင် ပေါ်ထွန်းနေသလဲ
ဟူသော သတင်းကို မရအရ ရှာဖွေစုံစမ်းကာ သတင်းရသည့်နေရာများ
သို့ အနံ့အပြား အရောက်သွားကြသည်။

ရှာပုံတော်ခရီးရှည်ကြီးကား မဆုံးသေး။

+ + +

အယူဝါဒမျိုးစုံကို ကြားခဲ့ရသည်။ အကျင့်အကြံမျိုးစုံတို့ကို တွေ့
ခဲ့ရသည်။ တွေ့သမျှ ကြားသမျှ ဝါဒအကျင့်တို့ကို ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ
တို့ လေ့လာဆည်းပူးကြသည်။ သင်ယူ လေ့ကျက်ကြသည်။ တတ်မြောက်
ကျွမ်းကျင်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့လိုချင်သော အဓိကအချက်ကို
ကား မရသေး။

‘သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရား’

သူတို့လိုချင်သည်ကို မရသော်လည်း ရှာပုံတော်ခရီးတစ်လျှောက်
ဝယ် ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ ပရိဝီရိတို့နှစ်ပါးသည် အချိန်နှင့်အမျှ
တစ်စတစ်စ ပညာပြည့်ဝလာကြသည်။ နေရာပေါင်းစုံမှ အယူဝါဒပေါင်းစုံ
တို့ကို လေ့လာပြီး သူတို့သာ ဝါဒမျိုးစုံ၊ အကျင့်မျိုးစုံကို သိလာကြသည်။
ထို့ကြောင့် ရောက်သမျှ နေရာတိုင်းတွင် သူတို့လိုချင်သော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရားကို သူတို့အား ညွှန်ပြပေးနိုင်သူ တွေ့
မလာ။ သူတို့ကသာ တစ်ပါးသူ၏ အမေးပုစ္ဆာတို့ကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့ကြရ
သည်။

ပညာရှိဘွဲ့ခံ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ သူတို့နှစ်ဦးမေးသော ပုစ္ဆာကို
မဖြေနိုင်ကြ။ သူတို့ကသာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမေးပုစ္ဆာတို့ကို ဖြေရှင်း
ပေးလာကြရသည်။

ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံးသို့ လှည့်လည်စုံစမ်းပြီးကြပြီ။

ဆရာတင်လောက်သူကို မတွေ့။ သံသရာလွတ်မြောက်ရေး
တရားကို မတွေ့။ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတပရိဝီရိတို့နှစ်ဦးမှာ မူလနေရာ
ပရိဝီရိအရာမသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ရှာပုံတော်ခရီးသည် မတွေ့ရ
သဖြင့် အဆုံးသတ်ရတော့မလို ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ပရိဝီရိနှစ်ဦးကား နောက်မဆုတ်ပေ။

“တို့နှစ်ဦးမှာ အမြိုက်တရားကို ရှေးဦးစွာ ရရှိသဖြင့်သူက ကျန်
တဲ့သူကို ပြန်ကြား ပြောဆိုကြစတမ်း”

ဟု ကတိကဝတ်ထားကာ ထပ်မံရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြန်၏။
ထိုအချိန်ကား...

မြတ်စွာဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိတော်မမူခင်
လဝင်ခန့်အကြာ တပို့တွဲလဆန်း တစ်ရက်နေ့လောက် အချိန်ဖြစ်သည်။

+ + +

“ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အဿင်မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ငါသည် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ခွဲခြားဖော်ပြ ဝိဘဇ္ဇဝါဒ စင်ဖြူ အယူတော် မြတ်ကို ကြားနာခဲ့ရပြီ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘုရားရှင်ထံတော် မှောက် ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်း ဖြစ်ခဲ့ ပြီး ဉာဏ် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုမျှစေ သေး။ ပညာ ဧတဝဂ်ဘွဲ့ထူးရ လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက မထေရ်အဖြစ် လေးဆယ့်လေးဝါ ကာလဖတ်လုံး သတ္တ လောက၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ကျင့်ကြံနိုင်ခဲ့ပေပြီတော့။”

(အရှင်ဇောရိပုတ္တရာ)

+ + +

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ အဝင်ခရီးလမ်းတစ်နေရာ ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ နံနက် ဆွမ်းခံဝင်ချိန်။

ဥပတိဿပရိဇိုဇ်သည် အဝေးမှကြွလာနေသော မထေရ်တစ်ပါး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်သော က္လိယာပုတ်ဖြင့် ဆွမ်းခံဝင် လာသော ‘အရှင်အဿင်မထေရ်’ ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဥပတိဿ ပရိဇိုဇ်၏ စိတ်သန္တာန်၌ အကြံဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီရဟန်းဟာ လောကမှာ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီးကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဧကန်ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ သူ့ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဘယ်ဆရာကို ရည်မှန်း ရဟန်းပြုခဲ့ပါသလဲ။ ဆရာ ဘယ်သူ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပါလဲ။ အဘယ်ဆရာရဲ့တရားကို နှစ်သက်ပါသလဲလို့ မေးရလျှင် ကောင်း လေစွး။

“ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ဟာ ဆွမ်းခံဝင်နေဆဲအချိန်ဖြစ်တယ်။ မေးမြန်း စုံစမ်းဖို့ အခါမဟုတ်သေး။ ငါဟာ ဒီရဟန်းနောက်ကို ဖဝါးခြေထပ် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေမှပဲ”

ဥပတိဿပရိဇိုဇ်သည် အရှင်အဿင်မထေရ်နောက်မှ မျက် ခြည်မပြတ် တစိုက်စိုက်လိုက်သည်။ မထေရ်မြတ်သည်လည်း ဆွမ်းခံပြီး နောက် လျှောက်ပတ်သောနေရာတစ်ခု၌ထိုင်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ အရိပ် အကဲကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေသော ဥပတိဿပရိဇိုဇ်သည်လည်း ပရိဇိုဇ်တို့၏ထုံးစံ ကိုယ်နှင့်မကွာသွားလေရာ ဆောင်ကြဉ်းလေ့ရှိသော အင်ပျဉ်ခဲငယ်ကို ထုတ်၍ မထေရ်မြတ်ထိုင်ရန် ခင်းပေးလိုက်သည်။ အရှင် အဿင်မထေရ်လည်း ထိုခဲငယ်ထက်မှာပင် ဆွမ်းစားတော်မူသည်။ ဆွမ်း စားပြီးသောအခါ ဥပတိဿပရိဇိုဇ်သည် မိမိ၏ ရေကရားဖြင့် ရေကပ်လျှံ ပြန်သည်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စများပြီးမှ အရှင်အဿင်မထေရ်အပါးသို့ ချဉ်းကပ် မေးမြန်းလေသည်။

“ငါ့ရှင်ရဲ့ ကျွန်တော်၊ အရေအဆင်းအလုံးစုံဟာ သန့်ရှင်းကြည်လင် အပြစ်ကင်းစင်လှပါပေတယ်၊ ငါ့ရှင်... သင်သည် အဘယ်ဆရာကို ရည်မှန်းပြီး ရဟန်းပြုခဲ့ပါသလဲ။ သင်၏ဆရာက ဘယ်သူပါလဲ။ သင်သည် အဘယ်ဆရာရဲ့တရားကို နှစ်သက်ပါသလဲ”

အရှင်အဿင်မထေရ်သည် ဥပတိဿပရိဇိုဇ်၏ မေးခွန်းများကို တစ်ခုချင်း ဖြေတော်မူသည်။

“ငါ့ရှင်၊ ငါဟာ အသမ္ဘိန္ဒသက္ကသာကီဝင် မင်းမျိုးမှ တောထွက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပြီး ရဟန်းပြုသော မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်းကာ ရဟန်းပြုခဲ့တယ်။
မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ဆရာဖြစ်တယ်။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏
တရားတော်ကို နှစ်သက်သူဖြစ်တယ်”

“အရှင်ရဲ့ဆရာ ဘုရားသည် အဘယ်အယူဝါဒ ရှိပါသလဲ။
အဘယ်တရားတို့ ဟောကြားလေ့ ရှိပါသလဲ”

ဥပတိဿပရိဗိုလ်၏ တစ်ဆင့်တက်လာသော ထိုမေးခွန်းကိုမူ
ကား အရှင်အဿဇိမထေရ်သည် ဤသို့ နှိုင်းချိန်ကြံဆတော်မူလေသည်။
‘ပရိဗိုလ်တို့ဟာ သာသနာတော်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အယူဝါဒရှိကြသူများ
ဖြစ်တယ်။ ဤဥပတိဿပရိဗိုလ်အား ငါဟာ သာသနာတော်ရဲ့ နက်နဲ
သိမ်မွေ့သောအဖြစ်ကို ထင်ရှားစွာ ပြပေအံ့။

အရှင်အဿဇိမထေရ်က ပြောသည်။

“ငါ့ရှင်၊ ငါဟာ ရဟန်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးသော သီတင်း
ပတ်မျှသာ ဖြစ်ပါသေးတယ်။ သို့ဖြစ်တဲ့အတွက် ငါဟာ သင်ကို အကျယ်
အားဖြင့် တရားဟောနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။ သို့သော် အနက်အဓိပ္ပာယ်
လိုရင်းကိုကား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်လှည့်လည်ကာ ရဟန်းပုဏ္ဏား ပညာရှိ
ပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သော ဥပတိဿပရိဗိုလ်မှာ ထိုစကား
ကြားသောအခါ များစွာ ဝမ်းသာသွားသည်။

“နိဂ္ဂဟေ ငါ့ရှင်၊ အနည်းငယ်ကိုဖြစ်စေ၊ များစွာကိုဖြစ်စေ ဟော-
ကြားတော်မူပါ။ အရှင်ဟောကြားတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်လိုရင်းကိုသာ
အကျွန်ုပ် နာယူလိုပါတယ်”

အနည်းငယ်မျှသော အနက်အဓိပ္ပာယ်လိုရင်းကို မိမိပညာဖြင့်

အဆာရာအထောင် ချဲ့ထွင်ကြည့်မြင်ရန် ဥပတိဿပရိဗိုလ် အသင့်ပြင်
လိုက်သည်။

“ငါ့ရှင်၊ ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့သည် သမုဒယသစ္စာ
တဏှာ လောဘသာလျှင် အမွန်အစ ဘဝ အခြေခံအကြောင်းရင်း ရှိကြ
ကုန်၏။ ထိုခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့၏ အကြောင်း သမုဒယ သစ္စာ
တဏှာ လောဘကို လည်းကောင်း၊ ထိုဒုက္ခနှင့် သမုဒယဝဋ် သစ္စာနှစ်ပါး
တို့၏ ချုပ်ရာချုပ်ကြောင်းဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ နှစ်ပါးသည်
ရှိ၏။ ထိုနိရောဓ၊ မဂ္ဂသစ္စာနှစ်ပါးကို ငါတို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည်
ဤသို့ သစ္စာလေးပါး အမွန်တရားကို ခွဲခြားဖော်ပြ ဝိဘူတဝါဒစင်ဖြူ အယူ
တော်ရှိပေ၏”

အကျဉ်းအချုပ် အနက်လိုရင်းသာဖြစ်လေသော ထိုတရား
ဒေသနာဂါထာကို ကြားနာရင်း ဂါထာ၏ရှေ့ထက်ဝက်၌ ဥပတိဿပရိဗိုလ်
သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ဆောက်သွားသည်၊ ဂါထာ၏ နောက်ထက်-
ဝက်ကိုကား သောတပန်ဖြစ်ပြီးသောအခါ နာယူမှုပြီးဆုံးလေသည်။

ဥပတိဿပရိဗိုလ်သည် ဒေသနာဂါထာဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း ရေရွတ်
ကျွန်းရင့်လိုက်လေတော့သည်။

“အကျွန်ုပ်တို့ ရှာဖွေနေသောတရားသည် ဤတရားပင်တည်း။
အရှင်ဘုရားတို့သည် စိုးရိမ်ခြင်းကင်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားကို မျက်-
မှောက်ထင်ထင် သိမြင်တော်မူကြပါပေတယ်။ အကျွန်ုပ်တို့မှာတော့ ဤ
နိဗ္ဗာန်တရားကို မျက်မှောက်ထင်ထင် မသိမြင်ကြသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါင်း
များစွာတို့ ကာလပတ်လုံး အချိန်တွေ ကုန်လွန်ပျက်ပြုန်း အရှုံးကြီး ရှုံးခဲ့
ရလေပြီ”

ထို့နောက် ဥပတိဿပရိဗိုလ်သည် တရားတော်ကို ဆက်လက်၍ မဟောကြားပါနှင့်ဦးဟု အရှင်အဿပိမထေရ်အား တောင်းပန်လျက် ဝေဠုန်ဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူသော ဘုရားရှင် အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေသည်။ ထို့နောက် အရှင်အဿပိမထေရ် အား ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားနှင့်စေကာ သူငယ်ချင်း ကောလိတပရိဗိုလ် အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြရန် ပရိဗိုလ်ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တရားထူးကို ဦးစွာသိရသူက မသိမမြင်သေးသူအား ပြောကြားစတမ်း ဟူသော ကတိကဝတ်ရှိခဲ့လေသည်။

အကျိုးအကြောင်းကို သိရလျှင်သိရချင်း စိတ်ဆတ် စိတ်မြန် သော ကောလိတပရိဗိုလ်က - -

“ဒါဆိုရင် အခုပဲ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် မြတ်စွာဘုရားရှင် အထံတော်ကို သွားကြစို့” ဟု ဆိုသည်။

ဥပတိဿပရိဗိုလ်သည် လက်အောက်ငယ်သားတို့အပေါ် ငဲ့ညှာ တတ်သူဖြစ်သည်။ ရှေ့ကြောင်း နောက်ကြောင်း ထောက်ထားသူ ဖြစ် သည်။ သူဌေးသားလုလင်ဘဝကတည်းက မိမိတို့ကို အခြံအရံ အလုပ် အကျွေးပြုခဲ့ကြကာ ယခု သိခွည်းဆရာကြီးထံ ပရိဗိုလ်ပြုသောအခါမှာ လည်း အတူတကွလိုက်ပါလျက် ပရိဗိုလ်ပြုနေကြသော တပည့်များ ရှိနေ သေးသည်။ သူတို့ကိုပါ ပြောဆိုရှင်းလင်းပြလျက် လိုက်ပါလိုသူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟု ကောလိတအား တိုင်ပင်သည်။ ကောလိတက လည်း သဘောတူသည်။ တပည့်နှစ်ရာငါးဆယ်တို့ကလည်း ဆရာနှစ်ဦး၏ အရိပ်အကဲကြည့်နေကြရသူများ ဖြစ်သည်အလျောက် ဆရာတို့သွားရာ နောက် လိုက်ပါကြပါမည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ပြန်ကြားကြသည်။

“တပည့် ပရိဗိုလ်တွေအရေးကတော့ ပြီးသွားပြီ။ ကောလိတတို့ ဟာ ဆရာသမားကို အစဉ်အမြဲ လေးစားကြတဲ့ အမျိုးကောင်းသားတွေ ဖြစ်တယ်။ တို့ လမ်းစတွေ နေတဲ့ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တရားကို ဆရာကြီး သိခွည်းပရိဗိုလ်ကိုလဲ ပြောကြဦးမှသင့်မယ်။ တို့ဆရာကြီးဟာ ဉာဏ်ရှိသူ ဆိုရင်တော့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်ကို တို့နဲ့အတူ လိုက်ပါလိမ့်မယ်။ သူသာ ဘုရားရှင်ရဲ့တရားတော်ကို ကြားနာရရင် မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင် ပေမယ်။ တို့မှာ ဆရာကြီးကို အသိပေးခေါ်ဆောင်ဖို့ တာဝန်ရှိပေတယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် သိခွည်းဆရာကြီးကို မြတ်စွာ ဘုရားထံ အတူတကွ သွားရောက်ကြရန် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်ကြသည်။ ဆရာကြီးကား အတွင်သာ ငြင်းဆန်လျက်ပင်။ နောက်ဆုံး၌ ဆရာကြီးက ဆိုသည်။

“ငါ့ကို ခေါ်မနေကြနဲ့။ ကိုင်း... ငါ မေးစမ်းမယ်။ လောက မှာ ပညာရှိသူက များသလား၊ ပညာမဲ့သူက များသလား။”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက လောကသဘာဝကို ဖြေလိုက်သည်။

“ပညာမဲ့သူက များပါတယ်။ ပညာရှိသူက နည်းပါတယ် ဆရာကြီး”

သိခွည်းဆရာကြီးက သူ၏ ပရိဗိုလ်ကျောင်းအရာမရှိကို ဝင်ကြည့် လိုက်ရင်း ထပ်ပြောသည်။

“အေး... ဒါဆိုရင် ပညာရှိသူအနည်းစုက ပညာရှိတဲ့ ရဟန်း ဂေါတမဆီပဲ သွားကြပေရော့။ အရေအတွက်အများစုကြီးဖြစ်တဲ့ ပညာမဲ့ သူတွေက ငါ့ဆီ လာကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့သာ သွားကြတော့။ ငါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလိုက်ဘူး”

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့လည်း တပည့်ပရိသိုလ် နှစ်ရာငါးဆယ်
တို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ ပရိသိုလ်ကျောင်းကို စွန့်ခွာခဲ့လျက် ဝေဠုဝန်ကျောင်း
တော်ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြလေသည်။

+ + +

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ‘ဧဟိဘိက္ခု’ (ဧထဘိက္ခုဝေါ) ခေါ်တော်မူ
ခြင်း အဆုံးမှာပင် ဥပတိဿ၊ ကောလိတနှင့် နောက်လိုက်အခြွေအရံ
အားလုံးတို့သည် ဣဒ္ဓိမယ ပရိက္ခရာတို့ သူ့နေရာနှင့်သူ ဆင်ယင်ပြီးသား၊
ရဟန်းပြုပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။

ရဟန်းဖြစ်သည့်နေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အရှင်
မဟာမောဂ္ဂလာန် (ကောလိတ)သည် မဂဓတိုင်း၊ ကလဝါလပုတ္တရွာငယ်
ကို ဂေါမရက်ပြု၍ တောအုပ်တစ်ခု၌ တရားပွားများ အားထုတ်ရင်း ဘုရား
ရှင်၏ နည်းပေးအပ်သည့် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နာကြားလျက် အထက်မဂ်
သုံးပါးကိုစူးစူးမြူးမြူး သာဝက ပါရမီဉာဏ် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်
မူလေသည်။

ဥပတိဿပရိသိုလ် (အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်) သည်လည်း
ရဟန်းဖြစ်သောနေ့မှ ဆယ်ငါးရက်လွန်မြောက်သောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရား
နှင့် အတူတကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၊ သုတရဓတလိုက်၌
နေတော်မူစဉ် သာဝကပါရမီဉာဏ် အထွတ်အထိပ်ပေါက် ရဟန္တာအဖြစ်
သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ သက်ဆင်းတော်မူ၍

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကာ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော
သာဝကသန္နိပါတသာဝက အစည်းအဝေးကြီးကို ပြုတော်မူကာ အရှင်
သာရိပုတ္တရာမထေရ်နှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်တို့ကြီးနှစ်ပါး
တို့အား အဂ္ဂသာဝကရာထူးကို ပေးအပ်တော်မူလေသည်။

+ + +

ငါ၏ နေသန့်ရာဌာနကို ငါ တံမြက်လှည်းပြီးပြီ၊ ငါ၏ ကျောင်း
အိမ်ရာ နေရာတို့ကို ငါ သိမ်းဆည်းပြီးပြီ။

စုနစ်မထေရ်သည်လည်း ငါ၏အမိန့်အတိုင်း တပည့်ရဟန်း ငါးရာ
တို့အား နှီးဆော်အသိပေးပြီးလေပြီ။ တံခါးဝ၌ ရပ်တည်လျက် နေသန့်ရာ
ဌာနကို ငါ ကြည့်၏။

ယခုအခါ ဤကြည့်ခြင်းကား နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြစ်လေပြီ။

(အရှင်သာရိပုတ္တရာ)

“ဧထဒဂ္ဂံ ဘိက္ခုဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခုနံ မဟာပညာနံ
ယဒိဒံ သာရိပုတ္တေ” ဟုသည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ချီးကျူးမြှောက်ဆိုတော်မူ
ခြင်းနှင့်အတူ ဉာဏ်ပညာ ဧတဒဂ်အရာကို ရရှိသော တရားစစ်သူကြီး
လည်း ဖြစ်ပေသော၊ လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးလည်း ဖြစ်ပေ
သော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးသည် ရဟန်းဖြစ်တော်မူသည်မှ
စ၍ လေးဆယ့်လေးဝါ ကာလပတ်လုံး လောက၏အစီးအပွားအလို့ငှာ
ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အချိန်ကား မြတ်စွာဘုရားရှင် နောက်ဆုံး လေးဆယ့်ငါးကြိမ်
မြောက်ဝါကို ဝေသာလီပြည်အနီး ဝေဠုဝန်ရွာငယ်၌ ဝါကပ်တော်မူကာ
ဝါမှထတော်မူပြီး ဝေဠုဝန်ရွာငယ်မှ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်တော်မူသောအချိန်ဖြစ်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်သည် ပြုမြဲအတိုင်း ဘုရားရှင်
အား ဝတ်ပြု၍ နေသန့်ရာအရပ်သို့ ကြွလာခဲ့သည်။ တပည့်ရဟန်းများက
ဆရာမထေရ်အား ပြုမြဲအတိုင်း ဝတ်ပြုကြသည်။ ထို့နောက် တပည့်ရဟန်း
များ အသီးသီးအသက မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

မထေရ်မြတ်သည် မိမိ၏ နေသန့်ရာအရပ်ကို ပိုမိုရှင်းပြန့်စိမ့်
သောငှာ တံမြက်လှည်းသည်။ ထို့နောက် ဓမ္မခဏ်ကို ခင်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် အင်ယျဉ်ခံငယ်ထက်၌ ခြေဆေးကာ ကောင်းစွာ သန့်စင်စေပြီးမှ
ဓမ္မခဏ် သားရေပိုင်းထက်သို့ တင်ပလွှင့်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်လိုက်သည်။

အရဟတ္တဖိုလ် သမာပတ် ဝင်စားချိန်ပင်တည်း။

အပိုင်းအခြားရှိပြီးအပ်သော အချိန်ကာလမှာပင် ဖလသမာပတ်
မှ ထတော်မူသည်။ ထိုအချိန်အခိုက်မှာပင် မထေရ်မြတ်၏ စိတ်သန္တာန်
၌ တစ်ခုသော ကြံစည်ဆင်ခြင်မှု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ကပင် ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူ
ကုန်ကြသလော။ သို့တည်းမဟုတ် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ကပင် ရှေးဦးစွာ
ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံကုန်ကြသလော”

ကြံစည်ဆင်ခြင်တော်မူခြင်း၏အဖြေကို မထေရ်မြတ် ရရှိသည်။

“အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူခြင်း၏
အရှေးအဦးဖြစ်ချေသည်။ ရှေးဦးဝင်စံကြစမြဲ ဖြစ်သည်”

ထို့နောက် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကို ဆက်
လက် ကြည့်ရှုတော်မူသည်။

“ငါ၏ အာယုသင်္ခါရတို့သည် ခုနစ်ရက်သာလျှင် ဖြစ်ကြလိမ့်
မည်”

“သို့ဆိုလျှင် အဘယ်အရပ်၌ ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံရလိမ့်မည်
နည်း”

ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူပြီးကြကုန်သော မထေရ်မြတ်များ
အကြောင်းကို ဆက်လက် ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သည်။ ရာဟုလထေရ်သည်
တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လည်းကောင်း၊ အညာသီ ကောဏ္ဍညမထေရ်သည်
ဆဒ္ဒန်အိုင်၌လည်းကောင်း အသီးသီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြကြောင်း စိတ်သန္တာန်
၌ ပေါ်လာသည်။

“ငါကား အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ခံရပါမည်နည်း”

မထေရ်မြတ်၏အာရုံ၌ ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

ယင်းမှာ အဘွားဘိုးတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။ အဘွား-
ဘိုးကား ဇရာဖြင့် ဘိုးမင်းလှပေပြီ။ ဖွေးဖွေးဖြူသော ငွေရောင်ဆံပင်များ
ပြိုင်းရဲရိုင်းထသော အကြောမြွှာများ တွန့်လိမ်လျော့ရည်းသော အသား-
အရေများရှိသည့် ထိုအဘွားဘိုးသည် ဖြူလှသော ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းလျက်
ညွတ်ကိုင်သောခါးဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ စကြိုလျှောက်နေသည်။ အဘွားဘိုး
၏ ဘိုးမင်းမစွမ်းသဏ္ဌာန်သည် အဘွားဘိုး တည်ရှိနေသော တိုက်ခန်းနှင့်
ဆီလျော်လျှောက်ပတ်ခြင်း ကင်းလှသည်။ တိုက်ခန်းကား အဆောင်-
အယောင် အခမ်းအနားတို့ဖြင့် တင့်တယ်သစ်လွင်လျက်။

“မယ်တော် ရူပသာရိပုဏ္ဏေးမကြီးပါတကား”

အာရုံ သတိပြုထင်မြင်လာသော မယ်တော်ကြီးအကြောင်းကို ဆက်လက်ဆင်ခြင်တော်မူလေသည်။

“ဩ . . . ငါ၏မယ်တော်သည် ရဟန္တာနုနပ်ပါးတို့၏ မိခင်ကြီး စစ်စစ်ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ရဟန္တာတို့၏ မိခင်အဖြစ်၌ ရှိခြင်းကို မယ်တော်သည် ဝင်စားခြင်းမရှိ။ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်ပေသော ငါသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ မိခင်အဖြစ်၌ ရှိခြင်းကိုလည်း မယ်တော်သည် ဝင်စားခြင်းမရှိ။ ထို့ထက်မူ သုံးပါးသော ရတနာတို့၌ ငါ့မယ်တော်သည် ညွတ်နူးခြင်း မရှိချေတကား။”

ဓူပသာရီ သူဌေးမကြီးကား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို အပပြုလျက် မဟာဗြဟ္မာကြီးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ အဂ္ဂသာဝကကြီး၏မိခင် စင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် သရဏဂုံ၌ မတည်၊ ရတနာသုံးပါး၌ မကြည်ညို မကိုးကွယ်တတ် ဖြစ်နေရခြင်းပင်။

“ငါ့မယ်တော်မှာ မဂ်ဖိုလ်၏ ဥပနိဿယည်း ရှိသလော၊ မရှိသလော”

ဆက်လက်ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါ မယ်တော်ကြီး၌ သောတာပတ္တိမဂ် ရရာရကြောင်း ဈေးကောင်းမှု ဥပနိဿယည်း ပစ္စည်းရှိသည်ကို မထေရ်မြတ် တွေ့မြင်တော်မူလေသည်။

“သို့ဆိုလျှင် အဘယ်သူ၏ တရားဒေသနာဖြင့် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မယ်တော်သည် သိမြင်ခွင့်ရမည်နည်း”

မဟာဗြဟ္မာကြီးကို ဆရာထားကာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လေသော ဓူပသာရီ ပုဂ္ဂိုလ်မကြီး ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့အရေးမှာ အခြားတစ်ပါးသူတို့၏ တရားဒေသနာဖြင့် မဟုတ်။ မိမိ ကိုယ်တော်တိုင်၏ တရားဒေသနာဖြင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်လာပြန်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဩ . . . ငါ၏မယ်တော်ကို ချေချွတ်ကယ်တင်ဖို့ ငါ ကြောင့်ကြခိုက်ထုတ်ခြင်းမပြု၊ လွှမ်းလျူရှုလိုက်မည်ဆိုပါက လောကသည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ဖြစ်တင်စကားတို့ဖြင့် အတိပြီးပေတော့မည်။ ကြည်ကြစမ်းကွယ်၊ အရှင်သာရီပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ သမဝိတ္တသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူပြီး ကုဋေတစ်သိန်းသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်စေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်က အောက် မဂ်သုံးပါးသို့ ဆိုက်ရောက်သူ နတ်ဗြဟ္မာတို့ဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များလှပေတယ်။ မထေရ်မြတ်ကို သဒ္ဓါကြည်ညိုကြပြီး နတ်ပြည်မှာဖြစ်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်စုတို့ပင် ရှစ်သောင်း ကုန်သော အရေအတွက်ရှိကြတယ်။ မထေရ်မြတ်ကြီးကြောင့် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်သူများစွာတို့လဲ ရှိကြပေတယ်။ ကြည်ကြစမ်းကွယ်။ သို့ကလိုသော မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ အခုအခါမှာတော့ မစွမ်းနိုင်ရှာပါလားကွယ် . . . ဟူသော ကဲ့ရဲ့စကားများ ဖြစ်ပေါ်လေတော့မည်။ သို့ကြောင့် . . .”

မယ်တော်ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးဘား မိစ္ဆာအယူမှ ချေချွတ်ကယ်တင်ရန် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဤအချိန်ဝယ် မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကား ခုနစ်ရက်သာလျှင် ကျန်ရှိလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ခံဝင်ရန် အရပ်ဒေသကိုလည်း ရွေးချယ်တော်မူလိုက်သည်။

“မယ်တော်ကို ချေချွတ်ကယ်မပြီးနောက် ငါ၏ ဖွားရာဇာတိ နာလကရွာမှ မယ်တော်ကြီး နေထိုင်နေသော၊ ငါ၏ဖွားရာလည်းဖြစ်သော တိုက်ခန်းမှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံအံ့”

+ + +

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ညီတော်ဖြစ်သော စန္ဒမထေရ်သည် နောင်-
တော် မထေရ်မြတ်၏ အမိန့်စကားအတိုင်း နှိုးဆော်စကားဖြင့် အသိ-
ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ရှင်တို့၊ ငါ့ရှင်ရဟန်း ငါးရာတို့... သပိတ်သင်္ကန်းများကို
အသင့်ပြင်ဆင်ယူဆောင်လာကြပါ။ ငါတို့ရဲ့ တရားစစ်မှန်ကြီး ဖြစ်တော်
မူတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ ယခုပဲ ဖွားရှာလာတိ
နာလကရွာသို့ ကြွတော်မူလိမ့်မယ်။ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာများကို သိမ်း-
ဆည်းကြ၊ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူဆောင်သိမ်းခဲ့ကြ၊ မထေရ်မြတ်ကြီးထံ
မှာ တညီတညွတ်တည်း စည်းဝေးလာရောက်ကြ ငါ့ရှင်တို့”

ထိုအချိန်တွင် မထေရ်မြတ်ကြီးကား မိမိ၏ကျောင်း အိပ်ရာ
နေရာတို့ကို သိမ်းသိမ်းဆည်းပြီးလေပြီ။ နေသန့်ဌာနကိုလည်း တဖြတ်
လည်းပြီးလေပြီ။ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ကောင်းစွာ သန့်ရှင်း ပြန့်ပြူးသော
နေသန့်ဌာနမှ ခွာကာ တံခါးဝ၌ ရပ်တည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးဝမှနေ၍ မိမိ၏ နေသန့်ဌာနကို ကြည့်တော်
မူသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဝိဟာဇ် တစ်ခုသော ဤနေရာ။
အဂ္ဂသာဝက လက်ယာတော်ရံအဖြစ် မိမိနေရာဟူ၍ အစွဲအမှတ်
ပြုကာ တည်မီခဲ့သော ဤနေရာ။ မြင့်မြတ်သော တရားအကျင့်တို့ဖြင့်
အဆင့်ဆင့် ဝင်စားတော်မူခဲ့သည့် ဤနေရာ။ ဘုရားရှင်၏ ဝတ်ကြီး ဝတ်
ငယ်တို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီးနောက် ကျန်အချိန်များတွင် လျောင်းစက်၊
တင်ပလွင်ဖွဲ့ခွေရာ၊ လေးပါးသော ဣရိယာပုတ်တို့ဖြင့် ကျင့်လည် လှုပ်ရှား
ခဲ့ရာ ဤနေရာ။ လေးဆယ့်လေးဝါးသော ကာလပတ်လုံး သတ္တလောက၏

အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ နွမ်းနယ်
ပန်းနိမ့် သဘာဝကို ဖြေဖျောက်စိမ့်သောငှာ၊ အားသစ်တို့ စည်ပင်ခဲ့သော
ငှာ အနားယူအပန်းဖြေခဲ့ရသည့် ဤနေရာ။ မိမိ အစဉ်တစိုက် တစ်လျှောက်
လုံး အသုံးပြုခဲ့ရပေသော ဤနေရာ။ နေသန့်ဌာန ဤနေရာ...။

နေသန့်ဌာနကိုကြည့်လျက် မထေရ်မြတ်သည်...။

“ယခုအခါ ကြည့်ခြင်းကား နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ
နေရာသို့ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်း မရှိတော့ပြီ” ဟု တည်ငြိမ်စွာ
အောက်မေ့တော်မူသည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာလေးကို မထေရ်မြတ်သည် ကျောခိုင်းလိုက်
သည်။ နောက် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လာတော့မည်မဟုတ်သော သခင်
၏ ကျောခိုင်းစွန့်ခွာမှု နောက်ဝယ် ‘နေသန့်ဌာန’ လေးသည် တိတ်ဆိတ်
စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ သိမ်းသိမ်းဆည်း ရှင်းလင်းပြီးဖြစ်
သော ထိုနေသန့်ဌာနငယ်လေးသည် အသက်ဝိညာဉ်ခံစားမှု ရှိသည်ဆိုစေ
ဦးတော့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတော့မည် မဟုတ်သည့်
သခင်ဖြစ်သူအတွက် တုန်လှုပ်ကြွေးကွဲနေလိမ့်မည်ကား မဟုတ်။ အဘယ်-
ကြောင့်ဆိုသော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီး အသုံးပြုတော်မူခဲ့
သည့် နေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

တပည့်ရဟန်း ငါးရာခြံရံလျက် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဘုရားရှင်
ထံတော်သို့ ဝင်ကာ ရှိခိုးလေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်အား ခွင့်ပြု
တော်မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ
ဘုရားသည် တပည့်တော်အား ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့။ တပည့်တော်အဖို့

ရာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရန်အချိန် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်သည် အာယု သင်္ခါရကို လွှတ်တင်ပြီးပါပြီ။

“ချစ်သား၊ သာရိပုတ္တရာ၊ အဘယ်အရပ်၌ သင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံမည်နည်း။”

(မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် တပည့်ရဟန်းများကား ပရိနိဗ္ဗာန် စံရန် အသိပေး ခွင့်ပန်လာသောအခါများတွင် နှစ်မျိုးသောစကားတို့ကို ဆိုခြင်းမှ ရှောင်ရှားတော်မူကြရိုး ထုံးစံရှိသည်။ နှစ်မျိုးသော စကားဟု သည်မှာ ပထမတစ်မျိုး၌ ခွင့်ပန် အသိပေးလာသည်ကို ‘ပရိနိဗ္ဗာန်စံလော့’ ဟူသော စကား၊ ဒုတိယတစ်မျိုး၌ ‘ပရိနိဗ္ဗာန် မစံလင့်ဦး’ ဟူသော စကား ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ‘ပရိနိဗ္ဗာန်စံလော့’ ဟု ဆိုက မိစ္ဆာအယူသမားများ က ‘မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်ရဟန်းတို့၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ခွင့်ဝန်ခြင်းကို ခွင့်ပြု သတဲ့၊ ခါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟာ သေခြင်း၏ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း ထောက်ခံတယ်’ ဟု အပြစ်တင်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစကား နှစ်မျိုးစလုံးကိုပင် မြတ်စွာဘုရားတို့ မိန့်ဆိုရိုးထုံးစံ မရှိကြကုန်။ ၊ စကားချပ်)

အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံမည်နည်းဟူသော ဘုရားရှင်၏ အမေးတော်ကို မထေရ်မြတ် ဖြေဆိုသည်။

“အရှင်ဘုရား မဂဓတိုင်း၊ နာလကရွာ၌ တပည့်တော်၏ မွေးဖွား ရာတိုက်ခန်း ရှိပါသည်။ ထိုတိုက်ခန်း၌ တပည့်တော် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ပါ မည် ဘုရား။”

“ချစ်သား၊ သာရိပုတ္တရာ၊ မိမိ၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာကာလကို သင် သိလေ၏။ အထူးအားဖြင့်ကား သင်၏နောင်တော်၊ ညီတော်များဖြစ်သော

ရဟန်းတို့အဖို့ သင် ချစ်သားကဲ့သို့သော ရဟန်းကို နောက်ထပ်ဖူးမြော် ရန် ဧကန်ရခဲသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သင်ချစ်သားသည် နောင်- တော်၊ ညီတော် ရဟန်းများအား တရားဟောဦးလော့။ . . ”

ဤစိန်ကြားချက်ကို မထေရ်မြတ်ကြီး နားလည်လိုက်သည်။ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏တန်ခိုး အထူးဖန်ဆင်းပြသခြင်း၊ ထို့နောက်မှ တရား ဒေသနာဟောကြားခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင် အလိုတော်ရှိပေသည်။

“တန်ခိုး အထူးဖန်ဆင်းခြင်းလျှင် ရှေ့သွားရှိသော တရားဟော ခြင်းကို တပည့်တော် ပြုပါမည် အရှင်ဘုရား။”

မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီးနောက် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ရှေ့- တော်ထံပါးမှ ဖွဲ့ခွာခဲ့လေသည်။

+ + +

တန်ခိုးအထူးဖန်ဆင်းခြင်းကို အဦးအစ ပြတော်မူသည်။

မထေရ်မြတ်သည် ထန်းတစ်ဆင့် ပမာဏရှိသော ကောင်းကင် သို့ ပျံတက်တော်မူသည်။ ထိုပမာဏအမြင့်မှ သက်ဆင်းကာ မြတ်စွာဘုရား ၏ ခြေတော်ကို ဦးတိုက်ရှိခိုးသည်။ တစ်ဖန် ထန်းတစ်ဆင့်ပမာဏရှိသော ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူပြန်သည်။ ထိုမှသက်ကာ မြတ်စွာဘုရား ၏ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ရှိခိုးပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ထန်းသုံးဆင့်၊ လေးဆင့်၊ ငါးဆင့်၊ ခြောက်ဆင့်၊ ခုနစ်ဆင့်ပမာဏရှိသော ကောင်းကင်အမြင့်သို့ ဆင့်ကာ

ဆင့်ကဲ အံ့အံ့သိမ်သိမ်း ပျံတက်ကာ ပို၍မြင့်သော အမြင့်တိုင်းမှသည် မြေသို့သက်လျက် ဖြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ရှိခိုးလေသည်။

နောင် ညီ ရဟန်းများအပါအဝင် လေတဝန်ကျောင်းတော် ဝိဟာ သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသော ပရိသတ်ကြီးအား မထေရ်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ပို၍ပို၍မြင့်သော အမြင့်များမှသည် သက် ကာသက်ကာ ဆင်းလျက် ဘုရားရှင်၏ခြေတော်အား ရှိခိုးခြင်းကို လည်း- ကောင်း တွေ့မြင်ကြည့်ရှုကြရင် အုတ်အုတ်သံသံ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် တန်ခိုးပြဋိဟာပေါင်းများစွာကို ပြတော်မူ လျက် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် တရားဟောတော်မူသည်။

တရားဟောတော်မူရင်း ပြတော်မူသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာများ သည်လည်း အဆန်းတကြယ်ရှိလေသည်။

ကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြလျက်၊ ကိုယ်တော်ကို ကွယ်လျက်၊ အထက်ပိုင်းကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြလျက်၊ ကွယ်ပလျက်၊ အောက်ပိုင်း ကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြလျက်၊ ကွယ်ပလျက်...။

ရဲခါ လဗိမာန်ပုံဟန် ဖန်ဆင်းလျက်။

ရဲခါ နေဗိမာန်ပုံဟန် ဖန်ဆင်းလျက်။

ရဲခါ တောင်တန်း တောင်ထွတ်ကြီးပုံဟန်။ ရဲခါ မဟာသမုဒ္ဒရာ ကြီး ပုံဟန်။

ရဲခါ စကြာဝတေးမင်းကြီး အသွင်သဏ္ဌာန်။

ရဲခါ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး အသွင်သဏ္ဌာန်။

ရဲခါ သိကြားမင်း အသွင်သဏ္ဌာန်။

ရဲခါ မဟာဗြဟ္မာမင်း အသွင်သဏ္ဌာန်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေတဝန်ကျောင်း ပရဇ္ဇာန်အတွင်းသာမက အပြင် လေးမျက်နှာ မှာလည်း သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံး စုရုံးစည်းဝေး ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရာပေါင်းများစွာသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူကာ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် တရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူသည်။

အားရအောင် ရွှေသွား တန်ခိုးပြာဋိဟာနှင့်တကွ တရားဟော ကြားပြီးနောက် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်းကာ ဖြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ရိုသေမြတ်နိုးစွာ ရှိခိုးလေသည်။

ထို့နောက် လျှောက်ပတ်သောနေရာ မတ်မတ်ခိုင်ကျည် ရပ်တည် တော်မူသည်မှာ ရွှေတုရိုက်တိုင်ပမာ အလား။

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ သင်၏ ယခု ဤတရားဟောခြင်းသည် အဘယ်မည်သော တရားဟောခြင်း ဖြစ်သနည်း”

ဖြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အမေးတော်ကို မထေရ်မြတ် ဖြေဆိုသည်။

“အရှင်ဘုရား... သီဟဝိကီဠိတတည်းဟူသော ခြင်္သေ့မင်း၏ စံပယ်မြှူကွန်ခြင်းနှင့် အလားတူသည့် တရားဟောခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“ချစ်သား၊ အကယ်ပင် သီဟဝိကီဠိတ ဖြစ်ပေ၏”

ထို့နောက် သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံးနှင့် လေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံး၏ ရဟန်း၊ လူ အထောင်အသောင်း၊ အသိန်း ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်သည် မိမိ၏ ထွေးထွေးနီသော လက်တို့ကို ဖြန့် ကာ ဖြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို မျက်တို့၌ အမြဲအစွဲ တင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ခြေတော်အစုံကို ဖြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မထေရ်မြတ်ကြီး သည် ပြကတေသောအသံဖြင့် ဆိုတော်မူပြန်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အရှင်ဘုရား... ဤခြေတော်အစုံကို ဖူးမြော်နိုင်ရန်အတွက် တပည့်တော်သည် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီ တို့ကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့ပါပြီ။ ဘုရားရှင်၏ခြေတော်အစုံကို ဤသို့နှယ် မြတ်နိုး စွာ ဆုပ်ကိုင်ပူဇော်ရှိခိုးရန်ဟူသော နှလုံးအလို တပည့်တော် ဖြည့်ဆည်း ခဲ့သော ပါရမီတို့သည် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်၏ နှလုံး အလိုသည် အထွတ်အထိပ်ရောက် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား... တပည့်တော် ရှိခိုးဦးတိုက် မြတ်နိုးဦးခိုက်ပါပြီ ဘုရား။”

ကမ္ဘာလောက၏ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး အဖြစ်တစ်ခု ပေါ် ပေါက်နေသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် မထေရ်မြတ်တို့အား ကြည့်ရှုပူဇော်နေကြ သည်မှာ အထောင့်၊ အသောင်း၊ အသိန်းသော ပရိသတ်ထုကြီး ဖြစ်ပါ လျက် စဉ်းငယ်သောအသံမျှပင် ထွက်ပေါ်မလာ။ အသက်ရှူသံ အသက် ထုတ်သံတို့ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်နေသယောင်။ ပကတိ နက်ရှိုင်းလှသော တိတ်ဆိတ်မှုကြီး။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ လျှောက်ထားသံသည်သာ ရှင်းလင်း ငြိမ်း အေးစွာ ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။

“အရှင်ဘုရား... ယခုအခါ ဤအချိန်မှစ၍ အရှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော် သာရိပုတ္တရာသည် အဝပဋိသန္ဓေ အနေအားဖြင့် နောက် ထပ်တစ်ဖန် အဝတစ်ခုခု၌ တွေ့ကြုံပေါင်းဆုံရမူ ဟူသည်ကား မရှိတော့ ပါ ဘုရား။”

ပရိသတ်ထုကြီးဆီမှ တညီတညွတ်တည်း ထွက်ပေါ်လာသော ရှိုက်သံတို့ဖြင့် ဇေတဝန်ဝိဟာရ ဝန်းကျင်သည် တစ်ချက် သိမ်သိမ်တုန် သွားသည်။

မထေရ်မြတ်၏အသံကား ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤသံညာဝနှင့် စပ်သွယ်သော တပည့်တော် တို့၏ အကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးမှုကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်အပ်ပြီးပါပြီ ဘုရား။”

ဝို၍ပြင်းထန်သော သက်မရွှက်သံကြီးတစ်ခုက လှိုင်းလုံးကြီး တစ်ခုနှယ် ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... ယခုအခါ တပည့်တော်သည် အဆူဆူသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ဝင်စံတော်မူရာဖြစ်ပေသော မဘိုရာ၊ မသေရာ၊ ရန် အပေါင်းကင်းရာ၊ အကြွင်းမဲ့ ချမ်းသာအေးမြရာ၊ ဘေးအပေါင်း ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်ရာ အမတ နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့ ဝင်စံပါတော့မည် ဘုရား။”

အထောင့်၊ အသောင်း၊ အသိန်း ပရိသတ်ကြီး၏ ဆောက်တည် မှုကား ကွဲပြားပြားလားလေပြီ။

မထေရ်မြတ်၏ လျှောက်ထားသံကား ဆက်လက် ထွက်ပေါ် လာနေဆဲ။

“အရှင်ဘုရား... ဤမျှသော ကာလပတ်လုံးတွင် တပည့်တော် အပေါ်၌ အရှင်ဘုရားမနှစ်သက်လောက်သော တစ်စုံတစ်ရာ ကာယကံမူ ဝစီကံမူများ ထင်ရှားရှိခဲ့ပါက ထိုအပြစ်များတို့ သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား။ တပည့်တော် သွားရောက်ရန် အချိန်တန်ပါပြီ ဘုရား။”

ခွင့်ပန်စကား လျှောက်ထားလေပြီ။

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ... ချစ်သားအပေါ်မှာ ငါဘုရား သည်းခံ၏။ ငါဘုရားစိတ်တော်မှာ မနှစ်သက်လောက်သည့် သင်ချစ်သား ပြုများ၊ ပြောများသော် ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူတစ်စုံ မရှိချေ။ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ... သင်ချစ်သားသည် ယခုအခါ မိမိ၏သွားရာကာလကို

သိပေ၏။ သွားဖို့ရန်မှာ သင်ချစ်သား၏ အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်ချေ၏”
 အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို
 အားရဘောင် ဆုပ်နယ်ကာ ရှိခိုးပြီးနောက် နေရာမှ ထတော်မူသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်...

လေးလံစွာသော အဝေးဆီမှ ဘုတ်ဘုတ်သည်းသည်း အသံနက်
 ကြီးတစ်ခုသည် သဲ့သဲ့မြည်လာသည်။ ထိုအသံသည် အရပ် တစ်မျက်နှာ
 တည်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်ရသော်ငြား တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်
 လာသောအခါ အရပ်တစ်မျက်နှာတည်းမှမဟုတ်ဘဲ အရပ်လေးမျက်နှာမှ
 ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

သဲ့သဲ့တော်မြည်သံသည် တစ်စတစ်စ ကျယ်လောင်လာသည်။
 ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းခြင်းနှင့်အမျှပင် လေးခုသောအရပ်တို့
 ၏ အသံကြီးများကို တစ်ခုသောအရပ်၏အသံက လွှမ်းမိုးလာသည်။
 ပို၍မြည်ဟည်းကျယ်လောင်သော ထိုအသံ ပေါ်ထွက်လာသော အရပ်
 ကား အောက်အရပ်။ သို့မဟုတ် မြေအထု၏ အောက်ဘက်ဆီမှ။ အဆုံး
 စွန်သော ပဲ့တင်ရိုက်ဟည်းခြင်းဝယ် လောဝန် ဝိဟာရပရဇာတ်၏ မြေအပြင်၊
 ထို့နောက် သာဝတ္ထိ၏မြေအပြင်၊ ထို့နောက် ကမ္ဘာလောက၏ မြေအပြင်
 သည် အိပ်ခက်ခြင်းမှ နိုးထရုန်းကြွလာသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏
 ကျောက်ကုန်းနယ် လှုပ်ရှားခါယမ်းသွားသည်။

ပြန်လှန်ရိုက်ခတ်သော ပဲ့တင်တော်လဲသံများ ပေါ်လာသည်။
 ဖျစ်ဖျစ်၊ ဂစ်ကြွေးသံများ၊ အုန်းအုန်းမြည်ဟည်းသံများ ပေါ်လာသည်။
 သိမ်ခနဲ ယမ်းခါသွားသော အလှုပ်အရှားနှင့်အတူ ညီညွတ်သောမြေအပြင်
 ဝယ် ခုံးခုံးထသော တောင်ပူစာငယ်လေးများက ဖြိုင်ဖြိုင်မောက်ကြွလာ

သည်။ ထို့နောက် မြင်ရဆဲမှာပင် ပြန်လည်နိမ့်ဆင်းသွားကာ ပကတိ
 မြေအပြင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည်။ ကျွမ်းကျင်သော ကချေသည်တစ်ဦး
 ၏ အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းသော လက်ထဲမှ ပဝါရွည်ပမာ နိမ့်မြင့်လှိုင်း
 များ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

ယင်းသို့ ရေအဆုံးတိုင်အောင် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သော မဟာ
 ပထဝီမြေကြီး၏ ငလျင်တော်လဲသံအဓိပ္ပာယ်ကား...

“နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထက်ကို ဆောင်သော ငါ မဟာပထဝီ
 သည် မြင်းမိုရ်၊ ဝကြဝဠာ၊ ဟိမဝန္တာ၊ သက္ကရတ္တန်၊ တောင်ရဲခနဲလုံးတို့ကို
 စုရုံး၍ ထမ်းဆောင်ထားနိုင်ပါသော်လည်း ယနေ့ ယခု ငါမျက်မှောက်ပြု
 ရလေသော ဤဂုဏ်ကျေးဇူးအစုစုတို့ကိုမူ ငါ ထမ်းဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်း
 နိုင်တော့ပါတကား” ဟူသော ဟစ်ကြွေးကောင်းချီးပေးသံပင် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုသို့သော မဟာပထဝီ၏ ငလျင်တော်လဲခြင်းနှင့်အတူပင်
 အလုံးစုံသော ကောင်းကင်ပြင်အနှံ့လည်း ကျစ်ကျစ်မြည်သော ကုပ်ခြစ်
 သံတို့ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ တစ်ခဏအတွင်း တက်ကြွဝန်းစုံဖြစ်ပေါ်
 လာသော မိုးတိမ်တိုက်ကြီးများဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်သည် ညိုမည်းနက်-
 မှောင်သွားသည်။ မိုးတိမ်တိုက်ကြီးများ၏ အနားရေကြောင်းများအကြား
 တို့၌ ဝင်းပြက်သော လျှပ်စီးအက်ရာများ ဖိုးဖိုးဖျတ်ဖျတ် ပေါ်ပေါက်လာ
 ကြကာ သည်းထန်သော အသံနက်ကြီးများဖြင့် ပိုမိုထစ်ကြီးသည်။ ဂျိုးဂျိုး
 မြည်သံများနှင့်တကွ တစ်ခဲနက်သော တိမ်တိုက်ကြီးများဆီမှ ပေါက်ရသော
 မိုးကြိုးလည်း ဖြိုးဖြိုး ရွာသွန်းလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ‘ထိုင်နေသော ငါဘုရား၏ ရူပကာယကို
 သာရိပုတ္တရာ ရှိခိုးပြီးပြီ၊ ရပ်တည်နေသော ငါဘုရား၏ ရူပကာယကို အသိမရှိ

ရှိခိုးခေါင်းအုံ' ဟု ကြံစည် ဆင်ခြင်တော်မူလျက် . .

ဝဋ္ဋါသန ဓမ္မပလ္လင်မှ ထတော်မူပြီး ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်သို့ ကြွ သွားတော်မူကာ ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့် စီခြယ်အပ်သော ယှဉ်ချပ်၌ ရပ်တည်တော်မူသည်။

ဤတွင် ရပ်တော်မူနေသော မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်သာရိ- ပုတ္တရာသည် လက်ယာရစ်သုံးပစ်လှည်းလည်ကာ ရှေ့နောက် ဝဲယာ လေး မျက်နှာသောအရပ်တို့မှ ရှိခိုးပြန်သည်။

လက်အုပ်ကြာပင်ကို ငုံစေလျက်ဖြင့်ပင် အရှင်မြတ်ကြီးသည် ဤသို့ လျှောက်ထားပြန်လေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား . . . လွန်ခဲ့သော တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ထက်က အကျွန်ုပ်သည် အနာမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍ အရှင်ဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် ဆုပန်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ တပည့်တော်၏ ထိုဆုပန်တောင့်တချက်သည် ယခုအခါ ဤရွှေ ဤကာလ၌ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ အရှင်ဘုရား . . .”

ဇေတဝန် ပရဝဏ်ရှိ သာဝတ္ထိသားအပေါင်းတို့အနေဖြင့် ဤ စကားသည် မထေရ်မြတ်ကြီးက ဘုရားရှင်အား နောက်ဆုံး လျှောက်ထား သော နောက်ဆုံးစကားဖြစ်ကြောင်း နားလည်စပြုလာကြလေသည်။

မထေရ်မြတ်ကြီး၏လျှောက်ထားသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ပြည့်စုံအပ်သော ထိုတောင့်တချက်ဖြင့် တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားကို နှစ်သက်အားရ ဖူးမြော်ရပါကုန်ပြီ အရှင်မြတ်ဘုရား . . . ထိုသို့သော ဆုတောင်းပစ္စုပ္ပန်ဖြင့်က အနာမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏

ဓာဒိတ်တော်စကားကို ကြားနာလျက် အရှင်ဘုရားအား ဉာဏ်ပညာဖြင့် ရည်ရော်ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ရည်ရော်ဖူးမြော်ခြင်းမှာ ပထမ ဖူးမြော် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ယခု . . . ဖူးမြော်ရခြင်းကား နောက်ဆုံး ဖူးမြော်ရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားအား နောက်တစ်ဖန် ဖူးမြော်ရခွင့် မရှိတော့ပါဘုရား။”

အဆုံးသောစကားတို့ဖြင့် လျှောက်ထားပြီးသည့်နောက် မထေရ် မြတ်ကြီးသည် ချီမြီချီဆဲ လက်အုပ်အစုံတို့ကို နဖူးထိပ်ထက်၌ မြှောက်ချီ လျက်ပင် မြတ်စွာဘုရားအား မျက်နှာပြုကာ တရွေ့ရွေ့ နောက်သို့ ဆုတ် သည်။

သာဝတ္ထိ၏ အရာအထောင်ပရိသတ်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် မြတ်- စွာဘုရားအား လက်အုပ်မြှောက်ချီ ရှိခိုးလျက် တရွေ့ရွေ့ နောက်သို့ ဆုတ် လျက် ဆုတ်လျက်၊ တစ်စတစ်စ ဝေးကွာသွားသော မထေရ်မြတ်ကြီးကို ကွေ့ကြရတော့သည်။

တစ်စတစ်စ ဝေးကွာဝေးကွာ၊ တရွေ့ တရွေ့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်၊ ချီမြီချီဆဲသော လက်အုပ်အစုံ . . .

မြတ်စွာဘုရားအား မြင်လောက်သော အရပ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာ စီခြယ်သော ယှဉ်ချပ်ထက်တွင် ခံပယ်တော် မူလျက် ကျန်ရှိခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားရှင်အား မမြင်ရတော့သည်အထိ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဝေးကွာစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။

ဘုရားရှင်ကား ဇေတဝန် ဝိဟာရ၏ ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်ဝတွင် ကျန်ရှိတော်မူခဲ့ပြီ။ ရဟန်းရှင်လူ လေးပါးသော ပရိသတ်ထုကြီးသည်

ဝိဟာရ အပြင်တွင် စုရုံးရင်း တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာ သေးငယ် ပျောက်-
ကွယ်သွားသော မထေရ်မြတ်ကြီး ရောက်ရှိသွားရာသို့ ကြည့်နေကြသည်။
အဆုံးသောအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ မထေရ်မြတ်ကြီးသည်
တပည့်ရဟန်း ငါးရာတို့နှင့်တကွ ဇေတဝန် ဝိဟာရကို လည်းကောင်း၊
ဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ အရာအထောင်သော ပရိသတ်တို့ကို လည်း-
ကောင်း မှုတ်မူခဲ့ရာမှသည် ကော့ဒိုင်းကာ ပစ်ခွာသွားတော်မူလေသည်။
အနှိုင်းအဆမဲ့သော ထိုဂုဏ်ကျေးဇူးအစုစုတို့အပြင် သည်းထန်
ကြီးကျယ်သော ထိုနှုတ်ဆက်ခွဲခွာခန်း၏ အနှစ်သာရကို ထမ်းဆောင်ထား
နိုင်ခြင်း မရှိတော့သည့်အတွက်...
မဟာပထဝီသည် ဒုတိယအကြိမ် ရေအဆုံးတိုင် တုန်လှုပ်ရပြန်
ပေပြီ...

“အုန်းဦးတို့... သင်တို့၏နောင်တော်ကြီးဖြစ်သော သာဓိ-
ပုတ္တရာကို လိုက်ပါမိမ့်ဆောင်ကြလော့”
ဟူ၍ ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားခွင့်ပေးတော်မူသည်။ ထိုအခါမှပင်
ဘုရားရှင်တား ဝန်းရံ၍ တည်နေကြသော ရဟန်းများနှင့် ပရဝုဏ်အပြင်
ရှိ ပရိသတ်ထူကြီးသည် ဘုရားရှင်တား ဝိဟာရ၌ ချန်ထားခဲ့ကာ တစ်ဦး
မကျန် ထွက်လာကြသည်။
ဇေတဝန်မှ ထွက်အံ့ကျလာသော ပရိသတ်သည် အပြင်ဘက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လမ်းမ၊ လမ်းငယ်အသွယ်သွယ်ရှိ သာဝတ္ထိပရိသတ်များနှင့် ဆုံမိကြသည်။
ထိုမှတစ်ဆင့် သာဝတ္ထိ၏ နေရာမှ စရပ်၊ လမ်းမ၊ လမ်းငယ်အသွယ်သွယ်ရှိ
နောက်ထပ် ပရိသတ်များနှင့် တွေ့ဆုံမိကြပြန်သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဆင့်
တစ်ဆင့် ပေါင်းဆုံမိသွားကြသော ပရိသတ်အစုအဝေးကြီးသည် နေရာ
တစ်ခုမှသည် နောက်တစ်ခုသို့ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း ပို၍ပို၍ များပြား
လာသည်။
နောက်ဆုံးတွင် မြို့တံခါးများ၊ ကျွဲတံတားများ၊ ရေကန်ငယ်များ
များ၊ ရေအိုးဆိပ်များ၊ လမ်းမလှေကားများ၊ အလုံးစုံသောနေရာများ၌ သွား
လာ ဝင်ထွက်ဖို့ နေရာမရှိတော့လောက်အောင် ပြည့်ကျပ်သိပ်သည်းသွား
တော့သည်။
နေရာတိုင်း၌ရှိနေကြသော ထိုလူစုလူဝေးကြီးမှ ပရိသတ်တို့တွင်
အချို့မှာ ပန်းနုသာတို့ကို စွဲကိုင်လျက်၊ အချို့မှာ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းတို့ကို
အဆောင်းမဲ့စေလျက်၊ အချို့မှာ ရင်လွှမ်းပေါ် တဘက်၊ ခြံထည်၊ ကမ္မလာ
တို့ကို ဝှေ့ယမ်းဆုပ်နယ်လျက်၊ အချို့မှာ ဆံပင်တို့ကို အထုံးအနှောင်
ပြေလျော့စေလျက်၊ ဟားလျားကျစေလျက်၊ ဖရိုဖရဲကြပြန်စေလျက်။
ပြည်တမ်းသံများ၊ ငိုကြွေးသံများ၊ သည်းတူဆူလှိုက်သံများတ
နေရာမလပ် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။
“မဟာပည သာဓိပုတ္တမထေရ် ဘယ်အရပ်မှာနေသလဲ၊ ဓမ္မ
ဒေသနာပတိ ဘယ်အရပ်မှာနေသလဲလို့မေးကြရင် တပည့်တော်တို့
ဘယ်လိုပြောကြရမှာလဲ ဘုရား”
“လက်ယာတော်ရံ မထေရ်မြတ်ကြီးထံ အေးအမြော်ဝင်ချင်ထင်
သူများကကော ဘယ်ကိုသွားကြရမလဲ ဘုရား”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“လေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ရောက်ကြလို့ အရှင်မြတ်ကို ဖူးတွေ့ပါရစေဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖူးတွေ့ကြရတော့မှာလဲ ဘုရား”

“မြတ်စွာဘုရားကို ဘယ်သူ့လက်မှာ အရှင်ဘုရား အပ်ထားခဲ့ပါသလဲ ဘုရား”

“လေတဝန်နဲ့ သာဝတ္ထိကို ကျောခိုင်းပြီး အရှင်မြတ် ဘယ်ကို ကြွတာလဲ ဘုရား”

တုန်လှုပ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ကင်းတော်မူကာ ကြီးကျယ်သော ပညာအရာ၌ ပကတိတည်တော်မူသော မထေရ်မြတ်ကြီးကား ပရိဒေဝဇီလျှံများကို ကိုယ်တော်၏ နောက်အရပ်၌ထားခဲ့ကာ ဆက်လက် ကြွတော်မူမြဲ၊

အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် မြည်းတမ်းငိုရိုက်သံကို မထေရ်မြတ်ကြီးသည် တစ်ခွန်းတည်းသောစကားဖြင့်သာ အတုံ့ပြု ဆုံးမတော်မူသည်။

“ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော သတ္တဝါတို့၏ အဆုံးရှိသောလမ်းကား သေခြင်းဖြစ်သည်။ သေခြင်းအဆုံးရှိသော ထိုလမ်းကား ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ မည်သူမျှ မလွန်မြောက်နိုင်သောလမ်း ဖြစ်သည်”

လေတဝန်မှ ထွက်ခွာလိုက်ပါလာကြသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း မထေရ်မြတ်ကြီးက...

“ငါ့ရှင်တို့... သင်တို့လဲ နေရစ်ကြ။ လေတဝန်သို့ ပြန်ကြ။ ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးမှာ မမေ့မလျော့ ရှိကြ”

ဟု မိန့်ဆိုကာ လာလမ်းသို့ ပြန်စေသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် သာဝတ္ထိ၏ ငိုကြွေးသံများနှင့် သောကမီးလျှံများကို ကျောခိုင်းဖယ်ခွာကာ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် မိမိ၏တပည့်ရဟန်းများ

နှင့် နာလကရွာဘက်သို့သာ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းကြွလာခဲ့လေသည်။

တစ်စတစ်စ ဝေးကွာခဲ့ပြီဖြစ်သော်ငြား လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည် မဆုတ်နစ်နိုင်သည့် အချို့သော ပရိသတ်ကြီးကမူ မထေရ်မြတ်ကြီး နောက်သို့ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပါလာကြဆဲ။

လောင်ကျွမ်းသော ပရိဒေဝ အပူလှိုင်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့ချည်ကာ မြည်တမ်း ဟစ်ကြွေးဆဲ။

“အရင်အရင် အခါများက အရှင်မြတ်ဟာ လေတဝန်ဝိဟာရကို ပြန်လာဖို့ ဒေသစာရီ ကြံချိခဲ့ပေမယ့် အခုအခါ ကြံချိခြင်းကတော့ ပြန်လာဖို့ မဟုတ်တော့ပါလား ဘုရား”

“အပြန်ခရီး မရှိတော့တဲ့ ခရီးတစ်ခုဆီကို အရှင်ဘုရား ထွက်ခွာ နေတော်မူပြီလား ဘုရား”

ခရီးတစ်လျှောက်မှာပင် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ထိုအပူမီးကို ငြိမ်းသက်ပေးတော်မူရပြန်လေသည်။

“ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် စုတိပြတ်ကြွေ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိပေသော ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတို့ကို ဆင်ခြင်ကြကုန်၊ နှလုံးသွင်းကြကုန်၊ အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားသူများ ဖြစ်ကြစေကုန်”

+ + +

ခုနစ်ရက်ကာလပတ်လုံးပင် ဖြစ်သည်။

သာဝတ္ထိမှ နာလကရွာခရီးအကြားကို အချိန်မဆွဲဘဲ တစ်ည၌ နေခြင်းဖြင့် ခုနစ်ရက်သောကာလ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ထိုလမ်းခရီးအကြား ဖြတ်သန်းရောက်ရှိ နားနေသော ခုနစ်ရက်
သောကာလ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ထိုလမ်းခရီးအကြား ဖြတ်သန်းရောက်ရှိ နားနေသော အရပ်
ဒေသတိုင်းမှာပင် လိုက်ပါပို့ဆောင်သော၊ အဖူးအမြော်ဝင်သော လူတို့ကို
မထေရ်မြတ်ကြီးသည် တရားဖြင့် ချီးမြှောက်တော်မူသည်။

သို့ဖြင့် ခုနစ်ရက်ခရီး၏အဆုံး တစ်နေ့၊ ညနေချမ်းအချိန်ဝယ်
နာလကရွာ၏ တံခါးဝ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်ရှိ နားနေတော်မူလေ
သည်။

+ + +

ဥပရေဝတသည် သွက်လက်ချက်ချာသော ကလေးငယ် တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ နာလကရွာအပြင်သို့ ထွက်လည်ပြီးနောက် တိုက်ခံအိမ်
သို့ပြန်လာသော ဥပရေဝတသည် အဘွားဖြစ်သူ ရူပသာရီပုဏ္ဏား သူဌေး-
ကတော်ကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ဘယ်တွေ လျှောက်လည်နေသလဲဟု အဘွားဖြစ်သူက မေးရန်
အပြင်တွင် ဥပရေဝတက ဦးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အဘွား... ကျွန်တော့်ဦးကြီး ဥပတိဿ လာနေတယ်”

ရူပသာရီပုဏ္ဏား သူဌေးကတော်ကြီးသည် အံ့သြဝမ်းသာခြင်း
ဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သားကြီး ဥပတိဿ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ
စွာ၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၊ တောင်ထိပ်နက္ခတ်သဘင်ကို သွားကြည့်ပြီး
အပြန်တွင် သူဌေးသား ဥပတိဿဟူသောဘဝကို စွန့်လွှတ်ကာ တရား
ဓမ္မကို ရှာမည်ဟုဆိုကာ မိခင်ကြီးနှင့် နာလကရွာကို ကျောခိုင်းလျက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ထွက်ခွာသွားသော သား ဥပတိဿ။

ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ပြီး ရဟန်းပြုသွားသည်ဟုသာ ကြားခဲ့ရပြီး နာလက
ရွာသို့ တကူးတကန် ပြန်လာခြင်းမရှိတော့သော သား ဥပတိဿ။

ရူပသာရီ သူဌေးကတော်ကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း
မဟာဗြဟ္မာကြီးကိုသာ ကိုးကွယ်သူပီပီ သားဖြစ်သူ ရဟန်းဖြစ်သွားခြင်းကို
စိတ်ဝင်တစား မရှိလှ။ သားရဟန်း၏ ဆရာဆိုသော ဗုဒ္ဓကိုလည်း သူ-
တစ်ပါး ပြောသံတွေသာ ကြားဖူးသည်။ စိတ်ဝင်တစား မရှိလှ။

သို့သော် သားကား သားပင်ဖြစ်သည်။

မြေးဖြစ်သူ ဥပရေဝတ ပေးပို့လာသော သတင်းကြောင့် မိခင်
တည်းဟူသော အမြင်သည် နီးကြားလှုပ်ရှားလာလေသည်။

“ဟဲ့... ဥပရေဝတ၊ နင့်ဦးကြီးနဲ့ တကယ်တွေ့ခဲ့တာလား”

“အို... တကယ်ပါ အဘွားရဲ့။ ကျွန်တော့်ဦးကြီးနဲ့ တကယ်
တွေ့ခဲ့တာပါ”

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ။ ဘာခု ဘယ်မှာလဲ”

“ရွာတံခါးဝမှာ”

ရွာတံခါးဝ။ အို... သား ဥပတိဿသည် နာလကသို့ ရောက်
နေပါပြီကော။ သူဌေးကတော်ကြီး၏ရင်၌ လှိုင်းထဲသွားသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ့သား တစ်ပါးတည်းလား။ ဘယ်သူပါသေးလဲ”

“ရဟန်းငါးရာ ပါလာတယ် အဘွား”

“ဘာအကြောင်းကြောင့် လာတယ်လို့ ပြောသလဲဟယ်”

ဥပရေဝတသည် အဘွားဖြစ်သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်
ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးကာ သွက်လက်ချက်ချာသူလေးပီပီ ရှင်းပြလေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ဦးကြီးက ကျွန်တော့်ကို အသေအချာမှာလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ရွာထဲမှာနေမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဦးကြီးက သူ့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကိုမွေးဖွားတဲ့တိုက်ခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါတဲ့။ အတူပါလာတဲ့ ရဟန်းငါးရာအတွက်လဲ နေရာတွေ အသင့်စီမံထားပါတဲ့။ အဲဒါပဲ မှာလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လာသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်ကို ဦးကြီးက မပြောဘူး။ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး။ ရဟန်းတွေကိစ္စ ပြီးတော့ လူကြီးတွေကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။ အဘွားကော မသိဘူးလား။ အဘွားကတော့ သိမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဦးကြီးက ကျွန်တော့် ကို အာမမပြောတာ”

မြေးဖြစ်သူ ဥပရေဝတ၏ တွတ်တီးတွတ်တာစကားတွေကို သူ့ဌေးကတော်ကြီးက မကြားနိုင်တော့ပေ။

ရူပသာရိပုဏ္ဏေး သူ့ဌေးကတော်ကြီး၏အတွေးတွင် . . .

“ဪ . . . ငါသားကြီးဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်များများ စားစား ရဟန်းငါးရာတို့အတွက် နေရာတွေ စီမံခိုင်းသလဲ မသိပါဘူး။ တန်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ရဟန်းပြုသွားပြီး ကြီးတော့မှ လူပြန်ဖြစ်ချင်လို့ တူပါရဲ့။ အင်း . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ သားရောက် . . . တော့မယ်။ ငါသား ပြန်လာပြီ။ ငါသားကြီး ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေမှပဲ”

နာလကရွာကြီးသည် ညဉ့်အမှောင်ထုအောက် တိုးဝင်သွားသည်။ သို့သော် ရူပသာရိပုဏ္ဏေးကတော်ကြီး၏ တိုက်အိမ်ကား ထိုအမှောင်ကို အတုဖွဲ့ခွင်းနေသည်။ တိုက်အိမ်တစ်ခုလုံးတွင် ဆီမီးတိုင်းများ ခါတိုင်း ထက် ပိုလင်းထိန်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မြတ်ကြီး ဖွားမြင်ခဲ့သည့် တိုက်ခန်းတွင် ဆီမီးရောင်များ အလင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

သူ့ဌေးကတော်ကြီးသည် ဆုတ်ယုတ်လာသော ညနေဆည်းဆာနှင့် တိုးချဉ်းလာသော ညဉ့်အမှောင်တို့အကြား တိုတောင်းသော အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် တိုက်ခန်းကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းကာ ဆီမီးရောင်တို့ဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းအောင် အားကြီးမာန်တက် စီမံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ . . . ကောင်လေး ဥပရေဝတ၊ ငါသားနဲ့ သူ့အပေါင်းပါ ရဟန်းငါးရာတို့ကို သွားပင့်ချေ။ ဒီမှာ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ ဪ . . . ဖွားရာတိုက်ခန်းကို ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးကြောင်း ဆီမီးတွေလဲ ထွန်းပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်နော်။ သွား . . . သွား၊ မြန်မြန်သွားပင့်ချေ။ တော်ကြာ သိပ်ညဉ့်နက်သွားလိမ့်မယ်”

ဆီမီးရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပလင်းထိန်နေသော တိုက်အိမ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ဌေးကတော်ကြီး ဗျာများနေပုံကို ကြည့်ပြီးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း သူငယ်လေး ဥပရေဝတမှာလည်း အလိုလို ပျော်ရွှင်နေသည်။ ထို့ပြင် မထေရ်မြတ်ကြီးနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့ ရောက်လာသည့် အကြောင်းကို သူက သတင်းပေး၍ သူ့ဌေးကတော်ကြီး သိခဲ့ချခြင်း ဖြစ်ရုံသာမက ယခုတစ်ဖန် သွားရောက်ပင့်ခေါ်ဖို့ပါ တာဝန်ပေးခြင်းခံရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်အရေးပါသော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အားရကျေနပ်နေသည်။

“စိတ်ချ အဘွား။ ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ဥပရေဝတက ခပ်ကြားကြားပြောလျက် ရွာပြင်တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သူ့ဌေးကတော်ကြီးကား ကာလကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာခဲ့ရသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သားကြီးကို တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ငယ်စိတ်နဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရဟန်းပြုသွားပြီး အခုမှ သူ့မယ်တော်ကိုလွမ်းလို့ လူပြန်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ တူပါရဲ့၊ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေး၊ ငါ့သားကြီး၊ ငါ့ဆီပြန်လာပြီး အမေ့ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်လာတဲ့ သားတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်တော့မှ အချိန်မှောင်တယ်မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ သားအတွက် အမေ့ရင်ခွင်ဟာ အမြဲ နွေးထွေးနေတာပဲ မဟုတ်လား...”

ဖွားရာတိုက်ခန်းကို ထပ်မံ၍ သန့်ရှင်းစေရန်၊ အားလုံး နေ့သားတကု အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် သူဌေးကတော်ကြီးသည် တိုက်အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။

+ + +

ရဟန်းငါးရာနှင့် မထေရ်မြတ်ကြီး ကြွရောက်လာပေပြီ။

ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ ဖွားရာတိုက်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်ထိုင်နေတော်မူသည်။ သူဌေးကတော်ကြီးကား သားမထေရ်မြတ်၏ အသရေတော်ကို မဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းများဖြင့် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေသည်။

“ရဟန်းတို့... သင်တို့၏နေရာအသီးသီးသို့ သွားနိုင်ကြပါပြီ။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြပါတယ်”

မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရဟန်းတို့သည် သူဌေးကတော်ကြီး ပြင်ဆင်ထားသောနေရာများတွင် အသီးသီး နေရာယူကြ

သည်။ သူဌေးကတော်ကြီးအဖို့ကား မဟာဗြဟ္မာကြီးကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည်အလျောက် ရဟန်းတို့၏ ငြိမ်သက်သိုက်မြိုက်သော၊ တိတ်ဆိတ်ခမ်းနားသော လှုပ်ရှားမှုများကိုကြည့်ရင်း အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ သူမ၏သားတွင် ဤသို့သော နောက်ပါရဟန်းများ၏ ခြံရံတင့်တယ်နေခြင်းကိုလည်း သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။

ဖွားရာတိုက်ခန်းတွင်းရှိ နံရံကပ် ဆီမီးစင်များနှင့် အခန်းထောင့်ရှိ ဆီမီးတိုင်များမှ အင်ခွက်များထဲသို့ သူဌေးကတော်ကြီးသည် ဆီမီးများ ထပ်ဖြည့်သည်။ အလင်းရောင်သည် ပိုမိုတောက်ပလာသည်။ နာလကရွာကြီးမှာကား အမှောင်ထဲသို့ တအိအိ ပို၍ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဦးယံတွင် ဖွားရာတိုက်ခန်းအတွင်းရှိ ညောင်စောင်းထက်မှ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးသည် အနည်းငယ် လူးလွန်လိုက်သည်။

ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော အနာရောဂါ၏ တိုက်ခိုက်မှုကား စတင်ပေပြီ။ သွေးသွန်သော ဝေဒနာ၏လက္ခဏာတို့သည် မရပ်မနား ဖြစ်ပေါ်လာပေပြီ။

ချက်ချင်း နီသောသွေးများက မထေရ်မြတ်ကြီး၏ နှုတ်ခံတွင်းမှ မြင်မကောင်းအောင် သွန်ကျလာသည်။ ရဟန်းများက ထွက်ခွာသော သွေးများကို ခွက်ဖြင့် ခံလင့်သည်။ ပထမခွက် ပြည့်သွားပြီးနောက်တွင် ဒုတိယခွက်ဖြင့် လဲရသည်။ အဝင်အထွက် အဆက်မပြတ်သော ခွက်များသည်လည်း ရဲရဲနီလျက်။

မထေရ်မြတ်ကြီးအပါးတွင် ခုန့်လျက် သဲသဲလှုပ်လျက် သို့သော် တိတ်ဆိတ်သော လှုပ်ရှားမှုများဖြင့်သာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ရှိနေကြသော

ရဟန်းများကို တိုက်ခန်းတံခါးဝဆီမှ မှီ၍ကြည့်ရင်း သူဌေးကတော်ကြီးသည် တုန်လှုပ်နေသည်။

“အို... ငါသားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ခန့်ပန်းရှာလို့ ထင်ရဲ့။ သူ့တပည့်တွေကလဲ ပြုစုနေလိုက်ကြတာ”

မထေရ်မြတ်ကြီး၌ သွေးသွန်သောဝေဒနာ မည်မျှကြီးမားနေသည်ကိုကား သူဌေးကတော်ကြီး မသိရှာ။

တိုက်ခန်းတံခါးဝ မလှမ်းမကမ်းဆီမှသာ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရင်း သူဌေးကတော်ကြီးသည် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေသည်။ ရဟန်းများဝိုင်း၍ ဝန်းရံနေကြခြင်းကြောင့်သာ အနီးသို့လည်း ကပ်ခွင့်မသာ။ မထေရ်မြတ်ကြီးမှာလည်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာငါးထိုးနှက်မှုကြောင့် မယ်တော်အား ခေါ်ယူနိုင်ခြင်းမရှိသေး။

တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်လာသည်။ ထိုစဉ်...

တိုက်ခန်းတံခါးဝတွင် မှီလျက်ရပ်နေသော သူဌေးကတော်ကြီးသည် သားဖြစ်သူရှိရာသို့ မမှီတ်မသုန်ကြည့်နေရင်း အမြင်အာရုံထဲတွင် ဝင်းခနဲ ရုတ်တရက် သားကြီးပြန်ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာနေသောကြည့်နူးမှု၊ ထို့နောက် သားအနီးတွင် အဝင်အထွက်လှုပ်ရှားနေကြသော ရဟန်းများကိုကြည့်ရင်း သားနေမကောင်းသည်ကို သိကာ ဇွဲရိမ်ပူပန်နေမှုများကြောင့် မိမိ လုံးဝ အိပ်ချင်စိတ်မရှိခဲ့။ အာရုံတို့ နိုးကြားလန်းဆန်းမြီရှိသည်။

“ငါယိကာမကြီး... အဘယ်အရာကို ကြံစည်စဉ်းစားနေပါသလဲ”

“ချစ်သား... မယ်တော်ကြီး စဉ်းစားနေတာက ခြေ... ”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ယခု ငါမြင်ခဲ့ရတာဟာ ငါသားရဲ့ အာနုဘော်မျှသာ ရှိသေးတယ်။ ငါသားရဲ့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အာနုဘော်ဆိုရင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်လိမ့်မလဲ။ မမှန်းဆနိုင်အောင်ပါလားလို့ ကြံစည် ဆင်ခြင်မိနေပါတယ်”

ငါးခုသော မိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကာ ပွင့်ဟနေပြီဖြစ်သော မယ်တော်၏နှလုံးဘိမ်သည် တရားဓမ္မကိုလက်ခံရန် အဆင်သင့်ရှိနေလေပြီ။

“ငါယိကာမကြီး... သားတော်ရဲ့ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူသောအခါ၊ တောထွက်တော်မူသောအခါ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ၊ ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောတော်မူသောအခါများမှာ စကြာဝဠာပေါင်းတိုက်တစ်သောင်း ရိုက်ခြောင်းတုန်လှုပ်ခဲ့လေပြီ။ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်၊ ဝိမုတ္တိဂုဏ်၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်၊ သဿနကျေးဇူးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိသူ ဖြစ်ပေတယ်။ ထိုသောသူ မည်သည်လောကမှာ မရှိ ဖြစ်ပေတယ်။ အရဟံဂုဏ်ရှင်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရှင် ဖြစ်တော်မူပေတယ်”

ကိုးပါးသော ဘုရားဂုဏ်တော်တို့ကို အကျယ်ဖွင့်ပြကာ ဂုဏ်တော်တို့နှင့် စပ်ယှဉ်သော တရားဝေသနာတို့ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

တရားဝေသနာအဆုံးဝယ် မယ်တော်ကြီးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေတော့သည်။ မထေရ်မြတ်ကြီးကလည်း ကြံစည်ဆင်ခြင်တော်မူသည်။ ‘သောတာပတ္တိဖိုလ်မျှဖြင့် ငါ့မယ်တော်အဖို့ သင့်လျော်ပြီး မယ်တော်ကြီးရဲ့ မွေးကျေးဇူးမြတ်ကို ဆပ်အပ်ပေပြီ’။

ထို့နောက်ဝယ် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် မယ်တော်အား တိုက်-

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ခန်းအတွင်း ညောင်စောင်းအနီးမှ မဲခွာစေတော်မူလိုက်သည်။ မွန်မြတ်သော အမြိုက်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တရားဓမ္မ၌ ဓမ္မလျော်ဝင်စားခဲ့ပြီဖြစ်သော မယ်တော်ကြီးလည်း သားတော်အပါးမှ ခွာခဲ့သည်။

မယ်တော်ကြီး အနားမှ ခွာသွားသည်နှင့် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ညီတော် စုန္ဒမထေရ်ကို မေးတော်မူလေသည်။

“စုန္ဒ . . . ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“မိုးသောက်အားကြီး လင်းလုနီးပါပြီ”

“စုန္ဒ . . . ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေပါ”

တပည့်ရဟန်းတို့ တစုတဝေးတည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။

“စုန္ဒ . . . ငါ့ကိုထူပြီး ထိုင်ပေးစမ်း”

ညောင်စောင်းတွင် ထိုင်နေတော်မူပြီးလေပြီ။

တစ်ညညတာ၏အမှောင်သည် တရွေ့ရွေ့ သိမ်မွေ့စွာ ဆုတ်ခွာနေပေပြီ။ တစ်နေ့တာ၏အလင်းသည်လည်း တစ်စစ ညင်သာစွာ တိုးချဉ်းလာနေပေပြီ။ ကမ္ဘာလောကသည် မိမိ၏ ညဉ့်ဝတ်လွှာရုံနှင့် နေ့ကမ္ဘာလောကတို့ကို လဲလှယ်ဆင်မြန်းရန် တာဝန်နေလေသည်။

အမှောင်နှင့်အလင်းတို့ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ဆုတ်သက်တက်ခွာရှီနေကြချိန်တွင် အရုဏ်သည်လည်း ဖြန့်ကျက်စီးနင်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ မိုးသောက်အရုဏ်၏ ရှေးဦးရောင်ခြည်တန်းအလင်းများတို့သည် နာလကရွာကို စမ်းသပ်ထိတွေ့လာသည်။

နာလကရွာကြီးရှိ ရှုပသာရီ ပုဏ္ဏားမယ်တော်ကြီး၏ တိုက်ခန်းအမိုး အစွန်းပေါ်သို့ပင် အရုဏ်အလင်းစက်အချို့ ခုန်ဆင်းကျရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

“မိုးသောက်အားကြီး လင်းလုနီးပါပြီ အရှင်ဘုရား”

ဟူ၍ ညီတော် စုန္ဒမထေရ် လျှောက်ထားခဲ့ပေသည်။ တစ်ညညပတ်လုံး ဆီမပြတ် ဖြည့်ခဲ့သော မီးတိုင်မီးခွက်များတွင်လည်း ဆီတို့ကုန်ခမ်းလုနီးပြီ။ ဆီတို့ကို အဝအလင် စုပ်မြို့သောက်သုံးခဲ့သော မီးတိုင်သည်တို့သည်လည်း တစ်ညညပတ်လုံး လောင်ကျွမ်းတောက်မြိုက်ခဲ့ရသည် ဖြစ်လေက ယခုအချိန်မှာ ပျော့ဘိညိုလျော် ရင်ရော်နှုန်းနယ်ကြပေပြီ။

သို့သော် ငြိမ်းသေကာနီး မီးတိုင်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ကောင်းစွာ ဆီဝနေသော မီးတိုင်တို့၏ထိပ်ဖျားများ၌ မီးတောက်ဝက်ဝန်းတို့သည် အလင်းလက်ဆုံး အတောက်ပဆုံးဖြစ်နေသည်။ နာလက တိုက်ခန်းနံရံနှင့် မျက်နှာကြက်များတွင် ဆီမီးရောင်တို့သည် ငြိမ်းသေကာနီး အပိုင်းအခြားကာလအဖြစ် ထောက်ပံ့နေကြသည်။

အမှောင်ရပ်၍ အရုဏ်အလင်းတို့ ထိုးတောက်လာသောအချိန်တွင် အချို့သော ဆီမီးတိုင် ဆီမီးခွက်တို့မှာ အလင်းဆုံး တောက်ပလောင်ကျွမ်းသွားကြပြီးနောက် ဟုတ်ခန့် ငြိမ်းသေသွားကြသည်။ အချို့မီးခွက်များမှာ မီးစာချည်တို့ ဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက်၊ အချို့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားသော မီးတောက်တို့နေရာ၌ မီးခိုးငွေ့လေးများ တလွန်လွန် ခိုးယှက်ထွက်ပေါ်လျက်၊ အချို့မှာကား ဆီလည်းခမ်းလျက်၊ မီးစာလည်း ကျွမ်းလျက်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မီးခွက်တိုင်များ အားလုံးလိုလိုပင် ငြိမ်းသေသွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အရုဏ်ဦး၏ အစောဆုံး အလင်းလက်တဖျားများက တိုက်ခန်းဆောင်၏ အမိုးစွန်းများဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

စုနွယ်ထေရ်၏အကူအညီဖြင့် အထူးအမယခွဲပြီး ညောင်စောင်းတွင် ထိုင်တော်မူလျက်ရှိသော အရှင်သာဓိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးသည် မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

“ငါ့ရှင်တို့... သင်တို့သည် လေးဆယ့်ငါးဝါကာလပတ်လုံး ငါနှင့်တကွ အတူလှည့်လည် ကျက်စားသွားလာနေထိုင်ခဲ့ကြပေတယ်။ သည်ကာလပတ်လုံး ငါ့ရှင်တို့အဖို့ရာ ငါ့အပေါ်မှာ မနှစ်သက်ဖွယ်သော ကိုယ်မှု နှုတ်မှုများ ရှိခဲ့လျှင် သည်းခံကြပါ”

ဝေဒနာကို ကြိတ်ချော့နေသည့်အကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော တောင်းပန်စကားဖြစ်သည်။

ခွင့်လွှတ်သည့်ခံကြရန် တောင်းပန်စကားဆိုသော မထေရ်မြတ်ကြီး၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားရသောအခါ ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် တောင်းပန်စကားကိုသာ ပြန်လှန်လျှောက်ထားကြလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး အရှင်ဘုရားအား အရိပ်ပမာ မှီခိုအားထားလျက် မစွန့်မခွာ လှည့်လည်ကျက်စားခဲ့သည့် တပည့်တော်တို့အဖို့အရာမှာ အရှင်ဘုရားအပေါ် မနှစ်သက်ဖွယ် ကိုယ်မှု နှုတ်မှု တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိပါဘုရား”

“စင်စစ်တော့မူ အရှင်ဘုရားကသာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ မနှစ်သက်ဖွယ် ကိုယ်မှု နှုတ်မှု တစ်ခုခု ရှိကောင်းရှိခဲ့မည်များကို ခွင့်လွှတ်သည့်ခံတော်မူရန်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ဤအပြန်အလှန် တောင်းပန်လျှောက်ကြားစကားများသည်ကား စင်စစ် ‘နှုတ်ဆက်စကား’လည်းဖြစ်ကြောင်း ရဟန်းတို့ သိတော်မူနေကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် အသိဆုံးကား ညောင်စောင်းတွင် ထိုင်နေနိုင်ရန်

အတွက် ထုတ်ကူညီပေးရသော ညီတော်စုနွယ်ထေရ်ဖြစ်သည်။ စုနွယ်ထေရ်သည် အရှင်မြတ်ကြီးနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ရှိနေလေသည်။

စုနွယ်ထေရ်သည် အရှင်မြတ်ကြီးအား မမှီတ်မသုန်ကြည့်နေရင်း မြင့်တူရွှန်ရံထက်မှ ဆီမီးတိုင်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ တိုက်ခန်းရံခါးပန်းများတွင်ရှိကြသော ဆီမီးတိုင်များအားလုံးထဲတွင် မငြိမ်းသေးသေးဘဲ ကျန်ရှိနေသော နောက်ဆုံးမီးတိုင်ပင်။

ယင်းဆီမီးတိုင်မှ မီးတောက်ငယ်သည် တည်ငြိမ်တည်မတ်စွာ တောက်လောင်နေသည့် အလင်းဆုံးအချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သင်္ကန်းကြီးကို ရုံးစုကာ ဖျက်နှာတော်ကို အုပ်ဖုံးတော်မူသည်။ ထို့နောက် လက်ယာနံရောင်ဖြင့် လျောင်းတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ကဲ့သို့ပင် သမာပတ်ကိုးပါးတို့ကို အစဉ်-အတိုင်းဝင်စားလျက် အနုလုံပဋိလုံ သုံးသပ်တော်မူသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ပထမဈာန်မှစ၍ စတုတ္ထဈာန်တိုင်အောင် ဝင်စားတော်မူပြန်သည်။

မထေရ်မြတ်ကြီးအား မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေရင်းဖြင့်ပင် တူရွှန်ရံရှိ နောက်ဆုံး ဆီမီးတိုင်ဆီမှ လှုပ်ရှားမှုမှာ အခြားမဟုတ်။ အလင်းထိန်ဆုံး အတောက်ပဆုံး မီးရောင်ဖြင့် စူးခနဲ ဝင်းပသွားပြီးနောက် တီခနဲ ငြိမ်းသေကုန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မီးတောက်မည့် မီးစာချည်ထိပ်ဖျားမှ အငွေ့မြူပြာပြာတို့ အနည်းငယ် လူးလွန်ထိုးတက်သွားပြီးနောက် ထိုအငွေ့တို့လည်း ပျောက်ပျက်သွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်သော ဆီမီးတိုင် ငြိမ်းသေသွားပေပြီ။ စတုတ္ထဈာန်မှထလျက် အခြားမဲ့မှာပင် ဓမ္မသေနာပတိ အရှင်-

သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးလည်း အနုပါဒီသေသ နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းတော်မူသွားပြီ ဖြစ်သတည်း။

+ + +

အကြွင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု၊ တစ်ခဲနက် ငြိမ်သက်မှု။

တိုက်ခန်းဆောင်ထဲတွင်ရှိနေသော မယ်တော် ရှုပသာရိ ပုဏ္ဏား သူဌေးကတော်ကြီးသည် ဝန်းရံနေကြသော ရဟန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လက်ယာနံစောင်းဖြင့် လျောင်းနေသော သား မထေရ်မြတ်ကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသည်။

အထူးသဖြင့်မူ မလှုပ်မရှား ပြုကတော့သော ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူနေသည့် ညောင်စောင်းပေါ်မှ သားမထေရ်မြတ်။

မယ်တော်ကြီးသည် တိုက်ခန်းဆောင်အဝတွင် ရပ်နေရာမှ အတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ရဟန်းများကို ရှိသေ့စွာရှောင်တွင်းလျက် ညောင်စောင်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ညောင်စောင်း၏ခြေရင်းဘက်တွင်ထိုင်နေသော စုန္ဒမထေရ်က နေရာညွှန်ပြပေးလိုက်သည်တွင် မယ်တော်ကြီးသည် ခြေရင်းဘက်တွင် ထိုင်ပြီး ညောင်စောင်းပေါ်မှ သားမထေရ်မြတ်ကြီး၏ ခြေဖုရားများကို တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခြေဖဝါး အပြင် ထို့နောက် ခြေချောင်းကလေးများ။ ထို့နောက် ခြေကျဉ်းဝတ်. . .

အေးစက်လွန်းသော အတွေ့ကို ရသည်။ အအေးဓာတ်သည်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မယ်တော်ကြီး၏လက်ချောင်းများဆီသို့ ကူးစက်လာသည်အထိ သိပ်သည်း စူးရှလှသည်။

လက်ကို ရုပ်လိုက်ပြီးနောက် မယ်တော်ကြီးသည် ခြေရင်းမှပင် သားငယ်၏မျက်နှာဆီ ညောင်စောင်းခေါင်းရင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်ယာနံတောင်းဖြင့် စောင်းလှဲတော်မူလျက်ရှိသော သား မထေရ်မြတ်ကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကျက် ကြည့်ပြန်သည်။

သက်န်းအစွန်းမြိတ်စ တစ်ခုတစ်လေသော်မှပင် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ၊ ပကတိ ငြိမ်သက်မှု၊ အဆုံးစွန်သော ငြိမ်သက်မှု။

သားမထေရ်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင် ချုပ်ငြိမ်းတော်မူသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း မယ်တော်ကြီး သိလိုက်ပေပြီ။

သား၏ခြေအစုံကို ဦးတည်သည်။

ရင်တွင်းတစ်နေရာ နက်ရှိုင်းစွာသောအရပ်ဆီမှ ခြစ်ထွက်ပေါ် လာသောအသံသည် ငိုကြွေးသံနှင့်အတူ ထွက်ကျလာသည်။

“ချစ်သားကြီးရယ်. . . သားရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို မယ်တော် အရင့်အရင့် ကာလတွေက မသိခဲ့ရပါလား. . .

“အခုတော့ သားကြီးကို အမှန်ပြ ဦးထိပ်ထားပြီး အရာအထောင် အသိန်းရှိတဲ့ ရဟန်းများကို မယ်တော်စံအိမ်ကို ပင့်ဖိတ် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခွင့် မရတော့ပါလား. . .

“အခုတော့ ဝတ်စုံသင်္ကန်းလဲ လျှာခါန်းခွင့် မရတော့ပါလား. . .

“အခုတော့ ကျောင်းအရာမ ဆောက်လုပ်လျှာခါန်းခွင့်လဲ မရ တော့ပါလား။”

တောင်ထိပ် နက္ခတ်သဘင်ပွဲကျင်ပသည့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

များစွာ ညဉ့်တစ်ညတွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော သား။

ကာလရွာကြာစွာ ကွဲကွာခဲ့ရပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားစစ်မှုကြီးအဖြစ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ရသော သား။ မယ်တော်ကြီး ထံသို့ ယမန်နေ့ကမှ ရောက်ရှိလာကာ မွေးမိခင်အား တရားဖြင့် ကျေးဇူး ဆပ်ခဲ့ပေသော သား။

ထိုသားကြီး မထေရ်မြတ်သည် သံသရာ၏ လွန်မြောက်ရာသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပေပြီ။ ဆုံးစမဲ့ သံသရာ၌ ဤအမိနှင့် ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံတော့မည်မဟုတ်သည့် ခရီးဆုံးကို ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ မယ်တော်ကြီးအား တရားဓမ္မနှင့် ထားရစ်ခဲ့ပေပြီ။

အရုဏ်တက်သည်တိုင်အောင် မယ်တော် ရူပသာရိပုဏ္ဏားမကြီး သည် သားမထေရ်မြတ်အား နောက်ဆုံးပူဇော်ခြင်းဖြင့် အားရအောင် ငိုကြွေးလျက် နေ အရုဏ်တက်သည်နှင့် မျက်ရည်များကိုသုတ်သင်ကာ ဆောက်တည်မှုရယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခံအိမ်ရှိ အခိုင်းအစေများကို စုန်းစေလိုက်သည်။
“အကောင်းဆုံး ရွှေနန်းထိမ်သည်တွေကို ခေါ်ခဲ့ကြ။ ငါ့မှာ ရှိသမျှ ရွှေတိုက်တွေကို အားလုံးဖွင့်ပြီး ရွှေတုံး ရေခိုင်တွေကို ချိန်တွယ်ကြ”
ရွှေနန်းထိမ်သည်များကို ဆက်လက် အမိန့်ပေးပြန်သည်။
“ဟောဒီ ရွှေတုံး ရွှေခိုင်တွေနဲ့ ရွှေပြာသာဒ်ငါးရာ၊ ရွှေမဏ္ဍပ် ငါးရာ တည်ဆောက်ကြ”

မယ်တော်ကြီး တည်သော ရွှေပြာသာဒ်ငါးရာ၊ ရွှေမဏ္ဍပ် ငါးရာ တို့အပြင် နာလကရွာကြီး၏ အလယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ နောက်ထပ် ရွှေ ပြာသာဒ်ငါးရာနှင့် ရွှေမုခ်ဦးတန်းမဏ္ဍပ်ကိုလည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြစ်

ပေါ်လာကြသည်။ နောက်ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိုရွှေပြာသာဒ်နှင့် ရွှေ မုခ်ဦးတန်းတို့ကား ဓမ္မသေနာပတိ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူကြောင်းသိသော သိကြားမင်း၏အမိန့်ဖြင့် ဝိသက္က နတ်သား ဖန်ဆင်းစီရင်အပ်သော အဆောက်အအုံများ ဖြစ်လေသည်။

နာလကရွာအလယ် ကွင်းပြင်ကြီးထဲရှိ ရွှေပြာသာဒ်၊ ရွှေမုခ်ဦး တန်းမဏ္ဍပ်တို့၏အလယ်ဗဟိုတွင် အကြီးဆုံးသော ရွှေပြာသာဒ်ကြီး တစ်ခုကို မယ်တော်ကြီးက တည်ဆောက်စေပြန်သည်။

ဓမ္မသေနာပတိ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ သာဓုကံဋ္ဌန သဘင်ကြီးဝယ် နတ်နှင့်လူတို့သည် အတူတကွ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ပူဇော်ကော်ရော် ကြလေသည်။

+ + +

ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆင်ယင်ကျင်းပသော သာဓုကံဋ္ဌနသဘင်ကြီး ပြီးစီးသွားသည့် နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

နာလကရွာသူရွာသားများအပြင် အခြားသော နေပုဒ်၊ ရွာမြို့ များမှ လူအများလည်း စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ လူတို့သည် အမြင့် သံတောင် ကိုးဆယ့်ကိုးတောင်ရှိသော နံသာမျိုးစုံ ထင်းအုံကြီးတစ်ခုကို တည်ကြပြန်သည်။

မထေရ်မြတ်ကြီး ဥတုရုပ်ကလာပ်သို့ ထိုနံသာပေါင်း ထင်းအုံ ထက် ပေါ်တင်ကာ မီးသင်္ဂြိုဟ် ဈာပနအမှု ပြုကြလေသည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ် သော တစ်ညဉ့်လုံးမှာလည်း တရားပွဲသဘင် ကျင်းပကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နံနက်မိုးသောက်သောအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ် မြတ်သည် နံသာရည်များဖြင့် မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်သင်္ဂြိုဟ်ရာ နံသာထင်းဖီးပုံကို ငြိမ်းသတ်တော်မူသည်။ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ညီတော်ရင်း ဖြစ်သော အရှင်စုန္ဒမထေရ်က ကြွင်းသော ဓာတ်တော်များကို ရေစစ်ဖြင့် ခံလင့်ထည့်လိုက်တော်မူသည်။

ထို့နောက် ဓာတ်တော်ထည့်သော ရေစစ်နှင့်အတူ မထေရ်မြတ် ကြီး၏ သပိတ်၊ သင်္ကန်း စသော အသုံးအဆောင်ပရိဘောဂများကို ယူ ဆောင်ကာ သာဝတ္ထိသို့ ရွှေ့ရွှေ့ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

+ + +

အရှင်စုန္ဒမထေရ်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် အနီး ရေကန်၌ ရေသန့်စင်တော်မူပြီးမှ ကျောင်းအရာမ် တံတိုင်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား၌လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ဥပဇ္ဈာပယ် ဆရာဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ၌လည်းကောင်း အလေးအမြတ်ပြုသော အားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်ထံ မလျှောက်တင်ဘဲ အရှင်အာနန္ဒာ ကိုသာလျှင် မထေရ်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် ခံဝင်ကြောင်း လျှောက်တင်ပေး ပါရန် တောင်းပန်လေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် အရှင်စုန္ဒမထေရ်ကို ခေါ်သွားကာ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်ရောက် ဖူးမြော်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် . . .

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အရှင်ဘုရား . . . အရှင်စုန္ဒသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပရိနိဗ္ဗာန် ခံဝင်တော်မူကြောင်း သတင်းစကားလျှောက်ကြားချက်နှင့်အတူ မထေရ် မြတ်ကြီး၏ သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊ ဓာတ်တော်ရေစစ်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ပါပြီ ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ဆိုလျက် ဓာတ်တော်ရေစစ်ကို မြတ်စွာဘုရား လက်တော်သို့ ဆက်ကပ်လေသည်။

လက်ဖဝါးတော်အပြင်၌ ဓာတ်တော်ရေစစ်ကို တင်ထားတော် မူပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် မိန့်တော်မူလေပြီ။

“ချစ်သား ရဟန်းတို့ . . . လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးရက်အထက်က တန်ခိုးပြာဋိဟာအပေါင်းတို့ကိုပြုကာ သာရိပုတ္တရာသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ခံဝင် ဖို့ရန် ငါဘုရားထံ ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီ။

“ယခုအခါ ထိုသာရိပုတ္တရာ၏ ခရုသင်ပွတ်သစ်နှင့်အတူ ဝင်ဖြူ သော သာရိရိက ဓာတ်တော်များသာ ထင်ရှားကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။

“ထိုသာရိပုတ္တရာသည် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးသူဖြစ်သည်။ ထိုသာရိပုတ္တရာသည် ငါဘုရား ဟောမြွက်သည်စေဖြစ်စေသော၊ ဓမ္မစက်ကို ငါ၏နောက်တွင် ဟောမြွက် သည်စေဖြစ်စေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

“ထိုသာရိပုတ္တရာသည် ငါဘုရားမှနောက် နှစ်ခုမြောက်သော နေရာကို ရသလည်းဖြစ်သည်။

“ထိုသာရိပုတ္တရာသည် ငါဘုရားကိုအပထား၍ ဇာတိခေတ် စကြဝဠာပေါင်း တိုက်တစ်သောင်း၌ ပညာဂုဏ်အားဖြင့် အတုမရှိသူ၊ တုဘက်ကင်းသူလည်းဖြစ်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“ထိုသာရိပုတ္တရာသည် ကြီးသော ပညာရှိသူ၊ ကျယ်ပြန့်သော ပညာရှိသူ၊ ရွှင်သော ပညာရှိသူ၊ လျင်သော ပညာရှိသူ၊ တတ်သော ပညာရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကိလေသာအားလုံးကို ထွင်းဖောက်နိုင်သော ပညာရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

“ထိုသာရိပုတ္တရာသည် အလိုနည်းသူ၊ ရောင်ရဲလွယ်သူ၊ နီဝဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်သူ၊ လူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းမှကင်းသူ၊ ထက်သန်သော လုံ့လရှိသူ၊ အပြစ်ကိုပြု၍ ဆုံးမတတ်သူ၊ မကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုပြုသူတို့အား မထောက်မပံ့ ကဲ့ရဲ့တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

“ထိုသာရိပုတ္တရာသည် အဝဠာရာတို့ ကာလပတ်လုံး ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စွန့်ပယ်ကာ ရဟန်းပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ ငါဘုရားသာသနာ၌ မဟာပထဝီမြေကြီးမခြား သည်းခံမှုထားစွမ်းသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ မာန်မာနမရှိသူ၊ နှိမ့်ချခြင်းအလုံးစုံရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ချစ်သား ရဟန်းတို့... ထိုသို့သော သာရိပုတ္တရာ၏ ဓာတ်ခတ်များကို ရှုကြကုန်”

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဓမ္မသေနာပတိကြီး၏ဂုဏ်ကို ထိုသို့ထုတ်ဖော်ဖိန့်မြှောက်တော်မူပြီးနောက် ငါးရာသော ဂါထာတို့ဖြင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးထူးကို ချီးကျူးကာ ရဟန်းအပေါင်းတို့အား အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးကို သဒ္ဓါရှိကျိုး မာန်စွယ်ကျိုး၍ ရှိခိုးဦးနှိမ်ကြရန် ဟောကြားတော်မူပြန်လေသည်။

ထို့နောက်ကား ဘုရားရှင်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်၏ အနီးဓာတ်များကို သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဝေတီတည်ထားစေတော်မူလေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဓမ္မသေနာပတိ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းတို့ကို ကား သားဖြစ်သူ၏ ကျေးဇူးတုံ့တရားဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော နာလကမ္ဘာကြီးနေ မယ်တော်ကြီးနှင့်အတူ ကမ္ဘာလောကသည် ထာဝရ အောက်မေ့ပူဇော် နေရစ်ခဲ့ကြလေပြီ။

ချစ်ဦးညို

www.burmeseclassic.com

ချစ်ဦးဦး

လေးသည်တော်ရှင်ရသေ့နှင့်
ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုဝတ္ထုရှည်

Graphic : Zarni (Giory)

www.burmeseclassic.com